

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 180

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 56
29 iunie 2013

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție** 1
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid** 31

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale** 60
- ★ **Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională** 96

Preț: 7 EUR

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 603/2013 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (e), articolul 87 alineatul (2) litera (a) și articolul 88 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Autorității Europene pentru Protecția Datelor ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 al Consiliului din 11 decembrie 2000 privind instituirea sistemului „EURODAC” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Convenției de la Dublin ⁽³⁾ și Regulamentul (CE) nr. 407/2002 al Consiliului din 28 februarie 2002 de stabilire a anumitor norme de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2725/2000 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării

eficiente a Convenției de la Dublin ⁽⁴⁾ trebuie să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea regulamentelor menționate anterior.

(2) O politică comună în domeniul azilului, care cuprinde un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene care urmărește instituirea progresivă a unui spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de circumstanțe, caută protecție internațională în Uniune.

(3) Consiliul European din 4 noiembrie 2004 a adoptat Programul de la Haga, care stabilește obiectivele de pus în aplicare în domeniul libertății, securității și justiției în perioada 2005-2010. Pactul european privind imigrația și azilul, aprobat de Consiliul European din 15-16 octombrie 2008, a solicitat finalizarea instituirii sistemului european comun de azil prin crearea unei proceduri unice, care să includă garanții comune și un statut uniform pentru refugiați și pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară.

(4) În scopul aplicării Regulamentului (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid ⁽⁵⁾, este necesară stabilirea identității solicitanților de protecție internațională și a persoanelor reținute pentru trecerea ilegală a frontierei externe a Uniunii. De asemenea, este

⁽¹⁾ JO C 92, 10.4.2010, p. 1.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 12 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 20 iunie 2013.

⁽³⁾ JO L 316, 15.12.2000, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 62, 5.3.2002, p. 1.

⁽⁵⁾ A se vedea pagina 31 din prezentul Jurnal Oficial.

de dorit ca, în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 și în special a articolului 18 alineatul (1) literele (b) și (d), să se permită fiecărui stat membru să verifice dacă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care se află ilegal pe teritoriul său a depus o cerere de protecție internațională într-un alt stat membru.

- (5) Ampretele digitale reprezintă un element important în stabilirea adevăratei identități a acestui tip de persoane. Este necesară instituirea unui sistem pentru compararea datelor dactiloscopice.
- (6) În acest scop, este necesară instituirea unui sistem cunoscut sub numele „Eurodac”, format dintr-un sistem central, care să gestioneze o bază de date centrală informatizată de date dactiloscopice, precum și mijloacele electronice de transmitere între statele membre și sistemul central, denumit în continuare „infrastructura de comunicații”.
- (7) Programul de la Haga a solicitat îmbunătățirea accesului la sistemele de evidență a datelor existente la nivelul Uniunii. În plus, Programul de la Stockholm a subliniat necesitatea de a orienta în mod adecvat procesul de culegere a datelor și de a dezvolta schimbul de informații și instrumentele aferente acestuia care să răspundă necesităților în materie de asigurare a respectării aplicării legii.
- (8) Este esențial ca, în lupta împotriva infracțiunilor cu caracter terorist și a altor infracțiuni grave, autoritățile de aplicare a legii să aibă la dispoziție cele mai cuprinzătoare și actuale informații pentru a-și putea îndeplini sarcinile. Informațiile conținute în Eurodac sunt necesare în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist astfel cum sunt menționate în Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului⁽¹⁾ sau a altor infracțiuni grave astfel cum sunt menționate în Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre⁽²⁾. Prin urmare, datele din Eurodac ar trebui să poată fi consultate de către autoritățile desemnate ale statelor membre și de către Oficiul European de Poliție (Europol), sub rezerva condițiilor prezentate în prezentul regulament, în vederea efectuării unor comparații.
- (9) Competențele conferite autorităților de aplicare a legii privind accesul la Eurodac nu ar trebui să aducă atingere dreptului solicitanților de protecție internațională de a li se analiza cererea în timp util, în conformitate cu legislația relevantă. De asemenea, orice monitorizare ulterioară, după obținerea unui rezultat pozitiv din partea Eurodac, nu ar trebui să aducă atingere acestui drept.

- (10) Comisia subliniază în Comunicarea sa către Consiliu și către Parlamentul European din 24 noiembrie 2005 privind îmbunătățirea eficienței, creșterea interoperabilității și a sinergiilor dintre bazele de date la nivel european în domeniul justiției și al afacerilor interne că autoritățile responsabile de securitatea internă ar putea avea acces la Eurodac în situații bine definite, când ar exista o bănuială întemeiată că autorul unei infracțiuni cu caracter terorist sau al unei alte infracțiuni grave a solicitat protecție internațională. În această comunicare, Comisia a constatat, de asemenea, că, în virtutea principiului proporționalității, nu se pot efectua căutări în baza de date a Eurodac în acest scop decât dacă există un motiv de îngrijorare major legat de securitatea publică, și anume dacă fapta comisă de infractorul sau teroristul care trebuie identificat este atât de reprobabilă, încât justifică efectuarea de căutări într-o bază de date în care sunt înregistrate persoane fără cazier judiciar, și a concluzionat că, prin urmare, limita pe care trebuie să o respecte autoritățile responsabile de securitatea internă pentru a efectua căutări în Eurodac trebuie să fie întotdeauna mult mai mare decât limita care trebuie respectată pentru a efectua căutări în bazele de date din domeniul penal.
- (11) Mai mult, Europol joacă un rol-cheie în ceea ce privește cooperarea dintre autoritățile statelor membre în domeniul cercetării penale transfrontaliere în sprijinul prevenirii, examinării și investigării infracțiunilor la nivelul întregii Uniuni Europene. În consecință, Europol ar trebui să aibă, de asemenea, acces la Eurodac în cadrul sarcinilor care îi revin și în conformitate cu dispozițiile Deciziei 2009/371/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 privind înființarea Oficiului European de Poliție (Europol)⁽³⁾.
- (12) Cererile privind compararea datelor Eurodac de către Europol ar trebui aprobate numai în anumite cazuri, în circumstanțe specifice și în condiții stricte.
- (13) Dat fiind că Eurodac a fost instituit inițial pentru a facilita aplicarea Convenției de la Dublin, accesul la Eurodac în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave reprezintă o modificare a finalității inițiale a Eurodac, care afectează dreptul fundamental la respectarea vieții private a persoanelor ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate în Eurodac. Orice astfel de interferență trebuie să fie în conformitate cu legea, care trebuie formulată cu suficientă precizie pentru a permite oricărei persoane să își adapteze comportamentul și care trebuie să protejeze persoanele fizice împotriva arbitrarității și să indice cu suficientă claritate marja de libertate conferită autorităților competente și modul de exercitare a acesteia. Într-o societate democratică, orice interferență trebuie să fie necesară pentru a proteja un interes legitim și proporțional și trebuie să fie pe măsura obiectivului legitim pe care intenționează să îl atingă.
- (14) Chiar dacă scopul inițial al instituirii Eurodac nu prevedea posibilitatea de a solicita compararea cu baza de date a

⁽¹⁾ JO L 164, 22.6.2002, p. 3.

⁽²⁾ JO L 190, 18.7.2002, p. 1.

⁽³⁾ JO L 121, 15.5.2009, p. 37.

unei amprente digitale latente, respectiv urma dactiloscopice ce poate fi găsită la locul infracțiunii, o asemenea posibilitate este fundamentală în domeniul cooperării polițienești. Posibilitatea de a compara o amprentă digitală latentă cu datele dactiloscopice stocate în Eurodac, în cazurile în care există motive întemeiate să se considere că autorul sau victima poate fi clasificat(ă) într-una dintre categoriile care intră sub incidența prezentului regulament, oferă autorităților desemnate din statele membre un instrument extrem de valoros în prevenirea, detectarea și anchetarea infracțiunilor cu caracter terorist și a altor infracțiuni grave, când, de exemplu, singurele dovezi disponibile la locul infracțiunii sunt amprente digitale latente.

(15) Prezentul regulament stabilește, de asemenea, condițiile în care ar trebui autorizate cererile de comparare a datelor dactiloscopice cu datele Eurodac în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave și garanțiile necesare pentru a asigura protecția dreptului fundamental la respectarea vieții private a persoanelor ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate în Eurodac. Strictețea acestor condiții reflectă faptul că baza de date Eurodac înregistrează datele dactiloscopice ale persoanelor despre care nu se presupune că au comis o infracțiune cu caracter terorist sau altă infracțiune gravă.

(16) În vederea garantării egalității de tratament pentru toți solicitanții și beneficiarii de protecție internațională, precum și pentru a se asigura coerența cu acquis-ul actual al Uniunii în materie de azil, în special cu Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul beneficiar de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați și pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și referitoare la conținutul protecției acordate⁽¹⁾ și cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013, este oportun să se extindă sfera de aplicare a prezentului regulament pentru a include solicitanții de protecție subsidiară și persoanele eligibile pentru protecție subsidiară.

(17) De asemenea, este necesar să se solicite statelor membre să ia în mod prompt și să transmită datele dactiloscopice ale fiecărui solicitant de protecție internațională și ale fiecărui resortisant al unei țări terțe sau apatrid care este reținut pentru trecerea ilegală a frontierei externe a unui stat membru, în cazul în care persoana respectivă are cel puțin 14 ani.

(18) Este necesară stabilirea de norme stricte privind transmiterea acestor date dactiloscopice către sistemul central, înregistrarea acestor date dactiloscopice și a altor date relevante în sistemul central, stocarea acestora, compararea lor cu alte date dactiloscopice, transmiterea rezultatelor acestor comparații și marcarea

și ștergerea datelor înregistrate. Aceste norme pot varia în funcție de situația diferitelor categorii de resortisanți ai unor țări terțe sau apatrizi și ar trebui adaptate în mod specific acestora.

(19) Statele membre ar trebui să garanteze transmiterea unor date dactiloscopice de o calitate corespunzătoare, în scopul comparării prin sistemul computerizat de recunoaștere a amprentelor digitale. Toate autoritățile care au dreptul de a accesa Eurodac ar trebui să investească în pregătirea adecvată a personalului și în echipamentele tehnologice necesare. Autoritățile care au dreptul de a accesa Eurodac ar trebui să comunice Agenției pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă în spațiul de libertate, securitate și justiție, instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1077/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ („agenția”) dificultățile specifice pe care le întâmpină în ceea ce privește calitatea datelor, pentru a le putea soluționa.

(20) Faptul că este imposibil, temporar sau permanent, de a lua și/sau de a transmite date dactiloscopice din cauza calității insuficiente a datelor pentru o comparare corespunzătoare, a unor probleme tehnice, a unor motive legate de protecția sănătății sau din cauza faptului că persoanei vizate nu i se pot lua amprente datorită unor circumstanțe independente de voința sa, nu ar trebui să afecteze negativ examinarea cererii de protecție internațională depuse de persoana respectivă și luarea unei decizii privind această cerere.

(21) Rezultatele pozitive obținute în urma consultării Eurodac ar trebui verificate de un expert cu experiență în date dactiloscopice pentru a se garanta determinarea exactă a responsabilității, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 și identificarea exactă a suspectului în cazul unei infracțiuni sau a victimei unei infracțiuni ale căru/cărei date ar putea fi înregistrare în Eurodac.

(22) Resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care au solicitat protecție internațională într-un stat membru au posibilitatea de a solicita protecție internațională în alt stat membru pentru încă mulți ani. Prin urmare, perioada maximă de stocare a datelor dactiloscopice în sistemul central ar trebui să fie de o durată considerabilă. Dat fiind faptul că majoritatea resortisanților unor țări terțe sau a apatrizilor care s-au instalat în Uniune de mai mulți ani vor fi obținut statutul de rezident permanent sau chiar cetățenia unuiu dintre statele membre după această perioadă, un interval de zece ani se consideră a fi o perioadă acceptabilă pentru stocarea datelor dactiloscopice.

(23) Perioada de stocare a datelor dactiloscopice ar trebui să fie mai scurtă în anumite situații speciale când nu este nevoie să se stocheze datele dactiloscopice pentru acest interval. Datele dactiloscopice ar trebui șterse imediat ce resortisantul unei țări terțe sau apatridul dobândește cetățenia unui stat membru.

⁽¹⁾ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

⁽²⁾ JO L 286, 1.11.2011, p. 1.

- (24) Este oportun să se stocheze datele referitoare la persoanele ale căror amprente digitale au fost înregistrate inițial în Eurodac în momentul prezentării cererilor lor de protecție internațională și cărora li s-a acordat protecție internațională într-un stat membru, pentru a permite compararea acestor date cu cele înregistrate în momentul prezentării unei cereri de protecție internațională.
- (25) Agenției i s-au atribuit sarcinile care îi reveneau Comisiei în legătură cu gestionarea operațională a Eurodac, în conformitate cu prezentul regulament și cu anumite atribuții referitoare la infrastructura de comunicații, începând cu 1 decembrie 2012, dată la care agenția își preia responsabilitățile. Agenția ar trebui să preia sarcinile care îi sunt atribuite în temeiul prezentului regulament, iar dispozițiile relevante din Regulamentul (UE) nr. 1077/2011 ar trebui modificate în consecință. În plus, Europol ar trebui să beneficieze de statutul de observator la reuniunile Consiliului de administrație al agenției, atunci când o chestiune referitoare la punerea în aplicare a prezentului regulament privind accesul la Eurodac în vederea consultării de către autoritățile desemnate ale statelor membre și de către Europol în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave figurează pe ordinea de zi. Europol ar trebui să poată numi un reprezentant în cadrul grupului consultativ Eurodac aferent agenției.
- (26) Statutul funcționarilor Uniunii Europene (Statutul funcționarilor) și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (Regimul aplicabil celorlalți agenți), stabilite de Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului⁽¹⁾ (denumite împreună în continuare „Statutul funcționarilor”, ar trebui să se aplice tuturor membrilor personalului din cadrul agenției care se ocupă de chestiuni legate de prezentul regulament.
- (27) Este necesar să se stabilească în mod clar responsabilitățile Comisiei și ale agenției în ceea ce privește sistemul central și infrastructura de comunicații, precum și responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește prelucrarea datelor, securitatea acestora, accesul la date și corectarea datelor înregistrate.
- (28) Este necesară desemnarea autorităților competente ale statelor membre și a punctului de acces național prin intermediul cărora se efectuează cererile de comparare cu datele Eurodac, precum și întocmirea unei liste a unităților operaționale în cadrul autorităților desemnate care sunt autorizate să solicite această comparare în scopuri specifice de prevenire, detectare sau anchetare a infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave.
- (29) Unitățile operaționale din cadrul autorităților desemnate ar trebui să prezinte punctului de acces național, prin intermediul autorității de control, cererile de comparare cu datele stocate în sistemul central și ar trebui să motiveze respectivele cereri. Unitățile operaționale din cadrul autorităților desemnate care sunt autorizate să solicite compararea cu datele Eurodac nu ar trebui să acționeze în calitate de autoritate de control. Autoritățile de control ar trebui să acționeze independent de autoritățile desemnate și să garanteze, în mod independent, respectarea strictă a condițiilor privind accesul, astfel cum sunt prevăzute de prezentul regulament. Acestea ar trebui să transfere ulterior cererea de comparare, fără a comunica motivele, prin intermediul punctului de acces național, către sistemul central, după ce se va fi verificat că sunt îndeplinite toate condițiile de acces. În cazuri excepționale de urgență, atunci când accesul imediat este necesar pentru a răspunde unei amenințări specifice și reale având legătură cu infracțiuni cu caracter terorist sau cu alte infracțiuni grave, autoritatea de control ar trebui să proceseze cererea imediat și să realizeze verificarea abia ulterior.
- (30) Autoritatea desemnată și autoritatea de control pot face parte din aceeași organizație, dacă legislația națională permite acest lucru, însă autoritatea de control ar trebui să acționeze independent atunci când își îndeplinește sarcinile în temeiul prezentului regulament.
- (31) În scopul protecției datelor cu caracter personal și pentru a exclude comparațiile sistematice, care ar trebui interzise, prelucrarea datelor Eurodac ar trebui să se realizeze numai în anumite cazuri și numai în situațiile în care este necesară în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave. Un caz specific apare atunci când cererea de comparare este legată de o situație specifică și concretă sau de un anumit pericol concret asociat unei infracțiuni cu caracter terorist sau unei alte infracțiuni grave ori de anumite persoane despre care există motive întemeiate să se creadă că vor comite sau au comis astfel de infracțiuni. De asemenea, un alt caz specific este considerat acela în care cererea de comparare este legată de o persoană care este victima unei infracțiuni cu caracter terorist sau a unei alte infracțiuni grave. În consecință, autoritățile desemnate și Europol ar trebui să solicite o comparare cu datele Eurodac numai atunci când au motive întemeiate să creadă că o astfel de comparare va furniza informații care vor contribui în mod substanțial la prevenirea, detectarea sau anchetarea unei infracțiuni cu caracter terorist sau a unei alte infracțiuni grave.
- (32) În plus, accesul ar trebui permis doar atunci când comparațiile cu bazele de date dactiloscopice naționale ale statului membru și cu sistemul de identificare dactiloscopică automatizată al tuturor celorlalte state membre, în temeiul Deciziei 2008/615/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere⁽²⁾, nu au dus la stabilirea identității persoanei vizate. Această condiție impune statului membru solicitant să efectueze comparații cu sistemele de identificare dactiloscopică automatizată ale tuturor celorlalte state membre, disponibile din punct de vedere tehnic, în temeiul Deciziei 2008/615/JAI, cu excepția cazului în care statul membru respectiv poate justifica că există motive întemeiate să se considere că comparațiile nu vor duce la stabilirea identității subiectului

⁽¹⁾ JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

⁽²⁾ JO L 210, 6.8.2008, p. 1.

vizat. Astfel de motive întemeiate există în special atunci când cazul respectiv nu are nicio legătură operațională sau investigațională cu un anumit stat membru. Această condiție necesită punerea în aplicare juridică și tehnică prealabilă a Deciziei 2008/615/JAI de către statul membru solicitant în zona în care datele dactiloscopice au fost culese, dat fiind că nu ar trebui să fie permisă efectuarea unor verificări în Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii fără ca demersurile susmenționate să fi fost realizate anterior.

- (33) Înainte de a face căutări în Eurodac, autoritățile desemnate ar trebui, de asemenea, sub rezerva îndeplinirii condițiilor necesare pentru efectuarea unei astfel de comparări, să consulte Sistemul de informații privind vizele în conformitate cu Decizia 2008/633/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind accesul la Sistemul de informații privind vizele (VIS) în vederea consultării de către autoritățile desemnate ale statelor membre și de către Europol în scopul prevenirii, detectării și anchetării infracțiunilor de terorism și a altor infracțiuni grave ⁽¹⁾.
- (34) În scopul schimbului de date cu caracter personal și al comparării eficiente, statele membre ar trebui să implementeze și să utilizeze pe deplin actualele acorduri internaționale, precum și legislația Uniunii privind schimbul de date cu caracter personal aflată deja în vigoare, în special Decizia 2008/615/JAI.
- (35) Atunci când se pune în aplicare prezentul regulament, statele membre ar trebui să țină seama în primul rând de interesul superior al copilului. În cazul în care statul membru solicitant stabilește că datele Eurodac se referă la un minor, aceste date pot fi folosite numai în scopul asigurării respectării aplicării legii de către statul membru solicitant, în conformitate cu legislația statului respectiv în materie de minori și în conformitate cu obligația de a acorda prioritate interesului superior al copilului.
- (36) În timp ce răspunderea extracontractuală a Uniunii privind funcționarea sistemului Eurodac va fi guvernată de dispozițiile relevante ale Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), este necesară stabilirea unor norme speciale privind răspunderea extracontractuală a statelor membre în ceea ce privește funcționarea sistemului.
- (37) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume instituirea unui sistem pentru compararea datelor dactiloscopice în vederea asistării punerii în aplicare a politicii Uniunii în materie de azil, nu poate, prin însăși natura sa, să fie realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană

(TUE). În conformitate cu principiul proporționalității enunțat la articolul menționat în articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

- (38) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽²⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre efectuate în temeiul prezentului regulament cu excepția cazului în care această prelucrare este efectuată de către autoritățile desemnate sau de control ale statelor membre în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave.
- (39) Operațiunile de prelucrare a datelor cu caracter personal de către autoritățile statelor membre în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave, în temeiul prezentului regulament ar trebui să fie conforme cu standardele de protecție ale datelor cu caracter personal din dreptul intern al acestora, în conformitate cu Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală ⁽³⁾.
- (40) Principiile enunțate de Directiva 95/46/CE privind protecția drepturilor și a libertăților persoanelor fizice, în special a dreptului la viață privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, ar trebui suplimentate sau clarificate, în special în privința anumitor sectoare.
- (41) Ar trebui să se interzică transferurile de date cu caracter personal obținute de un stat membru sau de Europol în temeiul prezentului regulament din sistemul central către orice țară terță, organizație internațională sau entitate privată stabilită în interiorul sau în afara Uniunii, pentru a garanta dreptul la azil și pentru a apăra solicitanții de protecție internațională împotriva divulgării datelor lor către țări terțe. Acest lucru implică faptul că statele membre nu ar trebui să transfere informațiile obținute din sistemul central referitoare la: statul/statele membru/membre de origine, locul și data depunerii cererii de protecție internațională, numărul de referință utilizat de statul membru de origine, data la care amprente digitale au fost luate, precum și data la care statul/statele membru/membre a/au transmis datele către Eurodac, numele de utilizator al operatorului și toate informațiile legate de orice transfer al persoanei vizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013. Această interdicție nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a transfera aceste date către țările terțe cărora li se aplică Regulamentul (UE) nr. 604/2013, astfel încât statele membre să poată coopera cu aceste țări terțe, în sensul prezentului regulament.

⁽¹⁾ JO L 218, 13.8.2008, p. 129.

⁽²⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽³⁾ JO L 350, 30.12.2008, p. 60.

- (42) Autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să monitorizeze legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre, iar autoritatea de supraveghere instituită prin Decizia 2009/371/JAI ar trebui să monitorizeze legalitatea activităților de prelucrare a datelor desfășurate de Europol.
- (43) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date⁽¹⁾, în special articolele 21 și 22 privind confidențialitatea și securitatea prelucrării, se aplică operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, efectuate în temeiul prezentului regulament. Cu toate acestea, ar trebui clarificate unele aspecte în ceea ce privește responsabilitatea prelucrării datelor și supravegherea protecției acestora, ținând seama de faptul că protecția datelor reprezintă un factor-cheie pentru gestionarea cu succes a sistemului Eurodac și că securitatea datelor, calitatea tehnică înaltă și legalitatea consultărilor sunt esențiale pentru asigurarea funcționării adecvate și armonioase a sistemului Eurodac, precum și pentru facilitarea aplicării Regulamentului (UE) nr. 604/2013.
- (44) Persoana vizată ar trebui să fie informată cu privire la scopul pentru care datele sale vor fi prelucrate în cadrul Eurodac, fiindu-i prezentată inclusiv o descriere a obiectivelor Regulamentului (UE) nr. 604/2013, precum și ia modulul în care vor putea fi folosite datele sale de către autoritățile de aplicare a legii.
- (45) Este oportun ca autoritățile naționale de supraveghere să monitorizeze legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre, în timp ce Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor, prevăzută în Regulamentul (CE) nr. 45/2001, ar trebui să monitorizeze activitățile instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal, efectuată în temeiul prezentului regulament.
- (46) Statele membre, Parlamentul European, Consiliul și Comisia ar trebui să se asigure că autoritățile naționale și europene de supraveghere pot supraveghea utilizarea datelor Eurodac și accesul la acesta în mod corespunzător.
- (47) Este necesar să se monitorizeze și să se evalueze cu regularitate rezultatele Eurodac, inclusiv dacă accesul în scopul asigurării respectării aplicării legii a dus la discriminarea indirectă a solicitanților de protecție internațională, după cum s-a amintit în evaluarea conformității prezentului regulament cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”), efectuată de Comisie. Agenția ar trebui să înainteze Parlamentului European și Consiliului un raport anual privind activitățile sistemului central.
- (48) Statele membre ar trebui să prevadă un sistem de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive pe care să le aplice în cazul prelucrării datelor introduse în sistemul central contrar scopurilor Eurodac.
- (49) Este necesar ca statele membre să fie informate cu privire la statutul unor proceduri specifice de azil, în vederea facilitării unei aplicări adecvate a Regulamentului (UE) nr. 604/2013.
- (50) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și este conform cu principiile consacrate în special de Cartă. În special, prezentul regulament vizează garantarea respectării depline a protecției datelor cu caracter personal și a dreptului de a solicita protecție internațională și de a promova aplicarea articolelor 8 și 18 din Cartă. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să fie aplicat în consecință.
- (51) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (52) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Regatul Unit a notificat intenția sa de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.
- (53) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (54) Este necesar să se limiteze domeniul de aplicare teritorială a prezentului regulament în vederea alinierii sale la domeniul de aplicare teritorială a Regulamentului (UE) nr. 604/2013,

⁽¹⁾ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scopul sistemului „Eurodac”

(1) Se instituie un sistem sub numele „Eurodac”, al cărui scop este să contribuie la determinarea statului membru responsabil, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013, cu examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-un stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și, pe de altă parte, să faciliteze aplicarea Regulamentului (UE) nr. 604/2013 în condițiile stabilite de prezentul regulament.

(2) Prezentul regulament stabilește condițiile în care autoritățile desemnate ale statelor membre și Oficiul European de Poliție (Europol) pot solicita compararea datelor dactiloscopice cu cele stocate în sistemul central în scopul asigurării respectării aplicării legii.

(3) Fără a aduce atingere prelucrării datelor destinate Eurodac de către statul membru de origine în bazele de date create în temeiul dreptului intern al acestuia, datele dactiloscopice și alte date cu caracter personal pot fi prelucrate în Eurodac numai în scopul prevăzut de prezentul regulament și la articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

Articolul 2

Definiții

1. În sensul prezentului regulament:

(a) un „solicitant de protecție internațională” înseamnă resortisantul unei țări terțe sau apatridul care a prezentat o cerere de protecție internațională, astfel cum este definită în articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95/UE și în privința căreia nu a fost luată încă o decizie finală;

(b) „stat membru de origine” este:

(i) în cazul persoanei care intră sub incidența articolului 9 alineatul (1), statul membru care transmite datele cu caracter personal sistemului central și primește rezultatele comparației;

(ii) în cazul unei persoane prevăzute la articolul 14 alineatul (1), statul membru care transmite datele cu caracter personal sistemului central;

(iii) în cazul unei persoane prevăzute la articolul 17 alineatul (1), statul membru care transmite date cu caracter personal sistemului central și primește rezultatele comparației.

(c) „persoana care beneficiază de protecție internațională” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid căruia i s-a oferit protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 litera (a) din Directiva 2011/95/UE;

(d) „rezultat pozitiv” înseamnă existența unei concordanțe sau a unor concordanțe stabilite de sistemul central prin compararea datelor dactiloscopice înregistrate în baza de date electronică centrală și cele transmise de un stat membru cu privire la o persoană, fără a aduce atingere obligației statelor membre de a verifica imediat rezultatele comparării în conformitate cu articolul 25 alineatul 4);

(e) „punct de acces național” înseamnă sistemul național desemnat să comunice cu sistemul central;

(f) „agenție” înseamnă agenția instituită prin Regulamentul (UE) nr. 077/2011;

(g) „Europol” înseamnă Oficiul European de Poliție instituit prin Decizia 009/371/JAI;

(h) „date Eurodac” înseamnă toate datele stocate în sistemul central, în conformitate cu articolul 1 și cu articolul 4 alineatul 2);

(i) „asigurarea respectării aplicării legii” înseamnă prevenirea, detectarea sau anchetarea infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave;

(j) „infracțiuni cu caracter terorist” înseamnă infracțiunile prevăzute de dreptul național care corespund sau sunt echivalente cu infracțiunile specificate la articolele 1-4 din Decizia-cadru 2002/475/JAI;

(k) „infracțiuni grave” înseamnă formele de infracționalitate care corespund sau sunt echivalente cu infracțiunile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI dacă se pedepsesc cu închisoarea sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe o perioadă maximă de cel puțin trei ani în baza dreptului național;

(l) „date dactiloscopice” înseamnă datele privind amprente digitale ale tuturor degetelor sau cel puțin ale degetelor arătătoare, iar, în cazul lipsei acestora, amprente digitale ale celorlalte degete ale unei persoane sau o amprentă digitală latentă.

(2) Termenii definiți la articolul 2 din Directiva 95/46/CE au același înțeles în prezentul regulament în măsura în care prelucrarea datelor cu caracter personal este efectuată de către autoritățile statelor membre în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din prezentul regulament.

(3) Cu excepția cazului în care se prevede altfel, termenii definiți la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 au același înțeles în prezentul regulament.

(4) Termenii definiți la articolul 2 din Decizia-cadru 2008/977/JAI au același înțeles în prezentul regulament, în măsura în care datele cu caracter personal sunt prelucrate de către autoritățile statelor membre în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament.

Articolul 3

Arhitectura sistemului și principiile de bază

(1) Eurodac constă:

(a) dintr-o bază de date dactiloscopice centrală informatizată („sistem central”) care cuprinde:

(i) o unitate centrală,

(ii) un plan și un sistem care asigură continuitatea activității;

(b) dintr-o infrastructură de comunicații între sistemul central și statele membre care furnizează o rețea virtuală criptată dedicată datelor Eurodac („infrastructură de comunicații”).

(2) Fiecare stat membru are un singur punct de acces național.

(3) Datele privind persoanele menționate la articolele 9 alineatul (1), 14 alineatul (1) și 17 alineatul (1) care sunt prelucrate la nivelul sistemului central sunt prelucrate în numele statului membru de origine, în conformitate cu condițiile prevăzute de prezentul regulament și sunt separate prin mijloace tehnice corespunzătoare.

(4) Normele care reglementează Eurodac se aplică, de asemenea, operațiunilor efectuate de statele membre de la transmiterea datelor către sistemul central până la folosirea rezultatelor comparației.

(5) Procedura de luare a amprentelor digitale se stabilește și se aplică în conformitate cu practica națională a statului membru în cauză și în conformitate cu garanțiile prevăzute

de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului.

Articolul 4

Gestionarea operațională

(1) Agenția este responsabilă de gestionarea operațională a Eurodac.

Gestionarea operațională a Eurodac cuprinde toate sarcinile necesare pentru ca Eurodac să poată funcționa 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, în conformitate cu prezentul regulament, în special lucrările de întreținere și perfecționările tehnice necesare pentru a asigura funcționarea sistemului la un nivel satisfăcător de calitate operațională, în special în ceea ce privește timpul necesar căutării în sistemul central. Se elaborează un plan și un sistem de asigurare a continuității activității, luând în considerare nevoile de întreținere ale sistemului și perioadele neprevăzute în care acesta nu va funcționa, inclusiv impactul măsurilor de asigurare a continuității activității asupra protecției și securității datelor.

Agenția garantează, în cooperare cu statele membre, faptul că sistemul central dispune în orice moment de cele mai bune și mai sigure tehnologii și tehnici existente, cu condiția unei analize a raportului costuri-beneficii.

(2) Agenția este responsabilă de următoarele sarcini legate de infrastructura de comunicații:

(a) monitorizare;

(b) securitate;

(c) coordonarea relațiilor dintre statele membre și furnizor.

(3) Comisia este responsabilă de toate sarcinile legate de infrastructura de comunicații, altele decât cele menționate la alineatul (2), în special:

(a) execuția bugetară;

(b) achiziții și reînnoire;

(c) aspecte contractuale.

(4) Fără a aduce atingere articolului 17 din Statutul funcționarilor, agenția aplică normele corespunzătoare privind secretul profesional sau alte responsabilități echivalente de confidențialitate tuturor membrilor personalului său care trebuie să utilizeze datele Eurodac în activitatea lor. Această obligație continuă să se aplice și după ce aceste persoane și-au ieșit din funcții, au încetat să mai ocupe un anumit post sau după încheierea sarcinilor lor.

Articolul 5

Autorități desemnate de statele membre în scopul asigurării respectării aplicării legii

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), statele membre desemnează autoritățile care sunt autorizate să solicite comparații cu datele Eurodac în temeiul prezentului regulament. Autoritățile desemnate sunt autorități din statele membre, care sunt responsabile de prevenirea, detectarea sau anchetarea infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave. Autoritățile desemnate nu includ agențiile sau unitățile responsabile exclusiv de informațiile secrete legate de securitatea națională.

(2) Fiecare stat membru întocmește o listă a autorităților desemnate.

(3) Fiecare stat membru întocmește o listă a unităților operaționale din cadrul autorităților desemnate care sunt autorizate să solicite comparații cu datele Eurodac prin intermediul punctului de acces național.

Articolul 6

Autorități de control ale statelor membre în scopul asigurării respectării aplicării legii

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), fiecare stat membru desemnează o autoritate națională unică sau o unitate a unei astfel de autorități care să acționeze ca autoritate de control. Autoritatea de control este o autoritate a statului membru responsabilă de prevenirea, detectarea sau anchetarea infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave.

Autoritatea desemnată și autoritatea de control pot face parte din aceeași organizație, dacă legislația națională permite acest lucru, însă autoritatea de control acționează independent atunci când își îndeplinește sarcinile în conformitate cu prezentul regulament. Autoritatea de control este separată de unitățile operaționale menționate la articolul 5 alineatul (3) și nu primește instrucțiuni din partea acestora în ceea ce privește rezultatul verificării.

Statele membre pot desemna mai multe autorități de control pentru a reflecta structurile lor organizaționale și administrative, în concordanță cu cerințele lor constituționale sau juridice.

(2) Autoritatea de control se asigură că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea comparării amprentelor digitale cu datele Eurodac.

Doar personalul împuternicit în mod corespunzător de autoritatea de control este autorizat să primească și să transmită o cerere de acces la datele din Eurodac în conformitate cu articolul 19.

Autoritatea de control este singura autorizată să transmită cererile de comparare a amprentelor digitale punctului de acces național.

Articolul 7

Europol

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), Europol desemnează o unitate specializată cu funcționari Europol împuterniciți în mod corespunzător să acționeze ca autoritate de control, care acționează independent de autoritatea desemnată menționată la alineatul (2) din prezentul articol, atunci când își îndeplinește sarcinile în temeiul prezentului regulament și nu primește instrucțiuni din partea autorității desemnate în ceea ce privește rezultatul verificării. Unitatea se asigură că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea comparării amprentelor digitale cu datele Eurodac. Europol desemnează, în acord cu orice stat membru, punctul de acces național al respectivului stat membru care va comunica sistemului central cererile acestuia de comparare a datelor dactiloscopice.

(2) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), Europol desemnează o unitate operațională autorizată să solicite comparații cu datele Eurodac prin intermediul punctului său de acces național. Autoritatea desemnată este o unitate operațională a Europol, competentă pentru colectarea, stocarea, procesarea, analizarea și schimbul de informații în scopul sprijinirii și consolidării acțiunilor statelor membre de prevenire, detectare sau anchetare a infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave care sunt de competența Europol.

Articolul 8

Statistici

(1) Agenția întocmește trimestrial statistici privind activitatea sistemului central indicând în special:

- (a) numărul seturilor de date transmise privind persoanele menționate la articolul 9 alineatul (1), la articolul 14 alineatul (1) și la articolul 17 alineatul (1);
- (b) numărul de rezultate pozitive privind solicitanții de protecție internațională care au prezentat o cerere de protecție internațională în alt stat membru;
- (c) numărul de rezultate pozitive privind persoanele menționate la articolul 14 alineatul (1) care au prezentat ulterior o cerere de protecție internațională;

- (d) numărul de rezultate pozitive privind persoanele menționate la articolul 17 alineatul (1) care au prezentat anterior o cerere de protecție internațională în alt stat membru;
- (e) numărul datelor dactiloscopice pe care sistemul central a trebuit să le solicite mai mult decât o dată de la statul membru de origine deoarece datele dactiloscopice trimise inițial nu puteau fi comparate prin folosirea sistemului informatizat de recunoaștere a amprentelor digitale;
- (f) numărul de seturi de date marcate, nemarcate și deblocate în conformitate cu articolul 18 alineatele (1) și (3);
- (g) numărul de rezultate pozitive privind persoanele menționate la articolul 18 alineatul (1) pentru care au fost înregistrate rezultate pozitive în conformitate cu literele (b) și (d) din prezentul articol.
- (h) numărul de cereri menționate la articolul 20 alineatul (1) și de rezultate pozitive;
- (i) numărul de cereri menționate la articolul 21 alineatul (1) și de rezultate pozitive.

(2) La sfârșitul fiecărui an, date statistice sunt elaborate în forma unei compilații a statisticilor trimestriale pentru anul respectiv, incluzând o prezentare a numărului de persoane pentru care au fost înregistrate rezultate pozitive în conformitate cu alineatul (1) literele (b), (c) și (d). Statisticile conțin o defalcare a datelor pentru fiecare stat membru. Rezultatele sunt făcute publice.

CAPITOLUL II

SOLICITANȚII DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ

Articolul 9

Colectarea, transmiterea și compararea amprentelor digitale

(1) Fiecare stat membru ia, fără întârziere, amprente digitale ale tuturor degetelor fiecărui solicitant de protecție internațională cu vârsta de cel puțin 14 ani și le transmite cât mai curând posibil și nu mai târziu de 72 de ore de la depunerea cererii sale de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013, sistemului central, împreună cu datele menționate la articolul 11 literele (b)-(g) din prezentul regulament.

Nerespectarea termenului de 72 de ore nu exonerează statul membru de la obligația de a lua și de a transmite amprente digitale către sistemul central. În cazul în care starea vârfurilor degetelor nu permite luarea amprentelor digitale la o calitate care să asigure o comparare corespunzătoare, în conformitate cu articolul 25, statul membru de origine va lua din nou amprente digitale ale solicitantului și le va retransmite cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 48 de ore de la momentul la care acestea au fost luate în mod adecvat.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), atunci când nu este posibil să se ia amprente digitale ale unui solicitant de protecție internațională din motive legate de sănătatea acestuia

sau de protecția sănătății publice, statele membre iau și transmit amprente digitale respective cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 48 de ore de la momentul la care aceste motive de sănătate nu mai sunt valabile.

În cazul unor probleme tehnice grave, statele membre pot prelungi termenul de 72 de ore menționat la alineatul (1) cu maximum 48 de ore suplimentare, pentru a pune în practică planurile naționale de asigurare a continuității.

(3) Datele dactiloscopice, în sensul articolului 11 litera (a), transmise de orice stat membru, cu excepția celor transmise în conformitate cu articolul 10 litera (b), se compară în mod automat cu datele dactiloscopice transmise de alt stat membru și deja înregistrate în sistemul central.

(4) Sistemul central se asigură, la solicitarea unui stat membru, că respectiva comparație menționată la alineatul (3) se referă la datele dactiloscopice transmise anterior de acel stat membru, pe lângă datele transmise de alte state membre.

(5) Sistemul central transmite în mod automat statului membru de origine rezultatul pozitiv sau rezultatul negativ al comparației. În cazul în care există un rezultat pozitiv, sistemul transmite datele menționate la articolul 11 literele (a)-(k), pentru toate seturile de date care corespund acestui rezultat pozitiv, alături de marcarea menționată la articolul 18 alineatul (1), dacă este cazul.

Articolul 10

Informații privind statutul persoanelor vizate

Următoarele informații sunt transmise sistemului central pentru a fi stocate în conformitate cu articolul 12, în scopul transmiterii în temeiul articolului 9 alineatul (5):

- (a) când un solicitant de protecție internațională sau o altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 sosește pe teritoriul statului membru responsabil, ca urmare a unui transfer efectuat în temeiul unei decizii referitoare la o cerere de reprimire în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv, statul membru responsabil își actualizează ansamblul datelor referitoare la persoana vizată, înregistrate în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, prin adăugarea datei de sosire a acesteia.
- (b) când un solicitant de protecție internațională sosește pe teritoriul statului membru responsabil, ca urmare a unui transfer efectuat în temeiul unei decizii referitoare la o cerere de preluare, în temeiul articolului 22 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013, statul membru responsabil transmite un set de date referitoare la persoana vizată înregistrate în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, și include adăugarea datei de sosire a acesteia.

(c) de îndată ce statul membru de origine stabilește că persoana vizată, ale cărei date au fost înregistrate în Eurodac, în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, a părăsit teritoriul statelor membre, acesta actualizează ansamblul datelor referitoare la persoana vizată, înregistrate în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, prin adăugarea datei la care persoana respectivă a părăsit teritoriul, pentru a facilita aplicarea articolului 19 alineatul (2) și a articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

(d) de îndată ce statul membru de origine se asigură că persoana vizată, ale cărei date au fost înregistrate în Eurodac, în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, a părăsit teritoriul statelor membre, în vederea executării unei decizii de returnare sau a unei măsuri de expulzare emise ca urmare a retragerii sau a respingerii cererii de protecție internațională, astfel cum se prevede la articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013, statul membru de origine își actualizează ansamblul datelor referitoare la persoana vizată, înregistrate în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, prin adăugarea datei de expulzare sau a datei la care persoana respectivă a părăsit teritoriul.

(e) statul membru care își devine responsabil în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 își actualizează ansamblul datelor referitoare la solicitantul de protecție internațională, înregistrate în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament, prin adăugarea datei la care a fost luată decizia de examinare a cererii.

Articolul 11

Înregistrarea datelor

Numai următoarele tipuri de date se înregistrează în sistemul central:

- (a) datele dactiloscopice;
- (b) statul membru de origine, locul și data cererii de protecție internațională; în cazurile menționate la articolul 10 litera (b), data cererii este cea introdusă de statul membru care a efectuat transferul solicitantului;
- (c) sexul;
- (d) numărul de referință folosit de statul membru de origine;
- (e) data amprentării;
- (f) data transmiterii datelor sistemului central;
- (g) numele de utilizator al operatorului;
- (h) acolo unde este cazul, în conformitate cu articolul 10 litera (a) sau litera (b), data sosirii persoanei vizate, ca urmare a unui transfer;

(i) acolo unde este cazul, în conformitate cu articolul 10 litera (c), data la care persoana vizată a părăsit teritoriul statelor membre;

(j) acolo unde este cazul, în conformitate cu articolul 10 litera (d), data la care persoana vizată a părăsit sau a fost expulzată de pe teritoriul statelor membre;

(k) acolo unde este cazul, în conformitate cu articolul 10 litera (e), data la care a fost luată decizia de examinare a cererii.

Articolul 12

Stocarea datelor

(1) Fiecare set de date, astfel cum se prevede la articolul 11, se stochează în sistemul central pe o perioadă de zece ani de la data amprentării.

(2) La expirarea perioadei menționate la alineatul (1), sistemul central șterge automat datele din sistemul central.

Articolul 13

Ștergerea anticipată a datelor

(1) Datele privind persoanele care au dobândit cetățenia oricărui stat membru înainte de expirarea perioadei menționate la articolul 12 alineatul (1), sunt șterse din sistemul central, în conformitate cu articolul 27 alineatul (4), de îndată ce statul membru de origine află că persoana în cauză a dobândit cetățenia.

(2) Sistemul central informează cât mai curând posibil și în termen de maximum 72 de ore toate statele membre de origine despre ștergerea de către un alt stat membru de origine, în conformitate cu alineatul (1), a datelor care au generat un rezultat pozitiv asociat datelor pe care acestea le-au transmis, referitoare la persoanele menționate la articolul 9 alineatul (1) sau la articolul 14 alineatul (1).

CAPITOLUL III

RESORTISANȚI AI ȚĂRILOR TERȚE SAU APATRIZI REȚINUȚI PENTRU TRECEREA ILEGALĂ A FRONTIEREI EXTERNE

Articolul 14

Colectarea și transmiterea datelor dactiloscopice

(1) Fiecare stat membru ia, în mod prompt amprente digitale ale tuturor degetelor fiecărui resortisant al unei țări terțe sau apatrid cu vârsta de cel puțin 14 ani care a fost reținut de către autoritățile de control competente pentru trecerea neregulară a frontierei unui stat membru pe uscat, apă sau calea aerului, venind dintr-o țară terță și care nu este returnat sau care rămâne fizic pe teritoriul statelor membre și care nu este ținut în custodie, izolare sau detenție pe întreaga perioadă scursă de la reținere la expulzarea efectuată pe baza deciziei de returnare.

(2) Statul membru în cauză transmite sistemului central, cât mai curând posibil și în cel mult 72 de ore de la data reținerii, următoarele date referitoare la orice resortisant al unei țări terțe sau apatrid, astfel cum se prevede la alineatul (1), care nu este returnat:

- (a) datele dactiloscopice;
- (b) statul membru de origine, locul și data reținerii;
- (c) sexul;
- (d) numărul de referință folosit de statul membru de origine;
- (e) data amprentării;
- (f) data transmiterii datelor sistemului central;
- (g) numele de utilizator al operatorului.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), datele prevăzute la alineatul (2) privind persoanele reținute în temeiul alineatului (1), care rămân fizic pe teritoriul statelor membre, dar sunt ținute în custodie, izolare sau detenție de la data reținerii pe o perioadă care depășește 72 de ore, se transmit anterior eliberării acestora din custodie, izolare sau detenție.

(4) Nerespectarea termenului de 72 de ore menționat la alineatul (2) din prezentul articol nu exonerează statele membre de obligația de a lua și de a transmite amprente digitale către sistemul central. În cazul în care starea vârfurilor degetelor nu permite luarea amprentelor digitale la o calitate care să asigure o comparație adecvată în temeiul articolului 25, statul membru de origine ia din nou amprente digitale ale persoanelor reținute astfel cum se prevede la alineatul (1) din prezentul articol și le retransmite cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 48 de ore de la momentul la care acestea au fost luate în mod adecvat.

(5) Prin derogare de la alineatul (1), atunci când nu este posibil să se ia amprente digitale ale unei persoane reținute, din motive legate de sănătatea acesteia sau de protecția sănătății publice, statul membru vizat ia și transmite amprente respective cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 48 de ore de la momentul la care aceste motive de sănătate nu mai sunt valabile.

În cazul unor probleme tehnice grave, statele membre pot prelunge termenul de 72 de ore menționat la alineatul (2) cu

maximum 48 de ore suplimentare, pentru a pune în practică planurile lor naționale de asigurare a continuității.

Articolul 15

Înregistrarea datelor

(1) Datele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) se înregistrează în sistemul central.

Fără a aduce atingere articolului 8, datele transmise sistemului central în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) se înregistrează exclusiv în scopul comparării cu date privind solicitantii de protecție internațională transmise ulterior sistemului central și în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2).

Sistemul central nu compară datele transmise către acesta, în temeiul articolului 14 alineatul (2), cu alte date înregistrate anterior în sistemul central, nici cu date transmise ulterior sistemului central în temeiul articolului 14 alineatul (2).

(2) În ceea ce privește compararea datelor privind solicitantii de protecție internațională transmise ulterior sistemului central cu date stipulate la alineatul (1), se aplică procedurile stipulate la articolul 9 alineatele (3) și (5) și la articolul 25 alineatul (4).

Articolul 16

Stocarea datelor

(1) Fiecare set de date referitoare la un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid menționat la articolul 14 alineatul (1) se *stochează* în sistemul central pe o perioadă de 18 luni de la data amprentării sale. La expirarea acestei perioade, sistemul central șterge automat datele respective.

(2) Datele privind un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid prevăzute la articolul 14 alineatul (1) se șterg din sistemul central în conformitate cu articolul 28 alineatul (3), imediat ce statul membru de origine află, înainte de expirarea perioadei de 18 luni menționată la alineatul (1) din prezentul articol, că a survenit una dintre următoarele situații:

- (a) resortisantului unei țări terțe sau apatridului i-a fost eliberat un document de ședere;
- (b) resortisantul unei țări terțe sau apatridul a părăsit teritoriul statelor membre;

(c) resortisantul unei țări terțe sau apatridul a dobândit cetățenia oricăruia dintre statele membre.

(3) Sistemul central informează cât mai curând posibil și în cel mult 72 de ore, toate statele membre de origine despre ștergerea de către un alt stat membru de origine, din motivele specificate la alineatul (2) literele (a) sau (b) din prezentul articol, a datelor care au generat un rezultat pozitiv asociat datelor pe care acestea le-au transmis, referitoare la persoanele menționate la articolul 14 alineatul (1).

(4) Sistemul central informează cât mai curând posibil și în cel mult 72 de ore, toate statele membre de origine despre ștergerea de către un alt stat membru de origine, din motivele specificate la alineatul (2) litera (c) din prezentul articol, a datelor care au generat un rezultat pozitiv asociat datelor pe care acestea le-au transmis, referitoare la persoanele menționate la articolul 9 alineatul (1) sau la articolul 14 alineatul (1).

CAPITOLUL IV

RESORTISANȚI AI UNOR ȚĂRI TERȚE SAU APATRIZI AFLAȚI ILEGAL PE TERITORIUL UNUI STAT MEMBRU

Articolul 17

Compararea datelor dactiloscopice

(1) În vederea verificării dacă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care se află ilegal pe teritoriul său a prezentat anterior o cerere de protecție internațională pe teritoriul altui stat membru, un stat membru poate transmite sistemului central orice date dactiloscopice privind amprente digitale care au fost luate unui astfel de resortisant al unei țări terțe sau apatrid cu vârsta de cel puțin 14 ani, însoțite de numărul de referință folosit de statul membru respectiv.

Ca regulă generală, există motive pentru a verifica dacă resortisantul unei țări terțe sau apatridul a prezentat anterior o cerere de protecție internațională în alt stat membru atunci când:

- (a) resortisantul unei țări terțe sau apatridul declară că a prezentat o cerere de protecție internațională fără să indice statul membru în care a prezentat cererea;
- (b) resortisantul unei țări terțe sau apatridul nu solicită protecție internațională, dar se opune returnării în țara de origine susținând că se află în pericol sau
- (c) resortisantul unei țări terțe sau apatridul încearcă să împiedice expulzarea sa refuzând să coopereze în stabilirea identității sale, în special prezentând documente de identitate false sau neprezentând nici un document.

(2) Atunci când statele membre iau parte la procedura menționată la alineatul (1), acestea transmit sistemului central datele dactiloscopice ale tuturor sau cel puțin ale degetelor arătătoare și, în cazul în care acestea lipsesc, amprente degetelor celorlalte degete, ale tuturor resortisanților unei țări terțe sau apatrizilor menționați la alineatul (1).

(3) Datele dactiloscopice ale unui resortisant al unei țări terțe sau ale unui apatrid, astfel cum este descris la alineatul (1), se transmit sistemului central numai în scopul comparării cu datele dactiloscopice ale solicitanților de protecție internațională transmise de alte state membre și deja înregistrate în sistemul central.

Datele dactiloscopice ale acestor categorii de resortisanți ai unei țări terțe sau de apatrizi nu se înregistrează în sistemul central și nici nu se compară cu datele transmise sistemului central în temeiul articolului 14 alineatul (2).

(4) După transmiterea rezultatelor comparației datelor dactiloscopice către statul membru de origine, înregistrarea căutării se păstrează în sistemul central exclusiv în scopurile menționate la articolul 28. Nici statele membre și nici sistemul central nu pot stoca o altă înregistrare a căutării în alte scopuri.

(5) În ceea ce privește compararea datelor dactiloscopice transmise în temeiul prezentului articol cu datele dactiloscopice ale solicitanților de protecție internațională transmise de alte state membre care au fost deja înregistrate în sistemul central, se aplică procedurile prevăzute la articolul 9 alineatele (3) și (5) și la articolul 25 alineatul (4).

CAPITOLUL V

BENEFICIARI DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ

Articolul 18

Marcarea datelor

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1), statul membru de origine care a acordat protecție internațională unui solicitant de protecție internațională ale cărui date fuseseră înregistrate anterior în sistemul central, în temeiul articolului 11, marchează datele relevante în conformitate cu cerințele de comunicare electronică cu sistemul central stabilite de agenție. Această marcă este păstrată în sistemul central în conformitate cu articolul 12, în scopul transmiterii în temeiul articolului 9 alineatul (5). Sistemul central informează toate statele membre de origine despre marcarea de către un alt stat membru de origine a datelor care au generat un rezultat pozitiv în raport cu datele pe care acestea le-au transmis cu referire la persoanele menționate la articolul 9 alineatul (1) sau la articolul 14 alineatul (1). Statele membre de origine în cauză marchează, și ele, respectivele seturi de date.

(2) Datele aparținând persoanelor care beneficiază de protecție internațională stocate în sistemul central și marcate în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol se pun la dispoziție pentru comparare în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2) pe o perioadă de trei ani de la data la care persoanei vizate i-a fost acordată protecția internațională.

În cazul în care există un rezultat pozitiv, sistemul central transmite, pentru toate seturile de date ce fac obiectul rezultatului pozitiv, datele menționate la articolul 11 literele (a)-(k). Sistemul central nu transmite marcarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol. La expirarea perioadei de trei ani, sistemul central blochează automat transmiterea acestor date în caz de cerere în vederea comparării în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), lăsând aceste date disponibile pentru comparare în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) până la data ștergerii lor. Datele blocate nu sunt transmise și, în cazul unui rezultat pozitiv, sistemul central îi returnează statului membru solicitant un rezultat negativ.

(3) Statul membru de origine deblochează sau elimină marcajul distinctiv atribuit datelor referitoare la un resortisant al unei țări terțe sau la un apatrid ale cărui date fuseseră blocate sau marcate anterior în conformitate cu alineatul (1) sau (2) din prezentul articol, dacă statutul său a fost revocat ori anulat sau i s-a refuzat reînnoirea statutului în temeiul articolului 14 sau al articolului 19 din Directiva 2011/95/UE.

CAPITOLUL VI

PROCEDURA DE COMPARARE ȘI TRANSMITERE A DATELOR ÎN SCOPUL ASIGURĂRII RESPECTĂRII APLICĂRII LEGII

Articolul 19

Procedura de comparare a datelor dactiloscopice cu datele Eurodac

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), autoritățile desemnate menționate la articolul 5 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (2) pot înainta o cerere motivată, în format electronic, conform prevederilor articolului 20 alineatul (1), împreună cu numărul de referință utilizat de acestea, autorității de control în vederea transmiterii în scopuri de comparare a datelor dactiloscopice către sistemul central prin intermediul punctului de acces național. La primirea unei astfel de cereri, autoritatea de control verifică dacă sunt îndeplinite condițiile de solicitare a unei comparări prevăzute la articolul 20 sau articolul 21, după caz.

(2) Dacă sunt îndeplinite toate condițiile de solicitare a unei comparări menționate la articolul 20 sau articolul 21, autoritatea de control transmite cererea de comparare punctului de acces național, care o va trimite sistemului central în conformitate cu articolul 9 alineatele (3) și (5), în vederea comparării cu datele transmise sistemului central în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2).

(3) În cazuri excepționale de urgență, în care este necesară prevenirea unui pericol iminent legat de o infracțiune cu caracter terorist și de altă infracțiune gravă, autoritatea de

control poate transmite imediat datele dactiloscopice punctului de acces național în vederea comparării după primirea unei cereri din partea unei autorități desemnate și verificând doar ex-post dacă toate condițiile de solicitare a unei comparări menționate la articolul 20 sau articolul 21 sunt îndeplinite, inclusiv dacă a existat în realitate un caz de urgență excepțional. Verificarea ex-post este efectuată fără întârzieri nejustificate după prelucrarea cererii.

(4) În situația în care, la verificarea ex-post, se constată că accesul la datele Eurodac nu a fost justificat, toate autoritățile care au accesat acele date șterg informațiile comunicate de Eurodac și informează autoritatea de control cu privire la respectiva ștergere.

Articolul 20

Condiții de accesare a Eurodac de către autoritățile desemnate

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), autoritățile desemnate pot prezenta o cerere motivată, în format electronic, pentru compararea datelor dactiloscopice cu cele stocate în sistemul central, în cadrul atribuțiilor acestora, doar dacă compararea cu următoarele baze de date nu conduce la stabilirea identității persoanei vizate:

— bazele de date dactiloscopice naționale;

— sistemele automatizate de identificare dactiloscopice ale tuturor celorlalte state membre în temeiul Deciziei 2008/615/JAI, atunci când comparațiile sunt tehnic disponibile, dacă nu există motive rezonabile de a crede că compararea cu astfel de sisteme nu ar conduce la stabilirea identității persoanei vizate. Aceste motive rezonabile se includ în cererea de comparare motivată, în format electronic, cu datele din Eurodac, transmisă de autoritatea desemnată autorității de control; și

— Sistemului de informații privind vizele, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru o astfel de comparare prevăzute în Decizia 2008/633/JAI;

și atunci când sunt întrunite următoarele condiții cumulative:

(a) compararea este necesară în scopul prevenirii, detectării sau anchetării infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave, ceea ce înseamnă că există o preocupare prioritară legată de siguranța publică care determină proporționalitatea căutării în baza de date;

(b) compararea este necesară într-un caz specific (și anume nu se efectuează comparații sistematice); și

(c) există motive întemeiate pentru a considera că o astfel de comparare cu datele Eurodac va contribui în mod substanțial la prevenirea, detectarea sau anchetarea oricăreia din infracțiunile în cauză. Aceste motive întemeiate există, în special, în cazul unei suspiciuni justificate conform căreia suspectul, autorul sau victima unei infracțiuni cu caracter terorist sau a altei infracțiuni grave se încadrează într-o categorie aflată sub incidența prezentului regulament.

(2) Cererile de comparare cu datele Eurodac se limitează la căutarea datelor dactiloscopice.

Articolul 21

Condiții de accesare a Eurodac de către Europol

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), autoritatea desemnată a Europol poate trimite o solicitare justificată, în format electronic, pentru compararea datelor dactiloscopice cu cele stocate în sistemul central în limitele mandatului Europol și în cazul în care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor Europol, numai dacă compararea cu datele dactiloscopice stocate în oricare dintre sistemele de prelucrare a datelor la care Europol are acces din punct de vedere tehnic și legal nu a condus la stabilirea identității persoanei vizate și atunci când sunt întrunite cumulativ următoarele condiții:

(a) compararea este necesară pentru a sprijini și consolida acțiunile statelor membre de prevenire, detectare sau anchetare a infracțiunilor cu caracter terorist sau a altor infracțiuni grave care fac obiectul mandatului Europol, ceea ce înseamnă că există o preocupare prioritară legată de siguranța publică care determină proporționalitatea căutării în baza de date;

(b) compararea este necesară într-un caz specific (și anume nu se efectuează comparații sistematice) și

(c) există motive întemeiate pentru a considera că o astfel de comparare va contribui în mod substanțial la prevenirea, detectarea sau anchetarea oricăreia din infracțiunile în cauză. Aceste motive întemeiate există, în special, în cazul unei suspiciuni confirmate conform căreia suspectul, autorul sau victima unei infracțiuni cu caracter terorist sau a altei infracțiuni grave se încadrează într-o categorie aflată sub incidența prezentului regulament.

(2) Cererile de comparare cu datele Eurodac se limitează la compararea datelor dactiloscopice.

(3) Prelucrarea informațiilor obținute de Europol în urma comparării cu datele Eurodac face obiectul autorizării din partea statului membru de origine. Această autorizare se obține prin intermediul unității naționale Europol din acel stat membru.

Articolul 22

Comunicarea dintre autoritățile desemnate, autoritățile de control și punctele de acces naționale

(1) Fără a aduce atingere articolului 26, comunicarea dintre autoritățile desemnate, autoritățile de control și punctele de acces naționale este integral securizată și se realizează electronic.

(2) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), amprente sunt prelucrate digital de către statul membru și transmise în formatul de date menționat în anexa I, pentru a asigura posibilitatea de a efectua compararea prin intermediul sistemului computerizat de recunoaștere a amprentelor digitale.

CAPITOLUL VII

PRELUCRAREA DATELOR, PROTECȚIA DATELOR ȘI RESPONSABILITATEA

Articolul 23

Responsabilitatea pentru prelucrarea datelor

(1) Statul membru de origine este responsabil să asigure că:

(a) amprente digitale sunt luate cu respectarea dispozițiilor legale;

(b) datele dactiloscopice și alte date menționate la articolul 11, articolul 14 alineatul (2) și articolul 17 alineatul (2) sunt transmise sistemului central cu respectarea dispozițiilor legale;

(c) datele sunt corecte și actualizate atunci când sunt transmise sistemului central;

(d) fără a aduce atingere responsabilităților agenției, datele din sistemul central sunt înregistrate, stocate, corectate și șterse cu respectarea dispozițiilor legale;

(e) rezultatele comparării datelor dactiloscopice transmise de către sistemul central sunt prelucrate respectându-se dispozițiile legale.

(2) În conformitate cu articolul 34, statul membru de origine asigură securitatea datelor menționate la alineatul (1) înainte și în timpul transmiterii către sistemul central precum și securitatea datelor primite de la sistemul central.

(3) Statul membru de origine este responsabil cu identificarea finală a datelor în conformitate cu articolul 25 alineatul (4).

(4) Agenția se asigură că sistemul central funcționează în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament. În special, agenția:

- (a) adoptă măsuri pentru a asigura că persoanele care lucrează cu sistemul central prelucrează datele înregistrate în acesta numai în conformitate cu scopul Eurodac, astfel cum se prevede la articolul 1;
- (b) ia măsurile necesare pentru a asigura securitatea sistemului central în conformitate cu articolul 34;
- (c) se asigură că numai persoanele autorizate să lucreze cu sistemul central au acces la acesta, fără a aduce atingere competențelor Autorității Europene pentru Protecția Datelor.

Agenția informează Parlamentul European și Consiliul, precum și Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor cu privire la măsurile pe care le ia în conformitate cu primul paragraf.

Articolul 24

Transmiterea

(1) Ampretele sunt prelucrate informatic și transmise în formatul de date prevăzut în anexa I. În măsura în care este necesar pentru funcționarea eficientă a sistemului central, agenția stabilește cerințele tehnice pentru transmiterea formatului de date de către statele membre către sistemul central și viceversa. Agenția se asigură că datele dactiloscopice transmise de statele membre pot fi comparate de sistemul computerizat de recunoaștere a amprentelor digitale.

(2) Statele membre transmit pe cale electronică datele menționate la articolul 11, articolul 14 alineatul (2) și articolul 17 alineatul (2). Datele vizate la articolul 11 și la articolul 14 alineatul (2) sunt înregistrate automat în sistemul central. În măsura în care este necesar pentru funcționarea eficientă a sistemului central, agenția stabilește cerințele tehnice pentru a se asigura că datele pot fi transmise în mod corespunzător pe cale electronică de statele membre spre sistemul central și viceversa.

(3) Numărul de referință menționat la articolul 11 litera (d), la articolul 14 alineatul (2) litera (d), la articolul 17 alineatul (1) și la articolul 19 alineatul (1) face posibilă raportarea fără echivoc a datelor la o persoană anume și la statul membru care transmite datele. În plus, acesta permite să se afle dacă astfel de date se referă la o persoană menționată la articolul 9 alineatul (1), la articolul 14 alineatul (1) sau la articolul 17 alineatul (1).

(4) Numărul de referință începe cu litera sau literele de identificare prin care, în conformitate cu normele menționate în anexa I, se identifică statul membru care transmite datele. Litera sau literele de identificare sunt urmate de codul de identificare a categoriei de persoane sau a cererii. „1” este codul pentru datele privind persoanele menționate la articolul 9 alineatul (1), „2” pentru datele privind persoanele menționate la articolul 14 alineatul (1), „3” pentru persoanele menționate la articolul 17 alineatul (1), „4” pentru cererile menționate la articolul 20, „5” pentru cererile menționate la articolul 21 și „9” pentru cererile menționate la articolul 29.

(5) Agenția stabilește procedurile tehnice necesare pentru ca statele membre să asigure primirea datelor trimise de sistemul central fără ambiguitate.

(6) Sistemul central confirmă primirea datelor transmise în cel mai scurt timp posibil. În acest scop, agenția stabilește cerințele tehnice necesare pentru a se asigura că statele membre primesc confirmarea primirii, în cazul în care aceasta este cerută.

Articolul 25

Compararea și transmiterea rezultatelor

(1) Statele membre asigură transmiterea datelor dactiloscopice de o calitate corespunzătoare, în scopul comparării prin sistemul computerizat de recunoaștere a amprentelor digitale. În măsura în care este necesar să se asigure că rezultatele comparării de către sistemul central ating un nivel foarte ridicat de acuratețe, agenția definește calitatea corespunzătoare a datelor dactiloscopice transmise. Sistemul central verifică în cel mai scurt timp posibil calitatea datelor dactiloscopice transmise. În cazul în care sistemul computerizat de recunoaștere a amprentelor digitale nu poate folosi datele pentru comparare, sistemul central informează statul membru în cauză. Statul membru în cauză transmite în consecință date dactiloscopice de o calitate corespunzătoare utilizând același număr de referință ca și pentru setul anterior de date dactiloscopice.

(2) Sistemul central efectuează comparațiile în ordinea sosirii cererilor. Fiecare cerere se rezolvă în 24 de ore. Pentru motive legate de dreptul său intern, un stat membru poate cere în mod special efectuarea unor comparații urgente în termen de o oră. Atunci când aceste termene nu pot fi respectate din motive de forță majoră, sistemul central prelucrează cu prioritate cererile respective de îndată ce aceste circumstanțe încetează. În astfel de cazuri, în măsura în care este necesar pentru funcționarea eficientă a sistemului central, agenția stabilește criteriile pentru a asigura prelucrarea cu prioritate a cererilor.

(3) În măsura în care este necesar pentru funcționarea eficientă a sistemului central, agenția stabilește procedurile operaționale pentru prelucrarea datelor primite și pentru transmiterea rezultatului comparării.

(4) Rezultatele comparării sunt imediat verificate în statul membru de primire de către un expert pregătit în date dactiloscopice în modul definit în conformitate cu normele sale naționale, pregătit în mod specific în domeniul comparațiilor de date dactiloscopice care fac obiectul prezentului regulament. În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din prezentul regulament, identificarea finală este făcută de statul membru de origine în cooperare cu celelalte state membre în cauză, în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

Informațiile primite de la sistemul central referitoare la alte date considerate a nu fi de încredere sunt șterse imediat ce se stabilește caracterul îndoielnic al datelor.

(5) Când identificarea definitivă în conformitate cu alineatul (4) arată că rezultatul comparării primite de la sistemul central este nu corespunde cu datele dactiloscopice transmise pentru comparare, statele membre șterg imediat rezultatul comparării și comunică cât mai curând, în termen de maximum trei zile lucrătoare, acest lucru Comisiei și agenției.

Articolul 26

Comunicarea între statele membre și sistemul central

Datele transmise de statele membre către sistemul central și viceversa folosesc infrastructura de comunicații. În măsura în care este necesar pentru funcționarea eficientă a sistemului central, agenția stabilește procedurile tehnice necesare pentru folosirea infrastructurii de comunicații.

Articolul 27

Accesul la datele înregistrate în Eurodac și corectarea sau ștergerea acestor date

(1) Statul membru de origine are acces la datele pe care le-a transmis și care sunt înregistrate în sistemul central în conformitate cu prezentul regulament.

Niciun stat membru nu poate întreprinde căutări în datele transmise de un alt stat membru și nici nu poate primi astfel de date, cu excepția celor care rezultă din compararea prevăzută la articolul 9 alineatul (5).

(2) Autoritățile statelor membre care, în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, au acces la datele înregistrate în sistemul central sunt cele desemnate de fiecare stat membru în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1). În cadrul acestei desemnări fiecare stat membru menționează unitatea exactă responsabilă de îndeplinirea sarcinilor legate de aplicarea prezentului regulament. Fiecare stat membru comunică fără întârziere Comisiei și agenției o listă a acestor unități, precum și orice modificări ale acesteia. Agenția publică lista consolidată

în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. În cazul în care există modificări ale listei, agenția publică online, o dată pe an, o listă consolidată actualizată.

(3) Numai statul membru de origine are dreptul de a modifica datele pe care le-a transmis sistemului central prin corectarea sau completarea acestor date, sau de a le șterge, fără a aduce atingere ștergerii realizate în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) sau cu articolul 16 alineatul (1).

(4) În cazul în care un stat membru sau agenția are dovezi care sugerează că datele înregistrate în sistemul central sunt incorecte material, acesta/aceasta informează statul membru de origine de îndată ce este posibil.

În cazul în care un stat membru are dovezi care sugerează că datele au fost înregistrate în sistemul central cu încălcarea prezentului regulament, acesta informează agenția, Comisia și statul membru de origine de îndată ce este posibil. Statul membru de origine verifică datele respective și, dacă este necesar, le modifică sau le șterge fără întârziere.

(5) Agenția nu transferă și nici nu pune la dispoziția vreunei autorități a unei țări terțe date înregistrate în sistemul central. Această interdicție nu se aplică transferurilor de astfel de date către țările terțe ce intră sub incidența Regulamentului (UE) nr. 604/2013.

Articolul 28

Ținerea evidențelor

(1) Agenția păstrează evidența tuturor operațiunilor de prelucrare a datelor în cadrul sistemului central. Aceste evidențe indică scopul, data și ora accesării, datele transmise, datele utilizate pentru interogare și numele atât al unității care introduce sau care extrage datele, cât și ale persoanelor responsabile.

(2) Evidențele menționate la alineatul (1) din prezentul articol pot fi folosite numai pentru controlul, din prisma protecției datelor, al admisibilității prelucrării datelor, precum și pentru a se asigura securitatea datelor în conformitate cu articolul 34. Evidențele trebuie protejate prin măsuri corespunzătoare împotriva accesului neautorizat și șterse după o perioadă de un an după expirarea perioadei de stocare menționate la articolul 12 alineatul (1) și la articolul 16 alineatul (1), în cazul în care nu sunt necesare pentru procedurile de control deja inițiate.

(3) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1), fiecare stat membru ia măsurile necesare în vederea realizării obiectivelor prevăzute la alineatele (1) și (2) din prezentul articol, în ceea ce privește sistemul său național. În plus, fiecare stat membru ține evidența personalului autorizat în mod corespunzător pentru introducerea sau recuperarea datelor.

Articolul 29

Drepturile persoanelor vizate

(1) O persoană care intră sub incidența articolului 9 alineatul (1), articolului 14 alineatul (1) sau articolului 17 alineatul (1) este informată de către statul membru de origine în scris și, dacă este necesar, oral, într-o limbă pe care aceasta o înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege cu privire la:

- (a) identitatea responsabilului cu prelucrarea în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE și a reprezentantului acestuia, dacă există;
 - (b) scopul pentru care datele acestuia vor fi prelucrate în cadrul Eurodac, inclusiv o descriere a obiectivelor Regulamentului (UE) nr. 604/2013, în conformitate cu articolul 4 din regulamentul respectiv, și o explicație formulată inteligibil, utilizând un limbaj clar și direct, referitoare la faptul că Eurodac poate fi accesat de către statele membre și Europol în scopul asigurării respectării aplicării legii;
 - (c) destinatarul datelor;
 - (d) în cazul unei persoane care intră sub incidența articolului 9 alineatul (1) sau 14 alineatul (1), obligația de a accepta luarea amprentelor digitale;
 - (e) dreptul de acces la datele referitoare la persoana sa, precum și dreptul de a solicita ca datele inexacte referitoare la persoana sa să fie corectate sau ca datele prelucrate în mod ilegal referitoare la persoana sa să fie șterse, precum și dreptul de a primi informații cu privire la procedurile pentru exercitarea acestor drepturi, inclusiv detaliile de contact ale operatorului și ale autorităților naționale de supraveghere menționate la articolul 30 alineatul (1).
- (2) În cazul unei persoane care intră sub incidența articolului 9 alineatul (1) sau 14 alineatul (1), informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol îi sunt furnizate la momentul luării amprentelor digitale.

În cazul unei persoane care intră sub incidența articolului 17 alineatul (1), informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol îi sunt furnizate nu mai târziu de momentul în care datele privind această persoană sunt transmise sistemului central. Această obligație nu se aplică în cazul în care furnizarea acestor informații se dovedește imposibilă sau ar implica un efort disproporționat.

În cazul în care persoana vizată de articolul 9 alineatul (1), articolul 14 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) este un minor, statele membre furnizează informațiile într-un mod adaptat vârstei acestuia.

(3) O broșură comună, care conține cel puțin informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol și informațiile menționate la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE)

nr. 604/2013 se elaborează în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (2) din regulamentul respectiv.

Broșura este redactată clar și simplu și într-o limbă pe care persoana o înțelege, sau despre care s-ar putea presupune în mod rezonabil că o înțelege.

Broșura se elaborează astfel încât să permită statelor membre să o completeze cu informații suplimentare specifice statelor membre. Aceste informații specifice statelor membre includ cel puțin drepturile persoanelor vizate și posibilitatea unei asistențe din partea autorităților naționale de supraveghere, precum și datele de contact ale operatorului și ale autorităților naționale de supraveghere.

(4) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din prezentul regulament, în fiecare stat membru, fiecare persoană vizată poate, în conformitate cu actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile statului respectiv, să exercite drepturile prevăzute la articolul 12 din Directiva 95/46/CE.

Fără a aduce atingere obligației de a furniza alte informații în conformitate cu articolul 12 litera (a) din Directiva 95/46/CE, persoanele vizate au dreptul de a obține comunicarea datelor care se referă la ei înregistrate în sistemul central, precum și identitatea statului membru care le-a transmis sistemului central. Acest acces la date poate fi acordat numai de un stat membru.

(5) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1), în fiecare stat membru, orice persoană poate solicita ca datele care sunt material incorecte să fie rectificate sau poate solicita ca datele înregistrate ilegal să fie șterse. Corectarea și ștergerea sunt efectuate fără întârziere excesivă de către statul membru care a transmis datele, în conformitate cu propriile acte cu putere de lege, norme administrative și proceduri.

(6) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1), dacă drepturile de corectare și ștergere sunt exercitate într-un stat membru, altul decât cel sau cele care au transmis datele, autoritățile acelui stat membru contactează autoritățile statului membru sau ale statelor membre care au transmis datele, astfel încât cel/cele din urmă să poată verifica acuratețea datelor și legalitatea transmiterii lor și a înregistrării în sistemul central.

(7) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1), dacă reiese că datele înregistrate în sistemul central sunt material incorecte sau că au fost înregistrate ilegal, statul membru care le-a transmis corectează sau șterge datele în conformitate cu articolul 27 alineatul (3). Acest stat membru confirmă în scris persoanelor vizate fără întârziere excesivă că au fost luate măsuri pentru corectarea sau ștergerea datelor care se referă la ele.

(8) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1), dacă statul membru care a transmis datele nu este de acord că datele înregistrate în sistemul central sunt incorecte material sau au fost înregistrate ilegal, acesta explică în scris persoanelor vizate, fără întârziere excesivă, că nu este dispus să corecteze sau să ștergă datele.

Acest stat membru furnizează persoanelor vizate informații care să explice măsurile pe care aceștia le pot lua în cazul în care nu acceptă explicația primită. Acestea includ informații cu privire la modalitatea de a iniția o cale de atac sau, după caz, de a depune o plângere în fața autorităților sau instanțelor judecătorești competente ale statului membru respectiv și cu privire la orice formă de asistență financiară sau de alt tip care este pusă la dispoziție în conformitate cu actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile statului membru.

(9) Orice cerere în temeiul alineatelor (4) și (5) conține toate elementele necesare pentru identificarea persoanelor vizate, inclusiv amprentele digitale. Aceste date sunt folosite exclusiv pentru a permite exercitarea drepturilor prevăzute la alineatele (4) și (5) și sunt apoi șterse imediat.

(10) Autoritățile competente ale statelor membre cooperează activ pentru a asigura respectarea drepturilor menționate la alineatele (5), (6) și (7).

(11) Atunci când o persoană solicită date care o privesc în conformitate cu alineatul (4), autoritatea competentă ține evidența acestor cereri sub forma unui document scris care să ateste efectuarea unei astfel de cereri și modul în care a fost soluționată și pune de îndată acest document la dispoziția autorităților naționale de supraveghere.

(12) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din prezentul regulament, în fiecare stat membru, autoritatea națională de supraveghere asistă persoana vizată, pe baza cererii acesteia, în conformitate cu articolul 28 alineatul (4) din Directiva 95/46/CE în exercitarea drepturilor acestora.

(13) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din prezentul regulament, autoritatea națională de supraveghere a statului membru care a transmis datele și autoritatea națională de supraveghere a statului membru în care se află persoana vizată îl asistă și, la cererea acesteia, îl consiliază în exercitarea drepturilor sale de a corecta sau de a șterge date. Ambele autorități naționale de supraveghere cooperează în acest sens. Cererea pentru acest tip de asistență poate fi adresată autorității naționale de supraveghere a statului membru în care persoana vizată se află, care transmite cererea autorității statului membru care a transmis datele.

(14) În fiecare stat membru, orice persoană poate, în conformitate cu actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile statului respectiv, să inițieze o cale de atac sau, după caz, să depună o plângere în fața autorităților sau instanțelor judecătorești competente ale statului în cazul în care persoanei respective i se refuză dreptul de acces menționat la alineatul (4).

(15) Orice persoană poate, în conformitate cu actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile statului membru care a transmis datele, să inițieze o cale de atac sau, după caz, să depună o plângere în fața autorităților sau instanțelor judecătorești competente ale statului respectiv cu privire la datele care se referă la ea, înregistrate în sistemul central, în vederea exercitării drepturilor menționate la alineatul (5). Obligația autorității naționale de supraveghere de a asista și, la cererea acesteia, de a consilia persoana vizată, în conformitate cu alineatul (13), subzistă pe toată perioada procedurii.

Articolul 30

Supravegherea de către Autoritatea națională de supraveghere

(1) În scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din prezentul regulament, fiecare stat membru se asigură că autoritatea sau autoritățile naționale de supraveghere desemnate în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46/CE supraveghează în condiții de independență, în conformitate cu dreptul său intern, legalitatea prelucrării, în conformitate cu prezentul regulament, a datelor cu caracter personal de către statul membru în cauză, inclusiv transmiterea acestora sistemului central.

(2) Fiecare stat membru se asigură că autoritatea națională de supraveghere beneficiază de consiliere din partea persoanelor cu suficiente cunoștințe în domeniul datelor dactiloscopice.

Articolul 31

Supravegherea de către Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor

(1) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor asigură că toate activitățile de prelucrare a datelor cu caracter personal privind Eurodac, în special cele desfășurate de agenție, sunt efectuate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și cu prezentul regulament.

(2) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor garantează că, cel puțin o dată la trei ani, se realizează un audit al activităților de prelucrare a datelor cu caracter personal desfășurate de agenție, în conformitate cu normele internaționale de audit. Un raport al acestui audit se trimite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, agenției și autorităților naționale de supraveghere. Agenției i se oferă posibilitatea de a face observații înainte de adoptarea raportului.

Articolul 32

Cooperarea dintre autoritățile naționale de supraveghere și Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor

(1) Autoritățile naționale de supraveghere și Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor, acționând fiecare în conformitate cu propriile lor competențe, cooperează activ în cadrul responsabilităților care le revin și asigură o supraveghere coordonată a Eurodac.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru ca un organism independent să efectueze, în fiecare an, un audit al prelucrării datelor cu caracter personal în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), în conformitate cu articolul 33 alineatul (2), inclusiv o analiză a unui eșantion de cereri motivate în formă electronică.

Auditul se atașează raportului anual al statelor membre menționat la articolul 40 alineatul (7).

(3) Autoritățile naționale de supraveghere și Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor, acționând fiecare în conformitate cu propriile lor competențe, fac schimb de informații relevante, se asistă reciproc în realizarea activităților de audit și a inspecțiilor, examinează dificultățile legate de interpretarea sau aplicarea prezentului regulament, analizează problemele care pot apărea în ceea ce privește exercitarea supravegherii independente sau a drepturilor persoanelor vizate, formulează propuneri armonizate în vederea găsirii unor soluții comune la problemele posibile și promovează sensibilizarea în ceea ce privește drepturile în materie de protecție a datelor, dacă este necesar.

(4) Autoritățile naționale de supraveghere și Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor se reunesc în scopul prevăzut la alineatul (3) cel puțin de două ori pe an. Costurile și organizarea acestor reuniuni sunt în sarcina Autorității Europene pentru Protecția Datelor. Regulamentul de procedură se adoptă cu ocazia primei reuniuni. Metodele de lucru suplimentare sunt elaborate de comun acord, dacă este necesar. Un raport comun al activităților se trimite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și agenției o dată la doi ani.

Articolul 33

Protejarea datelor cu caracter personal în scopul asigurării respectării aplicării legii

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca dispozițiile adoptate în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI sunt aplicabile și prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile lor naționale în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament.

(2) Monitorizarea legalității prelucrării datelor cu caracter personal în temeiul prezentului regulament de către statele membre în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament, inclusiv transmiterea acestora către și de la Eurodac, se realizează de către autoritățile naționale competente desemnate în conformitate cu Decizia-cadru 2008/977/JAI.

(3) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către Europol în temeiul prezentului regulament se realizează în conformitate cu Decizia 2009/371/JAI și este supravegheată de o autoritate de protecție a datelor externă și independentă. Articolele 30, 31 și 32 din respectiva decizie sunt aplicabile prelucrării datelor cu caracter personal de către Europol în temeiul prezentului regulament. Autoritatea de protecție a datelor externă și independentă garantează neîncălcarea drepturilor individuale.

(4) Datele cu caracter personal obținute în temeiul prezentului regulament din Eurodac în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2) sunt prelucrate doar în scopul prevenirii, detectării sau anchetării cazului specific pentru care au fost solicitate datele de către statul membru respectiv sau Europol.

(5) Înregistrările căutărilor sunt păstrate de sistemul central, de autoritățile desemnate și de control și de Europol pentru a permite autorităților naționale de protecție a datelor și Autorității Europene pentru Protecția Datelor să monitorizeze respectarea normelor Uniunii privind protecția datelor în cadrul prelucrării datelor, inclusiv în scopul păstrării arhivei în vederea redactării rapoartelor anuale menționate la articolul 40 alineatul (7). În afara scopurilor menționate mai sus, datele cu caracter personal, precum și înregistrările căutărilor, sunt șterse din toate arhivele naționale și din dosarele Europol după o perioadă de o lună, dacă datele nu sunt necesare în scopurile investigațiilor penale specifice în curs pentru care au fost solicitate datele de către statul membru respectiv sau Europol.

Articolul 34

Securitatea datelor

(1) Statul membru de origine asigură securitatea datelor înainte și în timpul transmiterii acestora către sistemul central.

(2) În legătură cu toate datele prelucrate de autoritățile sale competente în conformitate cu prezentul regulament, fiecare stat membru adoptă măsurile necesare, care cuprind și un plan de securitate, pentru:

(a) a proteja fizic datele, inclusiv prin elaborarea de planuri de rezervă pentru protejarea infrastructurii critice;

(b) a refuza accesul persoanelor neautorizate în instalațiile naționale în care statul membru desfășoară operațiuni în conformitate cu scopurile Eurodac (verificări la intrarea în instalația respectivă);

(c) a împiedica citirea, copierea, modificarea sau eliminarea neautorizată a suporturilor de date (controlul suporturilor de date);

(d) a împiedica introducerea neautorizată de date și inspectarea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal stocate (controlul stocării);

(e) a împiedica prelucrarea neautorizată de date în Eurodac, precum și modificările sau ștergerile neautorizate a datelor înregistrate în Eurodac (controlul introducerii datelor);

(f) a asigura faptul că persoanele autorizate să acceseze Eurodac au acces numai la datele prevăzute de autorizația lor de acces, prin utilizarea unor identități de utilizator individuale și unice și cu folosirea exclusivă a unor moduri confidențiale de acces (controlul accesului la date);

- (g) a asigura faptul că toate autoritățile cu drept de acces la Eurodac creează profiluri care descriu funcțiile și responsabilitățile persoanelor autorizate să acceseze, să introducă, să actualizeze, să șteargă și să efectueze căutări în date, furnizând de îndată aceste profiluri, precum și orice alte informații relevante pe care autoritățile le pot solicita în scopul supravegherii, autorităților naționale de supraveghere menționate la articolul 28 din Directiva 95/46/CE și la articolul 25 din Decizia-cadru 2008/977/JAI, la cererea acestora (profiluri ale personalului);
- (h) a asigura posibilitatea de a verifica și de a stabili care sunt organismele cărora le pot fi transmise datele cu caracter personal prin utilizarea echipamentelor de comunicare a datelor (controlul comunicării);
- (i) a asigura posibilitatea de a verifica și de a stabili ce date au fost prelucrate în Eurodac, în ce moment, de către cine și cu ce scop (controlul înregistrării datelor);
- (j) a împiedica citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal pe durata transmiterii acestora către sau din Eurodac sau în timpul transportului suporturilor de date, în special prin intermediul tehnicilor de criptare corespunzătoare (controlul transportului);
- (k) a monitoriza eficacitatea măsurilor de securitate prevăzute la acest alineat și a lua măsurile de organizare necesare referitoare la supravegherea internă, pentru a asigura respectarea prevederilor prezentului regulament (audit intern) și a detecta automat, în termen de 24 de ore, orice evenimente relevante rezultate din aplicarea măsurilor enumerate la literele (b)-(j) care ar putea indica producerea unui incident legat de securitate.

(3) Statele membre informează agenția cu privire la incidentele de securitate detectate în sistemele lor. Agenția informează statele membre, Europol și Autoritatea Europeană de Protecția Datelor în cazul unor incidente de securitate. Statele membre în cauză, agenția și Europolul colaborează pe durata incidentului legat de securitate.

(4) Agenția ia măsurile necesare în vederea realizării obiectivelor stabilite la alineatul (2) în ceea ce privește funcționarea Eurodac, inclusiv prin adoptarea unui plan de securitate.

Articolul 35

Interzicerea transferurilor de date către țări terțe, organizații internaționale sau entități private

(1) Datele cu caracter personal obținute de un stat membru sau de Europol în temeiul prezentului regulament din baza de date centrală a Eurodac nu se transferă și nici nu se pun la

dispoziția unei țări terțe, unei organizații internaționale ori a unei entități private constituite pe teritoriul sau în afara Uniunii. Această interdicție se aplică și atunci când aceste date sunt prelucrate ulterior la nivel național sau între statele membre, în sensul articolului 2 litera (b) din Decizia-cadru 2008/977/JAI.

(2) Datele cu caracter personal provenind dintr-un stat membru care fac obiectul unui schimb între statele membre în urma unui rezultat pozitiv, în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2), nu se transmit țărilor terțe dacă există un risc grav ca, în urma unui astfel de transfer, persoanele vizate să fie supuse torturii, unor tratamente sau pedepse inumane și degradante sau oricăror alte încălcări ale drepturilor omului.

(3) Interdicțiile menționate la alineatele (1) și (2) nu aduc atingere dreptului statelor membre de a transfera aceste date către țările terțe cărora li se aplică Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

Articolul 36

Luarea în evidență și documentarea

(1) Fiecare stat membru și Europol se asigură că toate operațiunile de prelucrare a datelor care rezultă din cererile de comparare cu datele Eurodac în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2) sunt înregistrate sau documentate pentru a verifica admisibilitatea cererii, de a monitoriza legalitatea prelucrării datelor, precum și integritatea și securitatea acestora și în scopuri de supraveghere internă.

(2) Înregistrarea sau documentația trebuie să indice, în toate cazurile:

(a) scopul exact al cererii de comparare, inclusiv forma infracțiunii cu caracter terorist sau a unei alte infracțiuni grave care este avută în vedere, iar, pentru Europol, scopul exact al cererii de comparare;

(b) motivele întemeiate invocate pentru a nu efectua compararea cu alte state membre în temeiul Deciziei 2008/615/JAI, în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) din prezentul regulament;

(c) referința din arhivele naționale;

(d) data și ora exactă a cererii de comparare înaintate de punctul de acces național către sistemul central;

(e) denumirea autorității care a solicitat accesul în vederea comparării și persoana responsabilă care a efectuat cererea și a prelucrat datele;

(f) dacă este cazul, utilizarea procedurii de urgență prevăzute la articolul 19 alineatul (3) și decizia luată cu privire la verificarea ex-post;

(g) datele utilizate pentru comparare;

(h) în conformitate cu normele naționale sau cu Decizia 2009/371/JAI, datele de identificare ale agentului care a desfășurat căutarea și ale agentului care a dispus căutarea sau furnizarea.

(3) Astfel de registre și documentații sunt folosite doar pentru a monitoriza legalitatea prelucrării datelor, precum și pentru a garanta integritatea și securitatea datelor. Doar registrele care conțin date fără caracter personal pot fi folosite în vederea monitorizării și evaluării menționate la articolul 40. Autoritățile naționale de supraveghere competente responsabile de verificarea admisibilității cererii și de monitorizarea legalității prelucrării datelor, precum și de integritatea și securitatea datelor au acces la aceste registre, la cerere, în scopul îndeplinirii atribuțiilor care le revin.

Articolul 37

Responsabilitatea

(1) Orice persoană sau stat membru care a suferit un prejudiciu ca rezultat al unei operațiuni de prelucrare ilicită sau al unui act incompatibil cu prezentul regulament are dreptul la despăgubire din partea statului membru responsabil pentru prejudiciul suferit. Acest stat este exonerat de responsabilitate, integral sau parțial, dacă dovedește că faptul care a cauzat prejudiciul nu îi este imputabil.

(2) În cazul în care un stat membru nu își îndeplinește obligațiile în conformitate cu prezentul regulament, prin aceasta cauzând prejudicii sistemului central, acest stat membru este responsabil pentru prejudicii, cu excepția cazului și în măsura în care agenția sau un alt stat membru nu a luat măsurile necesare pentru a preveni cauzarea prejudiciului sau pentru a-i minimiza impactul.

(3) Acțiunile în despăgubiri împotriva unui stat membru pentru prejudiciile menționate la alineatele (1) și (2) sunt reglementate de dispozițiile de drept intern al statului membru pârât.

CAPITOLUL VIII

MODIFICĂRI ALE REGULAMENTULUI (UE) NR. 1077/2011

Articolul 38

Modificări ale Regulamentului (UE) nr. 1077/2011

Regulamentul (UE) nr. 1077/2011 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 5

Sarcini legate de Eurodac

În ceea ce privește Eurodac, agenția îndeplinește:

(a) sarcinile conferite prin Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului «Eurodac» pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficace a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid] și pentru solicitări de comparare cu date din Eurodac de către autoritățile de aplicare a legii din statele membre și a Europol în scopul asigurării respectării aplicării legii (*); și

(b) sarcini legate de formarea privind utilizarea tehnică a Eurodac.

(*) JO L 180, 29.6.2013, p. 1.”;

2. Articolul 12 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

a) literele (u) și (v) se înlocuiesc cu următorul text:

„(u) adoptă raportul anual privind activitățile sistemului central Eurodac, în temeiul articolului 40 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013;

(v) formulează observații privind rapoartele de audit ale Autorității Europene pentru Protecția Datelor, în temeiul articolului 45 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1987/2006, al articolului 42 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 și al articolului 31 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 și asigură măsuri corespunzătoare în urma auditurilor respective”.

b) punctul (x) se înlocuiește cu următorul text:

„(x) compilează statistici privind activitățile sistemului central Eurodac, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.”;

c) punctul (z) se înlocuiește cu următorul text:

„(z) asigură publicarea anuală a listei conținând unitățile în temeiul articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013”.

3. La articolul 15, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„4. Europol și Eurojust pot participa la reuniunile consiliului de administrație, în calitate de observatori, atunci când pe ordinea de zi figurează chestiuni referitoare la SIS II în legătură cu aplicarea Deciziei 2007/533/JAI. Europol poate, de asemenea, participa la reuniunile consiliului de administrație, în calitate de observator, atunci când pe ordinea de zi figurează chestiuni referitoare la VIS, în legătură cu aplicarea Deciziei 2008/633/JAI sau o chestiune referitoare la Eurodac, în legătură cu aplicarea Regulamentului (UE) nr. 603/2013”.

4. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

a) la alineatul (5), litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) fără a aduce atingere articolului 17 din statutul funcționarilor, stabilește cerințe de confidențialitate pentru a se conforma dispozițiilor articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 1987/2006, ale articolului 17 din Decizia 2007/533/JAI, ale articolului 26 alineatul (9) din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 și ale articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013”.

b) la alineatul (6), litera (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) rapoartele privind funcționarea tehnică a fiecărui sistem IT la scară largă menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (t) și raportul anual privind activitățile sistemului central Eurodac, menționat la articolul 12 alineatul (1) litera (u), pe baza rezultatelor obținute în urma monitorizării și a evaluării;”

5. La articolul 19, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Europol și Eurojust pot numi fiecare câte un reprezentat în cadrul grupului consultativ al SIS II. Europol poate, de asemenea, să numească un reprezentant în cadrul grupurilor consultative ale VIS și Eurodac.”

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 39

Costuri

(1) Costurile aferente instituirii și funcționării sistemului central și infrastructurii de comunicații sunt suportate din bugetul general al Uniunii Europene

(2) Costurile aferente punctelor naționale de acces și costurile pentru conectarea acestora cu sistemul central sunt suportate de fiecare stat membru.

(3) Fiecare stat membru și Europol stabilesc și mențin, pe cheltuiala lor, infrastructura tehnică necesară punerii în aplicare a prezentului regulament și sunt responsabili de acoperirea costurilor rezultate din cererile de comparare cu datele Eurodac în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 40

Raportul anual: monitorizare și evaluare

(1) Agenția prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Autorității Europene pentru Protecția Datelor un raport anual privind activitatea sistemului central, inclusiv funcționarea tehnică și securitatea acestuia. Raportul anual include informații privind gestionarea și rezultatele Eurodac prin raportare la indicatori cantitativi predefiniți pentru obiectivele menționate la alineatul (2).

(2) Agenția se asigură că există proceduri prin care se monitorizează funcționarea sistemului central prin raportare la obiective legate de rezultatele obținute, raportul costuri-eficacitate și calitatea serviciilor.

(3) În vederea întreținerii tehnice, a raportării și realizării statisticilor, agenția are acces la informațiile necesare legate de operațiunile de prelucrare efectuate în sistemul central.

(4) Până la 20 iulie 2018 și la fiecare interval de patru ani, Comisia realizează o evaluare globală a Eurodac, examinând rezultatele obținute prin raportare la obiective și la impactul asupra drepturilor fundamentale, inclusiv dacă accesul în scopul asigurării respectării aplicării legii a dus la discriminarea indirectă a persoanelor care intră sub incidența prezentului regulament, și evaluând valabilitatea continuă a principiilor de bază și orice implicații asupra operațiunilor viitoare și face orice recomandări necesare. Comisia transmite evaluarea Parlamentului European și Consiliului.

(5) Statele membre transmit agenției și Comisiei informațiile necesare pentru elaborarea raportului anual prevăzut la alineatul (1).

(6) Agenția, statele membre și Europol furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea evaluării globale menționate la alineatul (4). Aceste informații nu periclitează metodele de lucru și nici nu includ informații care dezvăluie sursele, membrii personalului sau investigațiile desfășurate de autoritățile desemnate.

(7) Respectând dispozițiile din legislația națională referitoare la publicarea informațiilor sensibile, fiecare stat membru și Europol întocmesc rapoarte anuale cu privire la eficacitatea comparării datelor dactiloscopice cu datele Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii, care conțin informații și statistici privind:

- scopul exact al comparării, inclusiv tipul de infracțiune cu caracter terorist sau de altă infracțiune gravă,
- motivele invocate pentru suspiciunea justificată,
- motivele întemeiate invocate pentru a nu efectua compararea cu alte state membre în temeiul Deciziei 2008/615/JAI, în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) din prezentul regulament,
- numărul de cereri de comparare,
- numărul și tipul de cazuri finalizate cu identificări reușite, și
- necesitatea și utilizarea cazului excepțional de urgență, precum și situațiile în care urgența respectivă nu a fost acceptată în urma verificării ex-post efectuate de autoritatea de control.

Rapoartele anuale ale statelor membre și ale Europol se transmit Comisiei până la data de 30 iunie a anului următor.

(8) Pe baza acestor rapoartele anuale ale statelor membre și ale Europol prevăzute la alineatul (7) și pe lângă evaluarea globală prevăzută la alineatul (4), Comisia întocmește un raport anual privind accesul în scopul asigurării respectării aplicării legii la Eurodac și îl transmite Parlamentului European, Consiliului și Autorității Europene pentru Protecția Datelor.

Articolul 41

Sancțiuni

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice prelucrare a datelor introduse în sistemul central contrar scopului Eurodac astfel cum este prevăzut la articolul 1 este

pasibilă de sancțiuni, inclusiv sancțiuni administrative și/sau penale, în conformitate cu legislația națională, care sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 42

Domeniul de aplicare teritorială

Dispozițiile prezentului regulament nu se aplică teritoriilor pentru care Regulamentul (UE) nr. 604/2013. nu se aplică.

Articolul 43

Notificarea autorităților desemnate și a autorităților de control

(1) Până la 20 octombrie 2013, fiecare stat membru informează Comisia cu privire la autoritățile sale desemnate, la unitățile operaționale menționate la articolul 5 alineatul (3) și la autoritatea sa de control și notifică, fără întârziere, orice modificare în acest sens.

(2) Până la 20 octombrie 2013, Europol informează Comisia cu privire la autoritatea sa desemnată, autoritatea sa de control și punctul de acces național pe care l-a desemnat și notifică, fără întârziere, orice modificare în acest sens.

(3) Comisia publică anual informațiile menționate la alineatele (1) și (2) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și prin intermediul unei publicații electronice disponibile online și actualizate fără întârziere.

Articolul 44

Dispoziție tranzitorie

Datele blocate în sistemul central în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 sunt deblocate și marcate în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din prezentul regulament, la 20 iulie 2015.

Articolul 45

Abrogarea

Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 și Regulamentul (CE) nr. 407/2002 se abrogă cu efect de la 20 iulie 2015.

Trimiterile la regulamentele abrogate se consideră ca referințe la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

*Articolul 46***Intrarea în vigoare și aplicabilitatea**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la 20 iulie 2015.

Statele membre informează Comisia și agenția, de îndată ce acestea au luat măsurile tehnice pentru transmiterea de date sistemului central și, în orice caz, nu mai târziu de 20 iulie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 26 iunie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
A. SHATTER

ANEXA I

Formatul pentru date și formularul pentru amprente

Formatul pentru schimbul de date dactiloscopice

Următorul format este stabilit pentru schimbul de date dactiloscopice:

ANSI/NIST-ITL 1a-1997, Ver.3, iunie 2001 (INT-1), precum și orice alte dezvoltări viitoare ale acestui standard.

Norma pentru scrisorile de identificare ale statelor membre

Se aplică următoarea normă ISO: ISO 3166 – cod din 2 litere.

Eurodac – Formularul amprentelor digitale

1.	Numărul de referință	
2.	Locul cererii de protecție internațională sau locul unde a fost reținut resortisantul unei țări terțe sau apatridul	
3.	Data cererii de protecție internațională sau data la care a fost reținut resortisantul unei țări terțe sau apatridul	
4.	Sexul	
5.	Data luării amprentelor	
6.	Data transmiterii datelor către sistemul central	

105 mm față de partea de sus a formularului

155 mm față de partea de sus a formularului

205 mm față de partea de sus a formularului

PRELEVAREA AMPRENTELOR

1. Degetul mare drept	2. Arătătorul drept	3. Mijlociul drept	4. Inelarul drept	5. Degetul mic drept
50 mm	40 mm	40 mm	40 mm	40 mm
40 mm				
6. Degetul mare stâng	7. Arătătorul stâng	8. Mijlociul stâng	9. Inelarul stâng	10. Degetul mic stâng
40 mm				

AMPRENTA DE CONTROL

MÂNA STÂNGĂ Patru degete luate simultan	CELE DOUĂ DEGETE MARI Amprente luate simultan		MÂNA DREAPTĂ Patru degete luate simultan
	STÂNGA	DREAPTĂ	
	30 mm	30 mm	
75 mm	55 mm		75 mm
65 mm			

*ANEXA II***Regulamente abrogate (menționate la articolul 45)**

Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 al Consiliului (JO L 316, 15.12.2000, p. 1.)

Regulamentul (CE) nr. 407/2002 al Consiliului (JO L 62, 5.3.2002, p. 1.)

ANEXA III

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 2725/2000	Prezentul regulament
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2), primul paragraf, literele (a) și (b)	Articolul 3 alineatul (1) litera (a)
Articolul 1 alineatul (2) primul paragraf litera (c)	—
Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 3 alineatul (4)
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 1 alineatul (3)
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	—
Articolul 2 alineatul (1) literele (b)-(e)	Articolul 2 alineatul (1) literele (a)-(d)
—	Articolul 2 alineatul (1) literele (e)-(j)
Articolul 3 alineatul (1)	—
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 3 alineatul (3)
Articolul 3 alineatul (3) literele (a)-(e)	Articolul 8 alineatul (1) literele (a)-(e)
—	Articolul 8 alineatul (1) literele (f)-(i)
Articolul 3 alineatul (4)	—
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1) și articolul 3 alineatul (5)
Articolul 4 alineatul (2)	—
Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 9 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (4)	Articolul 9 alineatul (4)
Articolul 4 alineatul (5)	Articolul 9 alineatul (5)
Articolul 4 alineatul (6)	Articolul 25 alineatul (4)
Articolul 5 alineatul (1) literele (a)-(f)	Articolul 11 literele (a)-(f)
—	Articolul 11 literele (g)-(k)
Articolul 5 alineatul (1) literele (g) și (h)	—
Articolul 6	Articolul 12
Articolul 7	Articolul 13
Articolul 8	Articolul 14
Articolul 9	Articolul 15
Articolul 10	Articolul 16
Articolul 11 alineatele (1)-(3)	Articolul 17 alineatele (1)-(3)
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (5)
Articolul 11 alineatul (5)	Articolul 17 alineatul (4)
Articolul 12	Articolul 18
Articolul 13	Articolul 23
Articolul 14	—

Regulamentul (CE) nr. 2725/2000	Prezentul regulament
Articolul 15	Articolul 27
Articolul 16	Articolul 28 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 28 alineatul (3)
Articolul 17	Articolul 37
Articolul 18	Articolul 29 alineatele (1), (2), (4)-(10) și (12)-(15)
—	Articolul 29 alineatele (3) și (11)
Articolul 19	Articolul 30
—	Articolele 31-36
Articolul 20	—
Articolul 21	Articolul 39 alineatele (1) și (2)
Articolul 22	—
Articolul 23	—
Articolul 24 alineatele (1) și (2)	Articolul 40 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 40 alineatele (3)-(8)
Articolul 25	Articolul 41
Articolul 26	Articolul 42
—	Articolele 43-45
Articolul 27	Articolul 46

Regulamentul (CE) nr. 407/2002	Prezentul regulament
Articolul 2	Articolul 24
Articolul 3	Articolul 25 alineatele (1)-(3)
—	Articolul 25 alineatele (4) și (5)
Articolul 4	Articolul 26
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (3)
Anexa I	Anexa I
Anexa II	—

REGULAMENTUL (UE) NR. 604/2013 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 26 iunie 2013****de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (reformare)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (e),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe ⁽⁴⁾ ar trebui să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea regulamentului menționat.

(2) O politică comună în domeniul azilului, incluzând un sistem european comun de azil (SECA), reprezintă un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a crea, în mod treptat, un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de circumstanțe, caută în mod legitim protecție în Uniune.

(3) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale speciale de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999, a convenit să lucreze pentru instituirea SECA, întemeiat pe aplicarea integrală și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York, din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva”), asigurându-se astfel că nicio persoană nu este trimisă înapoi unde riscă să fie persecutată, și anume menținând principiul nereturnării. În acest sens și fără a aduce atingere criteriilor responsabilității stipulate de prezentul regulament, statele membre, respectând toate principiile nereturnării, sunt considerate țări sigure de către resortisanții țărilor terțe.

(4) Concluziile de la Tampere exprimă de asemenea faptul că SECA ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.

(6) Prima etapă în crearea SECA care ar trebui să conducă, pe termen lung, la o procedură comună și la un statut uniform, valabil în întreaga Uniune, pentru cei cărora li s-a acordat protecție internațională, a fost finalizată. Consiliul European din 4 noiembrie 2004 a adoptat Programul de la Haga care stabilește obiectivele de pus în aplicare în domeniul libertății, securității și justiției, în perioada 2005-2010. În acest sens, Programul de la Haga a invitat Comisia să încheie evaluarea instrumentelor juridice aferente primei faze și să înainteze Parlamentului European și Consiliului instrumentele și măsurile aferente celei de a doua faze, în vederea adoptării acestora înainte de sfârșitul anului 2010.

(7) În Programul de la Stockholm, Consiliul European și-a reafirmat angajamentul față de obiectivul de instituire a unui spațiu comun de protecție și solidaritate în conformitate cu articolul 78 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), pentru cei care beneficiază

⁽¹⁾ JO C 317, 23.12.2009, p. 115.

⁽²⁾ JO C 79, 27.3.2010, p. 58.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 7 mai 2009 (JO C 212 E, 5.8.2010, p. 370) și Poziția Consiliului în primă lectură din 6 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 10 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ JO L 50, 25.2.2003, p. 1.

de protecție internațională, cel târziu până în anul 2012. În plus, Consiliul European a subliniat că sistemul de la Dublin rămâne piatra de temelie a constituirii SECA, dat fiind faptul că atribuie în mod clar statelor membre responsabilitatea pentru examinarea cererilor de protecție internațională.

- (8) Resursele Biroului European de Sprijin pentru Azil (EASO), înființat prin Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, ar trebui să fie disponibile pentru a oferi un sprijin corespunzător serviciilor relevante ale statelor membre responsabile de punerea în aplicare a prezentului regulament. În special, EASO ar trebui să ofere măsuri de solidaritate, precum rezerva de intervenție pentru azil cu echipe de sprijin pentru azil, pentru acordarea de asistență statelor membre care se confruntă cu presiuni deosebite și în care solicitanții de protecție internațională („solicitanții”) nu pot beneficia de standarde corespunzătoare, mai ales în ceea ce privește primirea și protecția.
- (9) Pe baza rezultatelor evaluărilor întreprinse cu privire la punerea în aplicare a instrumentelor din prima etapă, este oportun, în acest stadiu, să se confirme principiile care stau la baza Regulamentului (CE) nr. 343/2003, efectuând, în același timp, îmbunătățirile necesare, pe baza experienței acumulate, privind eficacitatea sistemului de la Dublin și protecția oferită solicitanților în temeiul respectivului sistem. Întrucât o bună funcționare a sistemului de la Dublin este esențială pentru SECA, principiile și funcționarea acestui sistem ar trebui revizuite pe măsură ce se elaborează alte componente ale SECA și alte instrumente de solidaritate ale Uniunii. Ar trebui să se prevadă o „verificare a adecvării” cuprinzătoare, prin efectuarea unei evaluări bazate pe dovezi, care să acopere efectele juridice, economice și sociale ale sistemului de la Dublin, inclusiv efectele acestuia asupra drepturilor fundamentale.
- (10) În vederea garantării egalității de tratament pentru toți solicitanții și beneficiarii de protecție internațională și a coerenței cu acquis-ul Uniunii în vigoare în domeniul azilului, în special cu Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate ⁽²⁾, domeniul de aplicare a prezentului regulament include solicitanții de protecție subsidiară și persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară.
- (11) Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor

pentru primirea solicitanților de protecție internațională ⁽³⁾ ar trebui să se aplice în ceea ce privește procedura de determinare a statului membru responsabil în temeiul prezentului regulament, sub rezerva limitărilor în aplicarea directivei respective.

- (12) Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale ⁽⁴⁾ ar trebui să se aplice în completarea și fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la garanțiile procedurale reglementate în temeiul prezentului regulament, sub rezerva limitărilor în aplicarea directivei respective.
- (13) În conformitate cu Convenția din 1989 a Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului și cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, interesul superior al copilului ar trebui să primeze în aplicarea de către statele membre a prezentului regulament. În procesul de evaluare a interesului superior al copilului, statele membre ar trebui în special să ia în considerare în mod corespunzător dezvoltarea socială și bunăstarea minorului, aspecte legate de siguranța și securitatea acestuia, opinia minorului în concordanță cu vârsta și nivelul său de maturitate, inclusiv istoricul acestuia. În plus, ar trebui stabilite garanții procedurale specifice pentru minorii neînsoțiți, având în vedere vulnerabilitatea deosebită a acestora.
- (14) În conformitate cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, respectul pentru viața de familie ar trebui să primeze în aplicarea de către statele membre a prezentului regulament.
- (15) Prelucrarea împreună a cererilor de protecție internațională ale membrilor unei familii de către un singur stat membru face posibilă asigurarea unei examinări în detaliu a cererilor și o coerență a deciziilor luate, precum și evitarea separării membrilor unei familii.
- (16) Pentru a asigura respectarea deplină a principiului unității familiei și a interesului superior al copilului, existența unei relații de dependență între solicitant și un copil, frate sau soră ori părinte al acestuia, pe motiv de gravitate sau maternitate a solicitantului, de stare a sănătății sau de vârstă înaintată, ar trebui să devină un criteriu obligatoriu de responsabilitate. În cazul în care solicitantul este un minor neînsoțit, prezența, pe teritoriul unui alt stat membru, a unui membru al familiei sau a unei rude care pot avea grijă de acesta, ar trebui să devină, de asemenea, criteriu obligatoriu de responsabilitate.

⁽¹⁾ JO L 132, 29.5.2010, p. 11.

⁽²⁾ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

⁽³⁾ A se vedea pagina 96 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽⁴⁾ A se vedea pagina 60 din prezentul Jurnal Oficial.

- (17) Orice stat membru ar trebui să poată deroga de la criteriul responsabilității, în special din considerente umanitare și caritabile, astfel încât să reunească membri de familie, rude sau orice alte persoane aflate în relații de natură familială și să poată examina o cerere de protecție internațională prezentată acestuia sau altui stat membru, chiar dacă responsabilitatea efectuării unei asemenea examinări nu îi revine în temeiul criteriilor obligatorii stabilite de prezentul regulament.
- (18) Un interviu individual cu solicitantul ar trebui organizat pentru a facilita determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională. De îndată ce este prezentată cererea de protecție internațională, solicitantul ar trebui informat cu privire la aplicarea prezentului regulament și la posibilitatea, pe parcursul interviului în vederea facilitării procesului de determinare a statului membru responsabil, de a oferi informații referitoare la prezența unor membri de familie, a unor rude sau a unor persoane aflate în relații de natură familială cu solicitantul în statele membre, pentru a facilita procedura de determinare a statului membru responsabil.
- (19) În vederea garantării protecției efective a drepturilor persoanelor vizate, ar trebui stabilite garanții juridice și dreptul la o cale de atac eficientă în ceea ce privește deciziile legate de transferurile către statul membru responsabil în conformitate, în special cu drepturile recunoscute la articolul 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Pentru a se asigura respectarea dreptului internațional, dreptul la o cale de atac eficientă împotriva unor astfel de decizii ar trebui să cuprindă atât examinarea aplicării prezentului regulament, cât și a situației de drept și de fapt din statul membru către care solicitantul este transferat.
- (20) Detenția solicitanților ar trebui aplicată în conformitate cu principiul conform căruia o persoană nu poate fi supusă detenției pentru simplul motiv că solicită protecție internațională. Detenția ar trebui să fie pe o perioadă cât mai scurtă cu putință și să facă obiectul principiilor necesității și proporționalității. În special, deținerea solicitanților trebuie să fie în conformitate cu articolul 31 din Convenția de la Geneva. Procedurile prevăzute în prezentul regulament în ceea ce privește o persoană deținută, ar trebui efectuate cu prioritate, în termenele cele mai scurte cu putință. În ceea ce privește garanțiile generale ale detenției, precum și condițiile de detenție, statele membre ar trebui să aplice, după caz, dispozițiile Directivei 2013/33/UE și în cazul persoanelor deținute în temeiul prezentului regulament.
- (21) Deficiențele sau colapsurile sistemelor de azil, adesea agravate sau determinate parțial de presiunile exercitate asupra lor, pot pune în pericol funcționarea corespunzătoare a sistemului instituit de prezentul regulament, ceea ce ar putea duce la un risc de încălcare a drepturilor solicitanților, astfel cum sunt prevăzute în acquis-ul Uniunii în domeniul azilului și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, și a altor drepturi ale omului prevăzute la nivel internațional și a drepturilor refugiaților.
- (22) Un proces de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor în domeniul azilului, menit să prevină orice deteriorare sau colaps al sistemelor de azil, în care EASO să joace un rol major prin utilizarea competențelor sale în temeiul Regulamentului (UE) nr. 439/2010, ar trebui instituit atât pentru a asigura soliditatea cooperării în cadrul prezentului regulament, cât și pentru a dezvolta încrederea reciprocă între statele membre în ceea ce privește politica în domeniul azilului. Acest proces ar trebui să asigure alertarea Uniunii de îndată ce există îngrijorarea că buna funcționare a sistemului instituit de prezentul regulament este pusă în pericol ca urmare a unor presiuni asupra sistemelor de azil din unul sau din mai multe state membre și/sau din cauza unor deficiențe ale acestor sisteme. Un astfel de proces ar permite Uniunii să promoveze măsuri de prevenție într-o etapă timpurie și să acorde atenția cuvenită unor astfel de situații. Solidaritatea este un element de bază în cadrul SECA, iar solidaritatea și încrederea reciprocă merg mână în mână. Prin consolidarea încrederii, procesul de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor în domeniul azilului ar putea îmbunătăți direcționarea măsurilor concrete privind o solidaritate autentică și practică înspre statele membre, pentru a acorda asistență statelor membre afectate, în general, și solicitanților, în special. În conformitate cu articolul 80 din TFUE, actele Uniunii ar trebui să cuprindă, ori de câte ori este necesar, măsuri adecvate pentru aplicarea principiului solidarității, iar acest proces ar trebui să fie însoțit de astfel de măsuri. Concluziile privind un cadru comun pentru o solidaritate veritabilă și practică față de statele membre care se confruntă cu presiuni deosebite asupra sistemelor lor de azil, inclusiv datorită fluxurilor migratorii mixte, adoptate de Consiliu la 8 martie 2012, prevăd „un set de instrumente” alcătuit atât din măsurile existente, cât și din posibile măsuri noi care ar trebui luate în considerare în contextul unui mecanism de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor.
- (23) Statele membre ar trebui să colaboreze cu EASO în cadrul colectării de informații referitoare la capacitatea acestora de a face față unor presiuni deosebite în ceea ce privește sistemele lor de azil și de primire, în special în cadrul aplicării prezentului regulament. EASO ar trebui să raporteze periodic cu privire la informațiile colectate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 439/2010.
- (24) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei ⁽¹⁾, transferurile către statul membru responsabil pentru verificarea solicitării de protecție internațională pot fi efectuate în mod voluntar, prin plecare controlată sau sub escortă. Statele membre ar trebui să încurajeze transferurile voluntare prin punerea la dispoziția solicitantului a informațiilor corespunzătoare și să se asigure că transferurile controlate sau sub escortă au loc în

⁽¹⁾ JO L 222, 5.9.2003, p. 3.

condiții umane, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității umane, precum și a interesului superior al copilului și ținând cont cât de mult posibil de jurisprudența relevantă, în special în ceea ce privește transferurile din motive umanitare.

- (25) Crearea progresivă a unui spațiu fără frontiere interne în care libera circulație a persoanelor este garantată în conformitate cu TFUE și stabilirea politicilor Uniunii privind condițiile de intrare și ședere a resortisanților țărilor terțe, inclusiv eforturile comune către gestionarea frontierelor externe, face necesară stabilirea unui echilibru între criteriile responsabilității în spiritul solidarității.
- (26) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către statele membre în temeiul prezentului regulament.
- (27) Schimbul de date cu caracter personal referitoare la un solicitant, inclusiv a datelor sensibile privind sănătatea acestuia, înaintea unui transfer va asigura faptul că autoritățile competente în materie de azil sunt în măsură să ofere solicitanților asistență adecvată și să asigure continuitatea protecției și a drepturilor conferite acestora. O dispoziție specifică ar trebui introdusă pentru a asigura protecția datelor referitoare la solicitanții aflați în această situație, în conformitate cu Directiva 95/46/CE.
- (28) Aplicarea prezentului regulament poate fi facilitată, iar eficiența sa consolidată, prin înțelegeri bilaterale între statele membre pentru îmbunătățirea comunicării între serviciile competente, reducând termenele pentru procedură sau simplificând prelucrarea cererilor de preluare sau reprimire, sau stabilind procedurile privind executarea transferurilor.
- (29) Continuitatea dintre sistemul de determinare a statului membru responsabil stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 343/2003 și sistemul stabilit prin prezentul regulament ar trebui asigurată. În mod similar, ar trebui asigurată coerența între prezentul regulament și Regulamentul (UE) nr. 603/2013 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și

privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Eurodac de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii ⁽²⁾.

- (30) Funcționarea sistemului Eurodac, astfel cum a fost stabilit prin Regulamentul (UE) nr. 603/2013 ar trebui să faciliteze aplicarea prezentului regulament.
- (31) Funcționarea Sistemului de informații privind vizele, instituit prin Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere ⁽³⁾ și, în special, punerea în aplicare a articolelor 21 și 22 conținute de acesta, ar trebui să faciliteze aplicarea prezentului regulament.
- (32) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentului regulament, statele membre sunt legate prin obligațiile care le incumbă în temeiul instrumentelor de drept internațional, inclusiv jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.
- (33) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Respectivă competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽⁴⁾.
- (34) Ar trebui utilizată procedura de examinare pentru adoptarea unei broșuri de informare comune cu privire la sistemul Dublin/Eurodac, precum și a unei broșuri de informare specifice cu privire la minorii neînsoțiți; a unui formular standard pentru schimbul de date relevante privind minorii neînsoțiți; a unor condiții uniforme pentru consultarea de date și schimbul de date privind minorii neînsoțiți și persoanele aflate în întreținere; a unor condiții uniforme privind pregătirea și introducerea de cereri de preluare sau de reprimire; a două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante și revizuirea periodică a acestora; a unui permis de trecere; a unor condiții uniforme pentru consultarea de date și schimbul de date privind transferurile; a unui formular standard pentru schimbul de date înaintea unui transfer; a unui certificat medical comun; a unor condiții uniforme și modalități practice pentru schimbul de date privind starea sănătății unei persoane înaintea unui transfer; și a unor canale sigure de transmitere electronică pentru transmiterea cererilor.

⁽²⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ JO L 218, 13.8.2008, p. 60.

⁽⁴⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

- (35) În vederea adoptării de dispoziții suplimentare, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește identificarea membrilor de familie, fraților, surorilor, sau a rudelor unui minor neînsoțit; criteriile de stabilire a existenței unor legături de familie dovedite; criteriile pentru evaluarea capacității unei rude de a avea grijă de un minor neînsoțit, inclusiv în cazul în care membri de familie, frați, surori sau rude ale minorului neînsoțit se află în mai multe state membre; elementele pentru evaluarea relației de dependență; criteriile pentru evaluarea capacității unei persoane de a se ocupa de o persoană aflată în îngrijire și elementele care trebuie luate în considerare pentru a evalua incapacitatea de a călători pentru o perioadă importantă de timp. În exercitarea competențelor sale de adoptare a actelor delegate, Comisia nu depășește sfera principiului interesului superior al copilului astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatul (3) din prezentul regulament. Este deosebit de important ca în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (36) În aplicarea prezentului regulament, inclusiv pentru pregătirea actelor delegate, Comisia ar trebui să consulte experți, *inter alia*, din cadrul tuturor autorităților naționale relevante.
- (37) Măsurile detaliate necesare pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 343/2003 au fost stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1560/2003. Anumite dispoziții ale Regulamentului (CE) nr. 1560/2003 ar trebui încorporate în prezentul regulament, din motive de claritate sau deoarece pot servi unui interes general. În special, este important, atât pentru statele membre, cât și pentru solicitanții vizați, să existe un mecanism general pentru găsirea unei soluții în cazuri de divergențe de opinii între statele membre în ceea ce privește aplicarea unei dispoziții a prezentului regulament. De aceea, se justifică încorporarea în prezentul regulament a mecanismului prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 pentru soluționarea diferendelor referitoare la clauza umanitară și extinderea domeniului de aplicare a acestuia la totalitatea prezentului regulament.
- (38) Monitorizarea eficace a aplicării prezentului regulament necesită evaluări periodice.
- (39) Prezentul Regulament respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezentul regulament urmărește să asigure respectarea deplină a dreptului de azil garantat de articolul 18 din cartă, precum și a drepturilor recunoscute în temeiul articolelor 1, 4, 7, 24 și 47 din cartă. Prezentul regulament ar trebui prin urmare aplicat în mod corespunzător.
- (40) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume stabilirea criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentată într-un stat membru de către un resortisant al unui stat terț sau de către un apatrid, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv.
- (41) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, aceste state membre și-au notificat intenția de a lua parte la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.
- (42) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare „statul membru responsabil”).

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

- (a) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) al TFUE și care nu este cetățean al unui stat care participă la prezentul regulament în virtutea unui acord cu Uniunea Europeană;

- (b) „cerere de protecție internațională” înseamnă o cerere de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95/UE;
- (c) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;
- (d) „examinarea unei cereri de protecție internațională” înseamnă orice măsură de examinare, decizie sau hotărâre pronunțată cu privire la o cerere de protecție internațională de către autoritățile competente în conformitate cu Directiva 2013/32/UE și cu Directiva 2011/95/UE cu excepția procedurilor de determinare a statului membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament;
- (e) „retragerea unei cereri de protecție internațională” înseamnă acțiunile prin care solicitantul pune capăt procedurii inițiate prin prezentarea cererii sale de protecție internațională, în conformitate cu Directiva 2013/32/UE, fie în mod explicit, fie în mod tacit;
- (f) „persoana care beneficiază de protecție internațională” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cărui i s-a acordat protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2011/95/UE;
- (g) „membri de familie” înseamnă, în măsura în care familia exista deja în țara de origine, următorii membri de familie ai solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul statelor membre:
- soțul solicitantului sau partenerul său necăsătorit într-o relație stabilă, atunci când legislația sau practica statului membru în cauză rezervă cuplurilor necăsătorite un tratament comparabil cu cel rezervat cuplurilor căsătorite, în temeiul legislației sale privind resortisanții țărilor terțe;
 - copiii minori ai cuplurilor menționate la prima liniuță sau ai solicitantului, cu condiția ca aceștia să fie necăsătoriți și indiferent dacă sunt născuți din căsătorie sau în afara căsătoriei sau adoptați în conformitate cu definiția din dreptul național;
 - atunci când solicitantul este minor și necăsătorit, tatăl, mama sau alt adult responsabil de acesta fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii din statul membru în care este prezent adultul;
 - atunci când beneficiarul de protecție internațională este minor și necăsătorit, tatăl, mama sau alt adult responsabil de aceasta fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii din statul membru în care este prezent beneficiarul;
- (h) „rudă” înseamnă sora sau fratele mamei sau tatălui solicitantului, aflați la vârstă adultă, sau bunicul sau bunica solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul unui stat membru, indiferent dacă solicitantul este născut din căsătorie sau în afara căsătoriei sau adoptat, în conformitate cu definiția din dreptul național;
- (i) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid sub vârsta de 18 ani;
- (j) „minor neînsoțit” înseamnă un minor care sosește pe teritoriul statului membru neînsoțit de un adult responsabil pentru el în temeiul legii sau al practicii din statul membru în cauză și atât timp cât acesta nu este luat în întreținere efectiv de un astfel de adult; sunt incluși minorii care sunt lăsați neînsoțiți după ce au intrat pe teritoriul statelor membre;
- (k) „reprezentant” înseamnă o persoană sau o organizație desemnată de organismele competente pentru a acorda asistență și a reprezenta minorul neînsoțit în cadrul procedurilor prevăzute în prezentul regulament în vederea asigurării interesului superior al copilului și, dacă este necesar, a exercitării capacității juridice în numele minorului. Atunci când o organizație este desemnată în calitate de reprezentant, aceasta desemnează persoana responsabilă de îndeplinirea sarcinilor sale în raport cu minorul, în conformitate cu prezentul regulament;
- (l) „permis de ședere” înseamnă orice autorizație eliberată de autoritățile statelor membre care autorizează un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid să stea pe teritoriul său, inclusiv documentele care materializează autorizația de a rămâne pe teritoriu în cadrul unui regim de protecție temporară sau până ce încetează circumstanțele care împiedică ducerea la îndeplinire a unui ordin de expulzare, cu excepția vizelor și a autorizațiilor de ședere eliberate în perioada necesară pentru determinarea statului membru responsabil, astfel cum este stabilit prin prezentul regulament sau în timpul examinării unei cereri de protecție internațională sau a unei cereri de permis de ședere;
- (m) „viză” înseamnă autorizația sau decizia statului membru necesară în vederea tranzitului sau a intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru sau în mai multe state membre. Tipul vizei este determinat în conformitate cu următoarele definiții:
- „viză de ședere de lungă durată” înseamnă o autorizație sau o decizie eliberată de unul dintre statele membre în conformitate cu legislația sa națională sau cu legislația Uniunii necesară în vederea intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru pentru o perioadă care depășește trei luni;

- „viză de ședere de scurtă durată” înseamnă o autorizație sau o decizie a unui stat membru în vederea tranzitării sau a unei șederi intenționate pe teritoriul unuia, mai multora sau al tuturor statelor membre pentru o perioadă de cel mult trei luni în oricare perioadă de șase luni care începe la data primei intrări pe teritoriul statelor membre;
- „viză de tranzit aeroportuar” înseamnă o viză valabilă pentru tranzitarea zonelor de tranzit internațional ale unuia sau mai multor aeroporturi din statele membre;
- (n) „riscul sustragerii de la procedură” înseamnă, într-un caz individual, existența unor motive bazate pe criterii obiective definite de lege, de a considera că un solicitant sau un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care este implicat într-o procedură de transfer se poate sustrage procedurii.

CAPITOLUL II

PRINCIPII GENERALE ȘI GARANȚII

Articolul 3

Accesul la procedura de examinare a unei cereri de protecție internațională

(1) Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit. Cererea este examinată de un singur stat membru și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.

(2) Atunci când niciun stat membru responsabil nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în prezentul regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia.

Atunci când este imposibilă transferarea solicitantului către statul membru desemnat inițial drept responsabil, pentru că există temeiuri substanțiale de a crede că în acel stat membru există deficiențe sistemice ale procedurii de azil și ale condițiilor de primire a solicitanților care duc la un risc de tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, statul membru care îndeplinește procedura de determinare a statului membru responsabil continuă examinarea criteriilor stabilite la capitolul III, pentru a determina dacă alt stat membru poate fi desemnat drept responsabil.

Atunci când transferul nu poate fi efectuat în temeiul prezentului alineat, către unul dintre statele membre desemnate pe baza criteriilor stabilite la capitolul III și nici către primul stat membru în care a fost prezentată cererea, statul membru care îndeplinește procedura de determinare a statului membru responsabil devine statul membru responsabil.

(3) Orice stat membru își rezervă dreptul de a trimite un solicitant către o țară terță sigură, sub rezerva normelor și garanțiilor prevăzute în Directiva 2013/32/UE.

Articolul 4

Dreptul la informare

(1) De îndată ce o cerere de protecție internațională este prezentată, în sensul articolului 20 alineatul (2) într-un stat membru, autoritățile sale competente informează solicitantul în ceea ce privește aplicarea prezentului regulament și, în special, referitor la:

- (a) obiectivele prezentului regulament și consecințele depunerii unei alte cereri într-un alt stat membru, precum și consecințele mutării dintr-un stat membru în altul pe durata procesului de determinare a statului membru responsabil în temeiul prezentului regulament și pe durata examinării cererii de protecție internațională;
- (b) criteriile de determinare a statului membru responsabil, ierarhizarea acestora pe parcursul diferitelor etape ale procedurii și durata lor, inclusiv faptul că o cerere de protecție internațională depusă într-un stat membru poate avea drept consecință ca acel stat membru să devină responsabil în temeiul prezentului regulament, chiar dacă această responsabilitate nu decurge din respectivele criterii;
- (c) interviul individual în temeiul articolului 5 și posibilitatea de a transmite informații referitoare la prezența în statele membre a unor membri de familie, rude, sau a unor persoane aflate în relații de natură familială cu solicitantul, inclusiv mijloacele prin care solicitantul poate transmite informațiile respective;
- (d) posibilitatea de a contesta o decizie de transfer și, după caz, de a depune o cerere de suspendare a transferului;
- (e) faptul că autoritățile competente ale statelor membre pot face schimb de date referitoare la solicitant numai în scopul punerii în aplicare a obligațiilor acestora care decurg din prezentul regulament;
- (f) dreptul de acces la datele care îl privesc și dreptul de a solicita rectificarea datelor inexacte referitoare la persoana sa sau ștergerea acestora dacă au fost prelucrate în mod ilegal, precum și procedurile de urmat pentru exercitarea acestor drepturi, inclusiv datele de contact ale autorităților menționate la articolul 35 și ale autorităților naționale pentru protecția datelor care tratează plângerile referitoare la protecția datelor cu caracter personal.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) sunt furnizate în scris, într-o limbă pe care solicitantul o înțelege sau pe care se presupune, în mod rezonabil, că o înțelege. Statele membre folosesc broșura comună elaborată în acest scop în temeiul alineatului (3).

Dacă este cazul, pentru o înțelegere adecvată din partea solicitantului, informațiile îi sunt comunicate, de asemenea, și oral, de exemplu cu ocazia interviului individual astfel cum se menționează la articolul 5.

(3) Comisia, prin acte de punere în aplicare, elaborează o broșură comună, precum și o broșură specială destinată minorilor neînsoțiți, care să conțină cel puțin informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Această broșură comună include, de asemenea, informații referitoare la aplicarea Regulamentului (UE) nr. 603/2013 și în special la scopul în care datele solicitantului în cauză pot fi prelucrate în cadrul Eurodac. Broșura comună se elaborează astfel încât să permită statelor membre să o completeze cu informații suplimentare specifice statelor membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2) din prezentul regulament.

Articolul 5

Interviul individual

(1) Pentru a facilita procesul de determinare a statului membru responsabil, statul membru care îndeplinește procedura de determinare a statului membru responsabil organizează un interviu individual cu solicitantul. Interviul permite, de asemenea, înțelegerea corespunzătoare a informațiilor oferite solicitantului în conformitate cu articolul 4.

(2) Se poate renunța la interviul individual dacă:

(a) solicitantul s-a sustras de la procedură; sau

(b) după primirea informațiilor menționate la articolul 4, solicitantul a oferit deja, prin orice mijloace, informațiile relevante pentru determinarea statului membru responsabil. Statul membru care a renunțat la interviu îi dă solicitantului posibilitatea de a prezenta toate informațiile suplimentare care sunt relevante pentru determinarea statului membru responsabil înainte de luarea unei decizii de transferare a solicitantului către statul membru responsabil în temeiul articolului 26 alineatul (1).

(3) Interviul individual se desfășoară în timp util și, în orice caz, înainte de luarea oricărei decizii de transferare a solicitantului spre statul membru responsabil în temeiul articolului 26 alineatul (1).

(4) Interviul individual se desfășoară într-o limbă pe care solicitantul o înțelege sau pe care se presupune, în mod rezonabil, că o înțelege și în care acesta este capabil să comunice. Dacă este cazul, statele membre recurg la un interpret capabil să asigure o comunicare adecvată între solicitant și persoana care realizează interviul individual.

(5) Interviul individual are loc în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare. Interviul este efectuat de o persoană calificată în temeiul dreptului național.

(6) Statul membru care realizează interviul individual elaborează un rezumat scris al acestuia care conține cel puțin principalele informații furnizate de către solicitant în cadrul

interviului. Acest rezumat se poate prezenta fie sub formă de raport, fie ca formular standard. Statul membru se asigură că solicitantul și/sau consilierul juridic sau alt tip de consilier care îl reprezintă pe solicitant au acces la rezumat în timp util.

Articolul 6

Garanții acordate minorilor

(1) Interesul superior al copilului reprezintă elementul fundamental pentru statele membre în ceea ce privește toate procedurile prevăzute de prezentul regulament.

(2) Statele membre se asigură că un reprezentant reprezintă și/sau asistă un minor neînsoțit pe parcursul tuturor procedurilor prevăzute de prezentul regulament. Reprezentantul are calificările și expertiza necesare asigurării faptului că interesul superior al copilului este luat în considerare pe parcursul procedurilor desfășurate în temeiul prezentului regulament. Reprezentantul are acces la conținutul documentelor relevante din dosarul solicitantului, inclusiv la broșura specială destinată minorilor neînsoțiți.

Prezentul alineat nu aduce atingere dispozițiilor relevante ale articolului 25 din Directiva 2013/32/UE.

(3) Pentru evaluarea interesului superior al copilului, statele membre cooperează strâns între ele și țin cont, în special, de următorii factori:

(a) posibilitățile de reîntregire a familiei;

(b) bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, luând în considerare în mod particular istoricul minorului;

(c) considerente privind siguranța și securitatea, în special când există riscul ca respectivul minor să fie o victimă a traficului de ființe umane;

(d) opinia minorului, în conformitate cu vârsta și maturitatea sa.

(4) În scopul aplicării articolului 8, statul membru în care minorul neînsoțit a depus cererea de protecție internațională întreprinde, cât mai curând posibil, acțiunile corespunzătoare pentru a identifica membrii de familie, frații, surorile sau rudele minorului neînsoțit aflați pe teritoriul statelor membre, protejând, în același timp, interesul superior al copilului.

În acest scop, statul membru respectiv poate solicita asistență din partea organizațiilor internaționale sau a altor organizații relevante și poate facilita accesul minorului la serviciile de urmărire ale organizațiilor respective.

Personalul autorităților competente menționate la articolul 35 care tratează cererile referitoare la minorii neînsoțiți trebuie să fi beneficiat și să continue să beneficieze de formarea corespunzătoare cu privire la nevoile specifice minorilor.

(5) În vederea facilitării acțiunii adecvate de identificare a membrilor de familie, a fraților, a surorilor sau a rudelor minorului neînsoțit care se află pe teritoriul unui alt stat membru în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, Comisia adoptă acte de punere în aplicare, inclusiv un formular standard pentru schimbul de informații relevante între statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

CAPITOLUL III

CRITERIILE DE DETERMINARE A STATULUI MEMBRU RESPONSABIL

Articolul 7

Ierarhizarea criteriilor

(1) Criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în acest capitol.

(2) Statul membru responsabil în conformitate cu criteriile stabilite în acest capitol este determinat pe baza situației existente în momentul în care solicitantul a prezentat prima oară cererea sa de protecție internațională unui stat membru.

(3) În vederea aplicării criteriilor menționate la articolele 8, 10 și 16, statele membre iau în considerare orice probă disponibilă referitoare la prezența pe teritoriul unui stat membru a unor membri de familie, a unor rude sau a oricărui alte persoane aflate în relații de natură familială cu solicitantul, cu condiția ca aceste probe să fie prezentate înainte de acceptarea de către alt stat membru a cererii de preluare sau de reprimire a persoanei în cauză în temeiul articolelor 22 și, respectiv, 25 și ca cererile anterioare de protecție internațională ale solicitantului să nu fi făcut obiectul unei prime decizii pe fond.

Articolul 8

Minorii

(1) În cazul în care solicitantul este un minor neînsoțit, statul membru responsabil este acela unde un membru de familie sau un frate sau o soră a minorului neînsoțit se află în mod legal, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului. În cazul în care solicitantul este un minor căsătorit al cărui soț/a cărui soție nu este prezent(ă) în mod legal pe teritoriul statelor membre, statul membru responsabil este acela unde tatăl, mama sau un alt adult responsabil de minor fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii din acel stat membru, sau sora sau fratele acestuia sunt prezenți în mod legal.

(2) În cazul în care solicitantul este un minor neînsoțit care are o rudă prezentă în mod legal în alt stat membru și dacă se stabilește, pe baza unei examinări individuale, că ruda poate avea grijă de el, respectivul stat membru reunește minorul cu

ruda sa și este statul membru responsabil, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului.

(3) Când membrii de familie, frații, surorile sau rudele, astfel cum sunt menționați la alineatele (1) și (2), locuiesc în mai multe state membre, statul membru responsabil este stabilit în funcție de ceea ce este în interesul superior al minorului neînsoțit.

(4) În absența unui membru de familie, a unui frate, unei surori sau a unei rude, astfel cum sunt menționați la alineatele (1) și (2), statul membru responsabil este acela în care minorul neînsoțit și-a prezentat cererea de protecție internațională, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 45, privind identificarea membrilor de familie, a fraților, surorilor sau a rudelor minorului neînsoțit; criteriile de stabilire a existenței unor legături de familie dovedite; criteriile pentru evaluarea capacității unei rude de a avea grijă de un minor neînsoțit, inclusiv în cazul în care membri de familie, frați, surori sau rude ale minorului neînsoțit se află în mai multe state membre. În exercitarea competențelor sale de adoptare a actelor delegate, Comisia nu depășește sfera principiului interesului superior al copilului astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatul (3).

(6) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme pentru consultarea și schimbul de informații între statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 9

Membrii de familie care beneficiază de protecție internațională

În cazul în care solicitantul are un membru de familie, indiferent dacă familia s-a format anterior în țara de origine, căruia i-a fost permis să își aibă reședința în calitate de beneficiar de protecție internațională într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să își fi exprimat în scris dorința în acest sens.

Articolul 10

Membri de familie care solicită protecție internațională

În cazul în care solicitantul are un membru de familie într-un stat membru a cărui cerere de protecție internațională în respectivul stat membru nu a făcut încă obiectul unei prime decizii pe fond, statul membru în cauză este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să-și fi exprimat în scris dorința în acest sens.

Articolul 11

Procedura familială

Atunci când mai mulți membri de familie și/sau frați sau surori minori necăsătoriți prezintă cereri de protecție internațională în același stat membru simultan sau la date destul de apropiate pentru ca procedurile de determinare a statului membru responsabil să se desfășoare împreună și când aplicarea criteriilor menționate de prezentul regulament ar duce la separarea lor, statul membru responsabil este determinat pe baza următoarelor dispoziții:

- (a) responsabilitatea pentru examinarea cererilor de protecție internațională ale tuturor membrilor de familie și/sau ale fraților sau surorilor minori necăsătoriți aparține statului membru pe care criteriile îl indică ca fiind responsabil de a îi prelua pe cei mai mulți dintre aceștia;
- (b) în cazul în care litera (a) nu se aplică, responsabilitatea aparține statului membru pe care criteriile îl indică ca fiind responsabil de examinarea cererii celui mai în vârstă dintre aceștia.

Articolul 12

Eliberarea permiselor de ședere sau a vizelor

(1) În cazul în care solicitantul se află în posesia unui permis de ședere valabil, statul membru care a eliberat documentul este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

(2) În cazul în care solicitantul deține o viză valabilă, statul membru care a eliberat viza este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu excepția cazului în care viza a fost eliberată în numele altui stat membru în temeiul unei înțelegeri de reprezentare, astfel cum este prevăzută la articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize⁽¹⁾. În acest caz, statul membru reprezentat este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

(3) În cazul în care solicitantul este titularul unui stat membru sau a mai multor permise de ședere sau vize valabile eliberate de diferite state membre, responsabilitatea examinării cererii de protecție internațională este asumată de statele membre în următoarea ordine:

- (a) statul membru care a eliberat permisul de ședere care conferă dreptul la cea mai lungă ședere sau, atunci când perioadele de valabilitate sunt identice, statul membru care a eliberat permisul de ședere cu data de expirare cea mai îndepărtată;
- (b) statul membru care a eliberat viza cu cea mai îndepărtată dată de expirare atunci când vizele sunt de același tip;

(c) atunci când vizele sunt de tip diferit, statul membru care a eliberat viza cu cea mai lungă perioadă de valabilitate sau, atunci când perioadele de valabilitate sunt identice, statul membru care a eliberat viza cu data de expirare cea mai îndepărtată.

(4) Atunci când solicitantul este titularul numai al unui stat membru sau al mai multor permise de ședere care au expirat cu mai puțin de doi ani înainte sau al unei sau mai multor vize care au expirat cu mai puțin de șase luni înainte și care i-au permis acestuia să intre pe teritoriul statului membru, alineatele (1), (2) și (3) se aplică atât timp cât solicitantul nu a părăsit teritoriile statelor membre.

Atunci când solicitantul este titularul unui stat membru sau a mai multor permise de ședere care au expirat de mai mult de doi ani sau al unei sau mai multor vize care au expirat de mai mult de șase luni și care i-au permis acestuia să intre pe teritoriul unui stat membru și când acesta nu a părăsit teritoriile statelor membre, statul membru în care este depusă cererea de protecție internațională este responsabil.

(5) Faptul că permisul de ședere sau viza a fost eliberat pe baza unei identități false sau uzurpate sau prin prezentarea unor documente falsificate, contrafăcute sau care nu sunt valabile, nu împiedică atribuirea responsabilității statului membru care a eliberat permisul de ședere sau viza. Cu toate acestea, respectivul stat membru nu este responsabil dacă poate stabili că s-a comis o fraudă după ce permisul sau viza au fost eliberate.

Articolul 13

Intrarea și/sau șederea

(1) Atunci când se stabilește, pe baza probelor sau a dovezilor circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) din prezentul regulament, inclusiv datele la care face referire Regulamentul (UE) nr. 603/2013 că un solicitant a trecut ilegal frontiera într-un stat membru pe uscat, pe mare sau pe calea aerului venind dintr-o țară terță, statul membru în care s-a intrat astfel este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională. Această responsabilitate încetează la douăsprezece luni de la data la care a avut loc trecerea ilegală a frontierei.

(2) Atunci când un stat membru nu poate sau nu mai poate fi responsabil în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, și atunci când se stabilește, pe baza probelor sau a dovezilor circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3), că solicitantul — care a intrat ilegal pe teritoriile statelor membre sau în împrejurări de intrare care nu pot fi stabilite — a locuit pentru o perioadă continuă de cel puțin cinci luni înainte de a depune cererea de protecție internațională într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

În cazul în care solicitantul a locuit pentru perioade de timp de cel puțin cinci luni în mai multe state membre, statul membru al ultimei șederi este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

⁽¹⁾ JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

Articolul 14

Intrare fără obligația de a deține viză

(1) Atunci când un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid intră pe teritoriul unui stat membru în care este exonerat de obligația de a deține viză, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii sale de protecție internațională.

(2) Principiul menționat la alineatul (1) nu se aplică în cazul în care resortisantul unei țări terțe sau apatridul prezintă cererea sa de protecție internațională în alt stat membru, în care de asemenea este exonerat de obligația de a deține viză. În acest caz, celălalt stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

Articolul 15

Cerere formulată într-o zonă de tranzit internațional a unui aeroport

Atunci când cererea de protecție internațională este formulată într-o zonă de tranzit internațional a unui aeroport al unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii.

CAPITOLUL IV

PERSOANE AFLATE ÎN ÎNGRIJIRE ȘI CLAUZE DISCREȚIONARE

Articolul 16

Persoanele aflate în îngrijire

(1) Atunci când un solicitant se află în îngrijirea copilului, fratelui, surorii sau a părintelui său cu reședința legală pe teritoriul unui stat membru, pe motive de graviditate, nou-născut, boală gravă, handicap sever sau vârstă înaintată, sau atunci când copilul, sora, fratele sau părintele solicitantului se află în îngrijirea solicitantului, statele membre, în mod normal, mențin împreună sau reunesc solicitantul și copilul, fratele, sora sau părintele în cauză, cu condiția ca în țara de origine să fi existat legături de familie, ca copilul, fratele, sora, părintele sau solicitantul să fie capabili să asigure asistență persoanei aflate în îngrijire și ca persoanele în cauză să își fi exprimat dorința în scris.

(2) Atunci când copilul, sora, fratele sau părintele menționați la alineatul (1) își au reședința legală într-un stat membru diferit de cel în care în care este prezent solicitantul, statul membru responsabil este cel în care copilul, sora, fratele sau părintele își au reședința legală, cu excepția cazului în care starea de sănătate a solicitantului în cauză îl împiedică pe acesta, pe o perioadă de timp semnificativă, să se deplaseze către acel stat membru. În acest caz, statul membru responsabil este cel în care este prezent solicitantul. Respectivul stat membru nu are obligația de a aduce copilul, sora/fratele sau aparținătorul solicitantului pe teritoriul său.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 45 privind elementele care trebuie luate în considerare pentru evaluarea relației de dependență; criteriile de stabilire a existenței unor legături de familie dovedite; criteriile pentru evaluarea capacității unei persoane de a se ocupa de o persoană aflată în îngrijire și elementele care trebuie luate în considerare pentru a evalua incapacitatea de a călători pentru o perioadă importantă de timp.

(4) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme pentru consultarea și schimbul de informații între statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 17

Clauze discreționare

(1) Prin derogare de la articolul 3 alineatul (1), fiecare stat membru poate decide să examineze o cerere de protecție internațională care îi este prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid, chiar dacă această examinare nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Statul membru care a decis să examineze o cerere de protecție internațională în temeiul prezentului alineat devine statul membru responsabil și își asumă obligațiile asociate acestei responsabilități. După caz, acesta informează, prin utilizarea rețelei electronice de comunicații „DubliNet”, instituită în temeiul articolului 18 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003, statul membru anterior responsabil, statul membru care desfășoară o procedură pentru determinarea statului membru responsabil sau statul membru căruia i-a fost solicitat să preia sau să primească solicitantul.

Statul membru care devine responsabil în temeiul prezentului alineat indică acest lucru, de îndată, în Eurodac, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013 prin adăugarea datei de adoptare a deciziei de examinare a cererii.

(2) Statul membru în care este prezentată cererea de protecție internațională și care desfășoară procesul de determinare a statului membru responsabil sau statul membru responsabil poate cere, în orice moment înainte de adoptarea unei prime decizii pe fond, unui alt stat membru să primească un solicitant pentru a reuni orice persoane aflate în relații de natură familială din motive umanitare bazate în special pe considerente familiale sau culturale, chiar dacă celălalt stat membru nu este responsabil în temeiul criteriilor prevăzute la articolele 8-11 și 16. Persoanele în cauză trebuie să își dea consimțământul în scris.

Cererea de preluare conține toate elementele de care dispune statul membru solicitant pentru a permite statului membru solicitat să evalueze situația.

Statul membru solicitat face toate verificările necesare pentru a examina motivele umanitare invocate și răspunde statului membru solicitant în termen de două luni de la primirea cererii prin utilizarea rețelei electronice de comunicații „DubliNet”, instituită în temeiul articolului 18 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003. Un răspuns prin care se refuză cererea menționează motivele pe care se întemeiază refuzul.

În cazul în care statul membru solicitat acceptă cererea, responsabilitatea pentru examinarea cererii îi este transferată.

CAPITOLUL V

OBLIGAȚIILE STATULUI MEMBRU RESPONSABIL

Articolul 18

Obligațiile statului membru responsabil

(1) Statul membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

- (a) preia, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolele 21, 22 și 29, un solicitant care a prezentat o cerere într-un stat membru diferit;
- (b) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un solicitant a cărui cerere se află în curs de examinare și care a depus cererea într-un alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere;
- (c) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care și-a retras cererea aflată în curs de examinare și care a depus o cerere în alt stat membru un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid;
- (d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere a respinsă și care a depus o cerere în alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere.

(2) În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) literele (a) și (b), statul membru responsabil examinează sau finalizează examinarea cererii de protecție internațională prezentată de solicitant.

În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) litera (c), atunci când statul membru responsabil a întrerupt examinarea unei cereri în urma retragerii acesteia de către solicitant înainte de adoptarea unei decizii pe fond în primă instanță, acel stat membru asigură dreptul solicitantului de a solicita ca examinarea cererii sale să fie finalizată, sau de a prezenta o nouă cerere de protecție internațională, care să nu

fie tratată ca o cerere ulterioară astfel cum este prevăzută în Directiva 2013/32/UE. În aceste cazuri, statele membre se asigură că examinarea cererii este finalizată.

În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) litera (d), atunci când o cerere a fost respinsă doar în primă instanță, statul membru responsabil se asigură că persoana în cauză are sau a avut posibilitatea de a recurge la o cale de atac eficientă în temeiul articolului 46 din Directiva 2013/32/UE.

Articolul 19

Încetarea responsabilităților

(1) Atunci când un stat membru eliberează un permis de ședere unui solicitant, obligațiile specificate la articolul 18 alineatul (1), sunt transferate celui stat membru.

(2) Obligațiile specificate la articolul 18 alineatul (1), încetează atunci când statul membru responsabil poate stabili, atunci când i se solicită preluarea sau reprimirea unui solicitant sau a unei alte persoane, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), că persoana în cauză a părăsit teritoriul statelor membre pentru o perioadă de cel puțin trei luni, cu excepția cazului în care persoana în cauză is este titularul unui permis de ședere valabil eliberat de statul membru responsabil.

O cerere depusă după perioada de absență menționată în primul paragraf va fi considerată o cerere nouă care dă naștere unei noi proceduri de stabilire a statului membru responsabil.

(3) Obligațiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (c) și (d) încetează când statul membru responsabil poate stabili, când i se solicită reprimirea unui solicitant sau a unei alte persoane, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), că persoana în cauză a părăsit teritoriul statului membru ca urmare a respectării unei decizii de returnare sau a unui ordin de expulzare emise în urma retragerii sau respingerii cererii.

O cerere depusă după o expulzare efectivă este considerată o cerere nouă care dă naștere unei noi proceduri de determinare a statului membru responsabil.

CAPITOLUL VI

PROCEDURI DE PRELUARE ȘI REPRIMIRE

SECȚIUNEA I

Începutul procedurii

Articolul 20

Începutul procedurii

(1) Procesul de determinare a statului membru responsabil începe imediat ce cererea de protecție internațională este prezentată pentru prima oară într-un stat membru.

(2) O cerere de protecție internațională se prezumă că a fost prezentată odată ce un formular depus de solicitant sau un proces-verbal întocmit de autorități a ajuns la autoritățile competente ale statului membru în cauză. Atunci când o cerere nu este făcută în scris, perioada dintre declarația de intenție și întocmirea procesului-verbal ar trebui să fie cât mai scurtă cu putință.

(3) În sensul prezentului regulament, situația unui minor care însoțește solicitantul și corespunde definiției unui membru de familie nu poate fi disociată de aceea a membrului familiei și este de competența statului membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională a membrului de familie, chiar dacă minorul nu este solicitant individual, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului. Același tratament se aplică copiilor născuți după sosirea solicitantului pe teritoriul statelor membre, fără a fi nevoie să se inițieze o nouă procedură de preluare a acestora.

(4) Atunci când cererea de protecție internațională este prezentată autorităților competente ale unui stat membru de către un solicitant care se află pe teritoriul altui stat membru, determinarea statului membru responsabil se face de către statul membru pe al cărui teritoriu se află solicitantul de azil. Acest din urmă stat membru este informat, fără întârziere, de către statul membru care a primit cererea și apoi, în sensul prezentului regulament, este considerat statul membru în care s-a prezentat cererea de protecție internațională.

Solicitantul este informat în scris despre această schimbare privind statul membru care determină statul membru responsabil și despre data la care aceasta a avut loc.

(5) Un solicitant care se află în alt stat membru fără permis de ședere sau care prezintă în acel stat membru o cerere de protecție internațională, după retragerea primei sale cereri prezentate într-un alt stat membru în timpul procedurii de determinare a statului membru responsabil, este reprimis, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, de către statul membru în care a prezentat prima dată cererea de protecție internațională, în vederea finalizării procedurii de determinare a statului membru responsabil.

Această obligație încetează în cazul în care statul membru căruia i s-a solicitat finalizarea procesului de determinare a statului membru responsabil stabilește că solicitantul a părăsit între timp teritoriul statelor membre pentru o perioadă de cel puțin trei luni sau a obținut un permis de ședere din partea unui alt stat membru.

O cerere depusă după o astfel de perioadă de absență menționată la paragraful al doilea este considerată o cerere nouă, care dă naștere unei noi proceduri de determinare a statului membru responsabil.

SECȚIUNEA II

Proceduri privind cererile de preluare

Articolul 21

Prezentarea unei cereri de preluare

- (1) Atunci când un stat membru în care s-a prezentat o cerere de protecție internațională consideră că alt stat membru este responsabil de examinarea cererii, acesta poate, pe cât de repede posibil și în orice caz în termen de trei luni de la data la care a fost prezentată cererea în sensul articolului 20 alineatul (2), cere celui alt stat membru să preia solicitantul.

Fără a aduce atingere primului paragraf, în cazul în care există un rezultat pozitiv transmis de Eurodac referitor la datele înregistrate în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013, cererea se trimite în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv, în temeiul articolului 15 alineatul (2) din regulamentul respectiv.

Atunci când cererea de preluare a unui solicitant nu este prezentată în termenele prevăzute la primul și al doilea paragraf, responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională aparține statului membru în care s-a prezentat cererea.

- (2) Statul membru solicitant poate cere un răspuns urgent în cazurile în care cererea de protecție internațională s-a prezentat după refuzul permisiunii de a intra sau de ședere, după o arestare pentru ședere ilegală sau după comunicarea sau executarea unui ordin de expulzare.

Cererea menționează motivele care justifică un răspuns urgent și termenul în care este așteptat un răspuns. Acest termen este de cel puțin o săptămână.

- (3) În cazurile menționate la alineatele (1) și (2), cererea de preluare de către alt stat membru este prezentată folosindu-se un formular standard și include probele sau dovezile circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarația solicitantului care permit autorităților statului membru solicitat să verifice dacă acesta este responsabil în temeiul criteriilor prevăzute de prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea de cereri de preluare. Respectivile acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 22

Răspunsul la o cerere de preluare

- (1) Statul membru solicitat face cercetările necesare și hotărăște asupra cererii de preluare a solicitantului de azil în termen de două luni de la data la care cererea a fost primită.

- (2) În procedura de determinare a statului membru responsabil, se folosesc probe și dovezi circumstanțiale.

(3) Comisia, prin acte de punere în aplicare, întocmește și reexaminează periodic două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante în conformitate cu criteriile prevăzute la literele (a) și (b) din prezentul alineat. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(a) Probe:

- (i) se referă la probele formale care determină responsabilitatea în temeiul prezentului regulament, atâta timp cât nu sunt respinse prin proba contrară;
- (ii) statele membre pun la dispoziție comitetului prevăzut la articolul 44 modele ale diferitelor tipuri de documente administrative, în conformitate cu tipologia stabilită în lista cu probele formale.

(b) Dovezi circumstanțiale:

- (i) se referă la elemente indicative care deși refutabile, pot fi suficiente, în anumite cazuri, în funcție de valoarea probatorie atribuită acestora;
- (ii) valoarea lor probatorie, în ceea ce privește responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională este evaluată de la caz la caz.

(4) Cerința privind probele nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru o bună aplicare a prezentului regulament.

(5) În absența unor probe formale, statul membru solicitat își recunoaște responsabilitatea dacă dovezile circumstanțiale sunt coerente, verificabile și suficient de detaliate pentru a stabili responsabilitatea.

(6) Atunci când statul membru solicitant a invocat urgența, în conformitate cu dispozițiile articolului 21 alineatul (2), statul membru solicitat depune toate eforturile pentru a se conforma termenului cerut. În cazuri excepționale, când se poate demonstra că examinarea cererii de preluare a unui solicitant este complexă, statul membru solicitat poate răspunde după termenul cerut, dar în orice caz în termen de o lună. În astfel de situații, statul membru solicitat trebuie să comunice decizia sa de amânare a răspunsului statului membru solicitant în termenul cerut inițial.

(7) Absența răspunsului la expirarea termenului de două luni menționat la alineatul (1) și a termenului de o lună menționat la alineatul (6) echivalează cu acceptarea cererii și determină obligația de a prelua persoana în cauză, inclusiv obligația de a asigura buna organizare a sosirii acesteia.

SECȚIUNEA III

Proceduri privind cererile de reprimire

Articolul 23

Prezentarea unei cereri de reprimire în cazul în care a fost depusă o nouă cerere în statul membru solicitant

(1) În cazul în care statul membru în care o persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a

prezentat o nouă cerere de protecție internațională consideră că este responsabil un alt stat membru, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și articolul 18 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d), poate cere ca acest alt stat membru să reprimă persoana respectivă.

(2) Cererea de reprimire se depune cât mai rapid posibil și în orice caz în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv transmis de unitatea centrală Eurodac, în conformitate cu articolul 9 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.

În cazul în care cererea de reprimire se bazează pe alte dovezi decât cele provenite din sistemul Eurodac, acestea se trimit statului membru solicitat în termen de trei luni de la data depunerii cererii de protecție internațională în sensul articolului 20 alineatul (2).

(3) În cazul în care cererea de reprimire nu este depusă în termenul stabilit la alineatul (2), responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională revine statului membru în care a fost prezentată noua cerere.

(4) Cererea de reprimire se face utilizând un formular standard și incluzând probe sau dovezi circumstanțiale, astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarațiile persoanei în cauză, care să permită autorităților din statul membru solicitat să verifice dacă este responsabil pe baza criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea de cereri de reprimire. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 24

Prezentarea unei cereri de reprimire în cazul în care nu a fost depusă nicio cerere nouă în statul membru solicitant

(1) În cazul în care un stat membru pe teritoriul căruia se află o persoană, astfel cum este menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), fără permis de ședere și pentru care nu s-a depus nicio cerere nouă de protecție internațională, consideră că alt stat membru este responsabil în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și cu articolul 18 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d), poate cere acelui alt stat membru să reprimească persoana în cauză.

(2) Prin derogare de la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților

țarilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ⁽¹⁾, în cazul în care un stat membru pe teritoriul căruia se află o persoană fără permis de ședere decide să caute în sistemul Eurodac, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013, cererea de reprimire a unei persoane, astfel cum este definită la articolul 18 alineatul (1) litera (b) sau (c) din prezentul regulament, sau a unei persoane, astfel cum este definită la articolul 18 alineatul (1) litera (d), a cărei cerere de protecție internațională nu a fost respinsă printr-o hotărâre definitivă, se depune cât mai rapid posibil și, în orice caz, în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv transmis de unitatea centrală Eurodac, în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.

În cazul în care cererea de reprimire se bazează pe alte dovezi decât cele provenite din sistemul Eurodac, acestea se trimit statului membru solicitat în termen de trei luni de la data la care statul solicitant ia cunoștință de faptul că alt stat membru poate fi responsabil pentru persoana în cauză.

(3) În cazul în care cererea de reprimire nu este făcută în termenele prevăzute la alineatul (2), statul membru pe al cărui teritoriu se află persoana în cauză fără permis de ședere acordă acestei persoane posibilitatea de a prezenta o nouă cerere.

(4) În cazul în care o persoană, astfel cum este definită la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din prezentul regulament, a cărei cerere de protecție internațională a fost respinsă printr-o hotărâre definitivă într-un stat membru, se află pe teritoriul altui stat membru, fără permis de ședere, statul membru din urmă poate fie să solicite primului stat membru să reprimească persoana în cauză, fie să desfășoare o procedură de returnare în conformitate cu Directiva 2008/115/CE.

În cazul în care statul membru din urmă a decis să ceară primului stat membru să reprimească persoana în cauză, normele prevăzute în Directiva 2008/115/CE nu se aplică.

(5) Cererea de reprimire a persoanei menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) se face utilizând un formular standard și incluzând probe sau dovezi circumstanțiale, astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarațiile persoanei, care să permită autorităților din statul membru solicitat să verifice dacă este responsabil pe baza criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, întocmește și reexaminează periodic două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 22 alineatul (3) literele (a) și (b) și adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea cererilor de reprimire. Respectivile acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 25

Răspunsul la o cerere de reprimire

(1) Statul membru solicitat efectuează verificările necesare și emite o decizie privind cererea de reprimire a persoanei în cauză

⁽¹⁾ JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

cât de curând posibil și în orice cel târziu în termen de o lună de la data primirii cererii. Atunci când cererea se bazează pe date obținute din sistemul Eurodac, acest termen se reduce la două săptămâni.

(2) Absența unui răspuns în termenul de o lună sau de două săptămâni menționat la alineatul (1) înseamnă acceptarea cererii și implică obligația de a reprimi persoana în cauză, inclusiv obligația de a se asigura buna organizare a sosirii acesteia.

SECȚIUNEA IV

Garanții procedurale

Articolul 26

Notificarea unei decizii de transfer

(1) Atunci când statul membru solicitat acceptă să preia sau să reprimească solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) statul membru solicitant notifică persoanei în cauză decizia de a o transfera către statul membru responsabil și, după caz, decizia de a nu examina cererea acesteia de protecție internațională. În cazul în care un consilier juridic sau un consilier de alt tip reprezintă persoana în cauză, statele membre pot opta ca decizia să fie notificată consilierului respectiv în locul persoanei în cauză și, după caz, să comunice decizia persoanei în cauză.

(2) Decizia menționată la alineatul (1) conține informații privind căile de atac disponibile, inclusiv cu privire la dreptul de solicitare a unui efect suspensiv, acolo unde este cazul, cu privire la termenele aplicabile pentru introducerea acestor căi de atac și pentru efectuarea transferului, și conține, dacă este necesar, informații privind locul și data la care persoana în cauză ar trebui să se prezinte, în cazul în care respectiva persoană se deplasează către statul membru responsabil prin mijloace proprii.

Statele membre se asigură, de asemenea, că persoanei în cauză îi sunt comunicate informațiile referitoare la persoane sau organisme care i-ar putea oferi asistență juridică, împreună cu decizia menționată la alineatul (1), atunci când respectivele informații nu au fost deja comunicate.

(3) În cazul în care persoana în cauză nu este asistată sau reprezentată de un consilier juridic sau de un consilier de alt tip, statele membre o informează asupra principalelor elemente ale deciziei, care includ întotdeauna informații cu privire la căile de atac disponibile și la termenele aplicabile căilor de atac, într-o limbă pe care persoana în cauză o înțelege sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțelege.

Articolul 27

Căi de atac

(1) Solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) are dreptul la o cale eficientă de atac, sub forma unui apel sau unei revizuirii, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.

(2) Statele membre prevăd un termen rezonabil în care persoana în cauză să își poată exercita dreptul de a recurge la o cale eficientă de atac în temeiul alineatului (1).

(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuii a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

(a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea; sau

(b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii; sau

(c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.

(4) Statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.

(5) Statele membre asigură persoanei în cauză accesul la asistență juridică și, dacă este necesar, asistență lingvistică.

(6) Statele membre se asigură că asistența juridică este oferită la cerere, în mod gratuit, dacă persoana în cauză nu își permite cheltuielile aferente. Statele membre pot prevedea ca, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, tratamentul aplicat solicitanților să nu fie mai favorabil decât cel acordat în general propriilor resortisanți în materie de asistență juridică.

Fără a restrânge în mod arbitrar dreptul la asistență juridică, statele membre pot prevedea ca asistența juridică gratuită să nu se acorde în cazurile în care apelul sau revizuirea sunt considerate de către autoritatea competentă sau de către o instanță ca neavând șanse reale de succes.

În cazul în care decizia de a nu acorda asistență juridică și reprezentare gratuite în temeiul prezentului alineat este luată de către o autoritate alta decât o instanță, statele membre prevăd dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe împotriva respectivei decizii.

În vederea respectării cerințelor din prezentul alineat, statele membre se asigură că asistența juridică și reprezentarea nu sunt restricționate în mod arbitrar și că accesul solicitantului la justiție nu este împiedicat.

Asistența juridică include cel puțin pregătirea documentelor procedurale necesare și reprezentarea în instanță și poate fi limitată la consilieri juridici sau la alt tip de consilieri prevăzuți în mod expres în dreptul național pentru a le asigura asistența și reprezentarea.

Procedurile de acces la asistență juridică sunt stabilite în dreptul național.

SECȚIUNEA V

Detenția în scopul transferului

Articolul 28

Detenția

(1) Statele membre nu țin în detenție o persoană numai pentru motivul că aceasta face obiectul procedurii stabilite de prezentul regulament.

(2) În cazul existenței unui risc ridicat de sustragere, statele membre pot ține în detenție persoana în cauză pentru a garanta că procedurile de transfer se desfășoară în conformitate cu prezentul regulament pe baza unei analize individuale și numai în cazul în care măsura detenției are un caracter proporțional, și dacă nu se pot aplica în mod efectiv măsuri alternative mai puțin coercitive.

(3) Detenția trebuie să fie pe o perioadă cât mai scurtă și nu poate fi mai lungă decât perioada necesară, în mod rezonabil, pentru îndeplinirea cu profesionalism, a procedurilor administrative necesare până la efectuarea transferului în temeiul prezentului regulament.

Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, termenul de depunere a unei cereri de preluare sau de reprimire nu poate depăși o lună de la data prezentării cererii de protecție internațională. Statul membru care derulează procedura în conformitate cu prezentul regulament solicită un răspuns urgent în astfel de cazuri. Răspunsul trebuie dat în cel mult două săptămâni de la data primirii cererii. Absența unui răspuns în termenul de două săptămâni echivalează cu acceptarea cererii de preluare sau de reprimire și implică obligația de a prelua sau reprimi persoana, inclusiv obligația de a asigura buna organizare a sosirii acesteia.

Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, transferul persoanei în cauză din statul membru solicitant către statul membru responsabil are loc cât mai curând posibil din punct de vedere practic și cel târziu în termen de șase săptămâni de la acceptarea implicită sau explicită a cererii de către un alt stat membru de a prelua sau reprimi persoana în cauză, sau din momentul în care apelul sau revizuirea nu mai au un efect suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

Atunci când statul membru solicitant nu respectă termenele de prezentare a cererii de preluare sau de reprimire, sau când transferul nu are loc în termenul de șase săptămâni menționat în al treilea paragraf, persoana nu mai este ținută în detenție. Articolele 21, 23, 24 și 29 continuă să se aplice în consecință.

(4) În ceea ce privește condițiile de detenție și garanțiile aplicabile persoanelor aflate în detenție, pentru a garanta desfășurarea procedurilor de transfer către statul membru responsabil se aplică articolele 9, 10 și 11 din Directiva 2013/33/UE.

SECȚIUNEA VI

Transferurile

Articolul 29

Modalități și termene

(1) Transferul solicitantului sau a altei persoane menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

Dacă transferurile către statul membru responsabil se efectuează prin plecare controlată sau sub escortă, statele membre se asigură că acestea se desfășoară în condiții umane, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității umane.

Dacă este necesar, solicitantului i se va furniza de către statul membru solicitant un permis de liberă trecere. Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește modelul permisului de liberă trecere. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Statul membru responsabil informează statul membru solicitant, după caz, asupra sosirii în siguranță a persoanei în cauză sau asupra faptului că acesta nu s-a prezentat în termenul stabilit.

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maxim un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.

(3) În cazul în care o persoană a fost transferată în mod eronat sau o decizie de transfer este anulată în urma unui apel sau a unei revizuii după ce a avut loc transferul, statul membru care a efectuat transferul acceptă înapoi, imediat, persoana în cauză.

(4) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme pentru consultarea de date și schimbul de date între statele membre, în special pentru cazurile de transferuri amânate sau întârziate, transferuri ca urmare a acceptării din oficiu, transferuri de minori sau de persoane aflate în îngrijire și de transferuri supravegheate. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 30

Cheltuieli de transfer

(1) Costurile necesare transferului unui solicitant sau al unei alte persoane, menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), către statul membru responsabil sunt suportate de statul membru care efectuează transferul.

(2) Atunci când persoana în cauză trebuie transferată înapoi într-un stat membru ca urmare a unui transfer eronat sau a unei decizii de transfer care a fost anulată în urma unui apel sau a unei revizuii, după efectuarea transferului, statul membru care a efectuat transferul inițial este responsabil pentru costurile de transferare a persoanei înapoi pe teritoriul său.

(3) Persoanele transferate în temeiul prezentului regulament nu suportă costurile unor astfel de transferuri.

Articolul 31

Schimbul de informații relevante înainte efectuării unui transfer

(1) Statul membru care efectuează transferul unui solicitant sau al unei alte persoane, menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), comunică statului membru responsabil datele cu caracter personal referitoare la persoana care va fi transferată, date care sunt adecvate, relevante și neexcesive cu unicul scop de a asigura că autoritățile competente, în conformitate cu dreptul național din statul membru responsabil, au posibilitatea de a oferi persoanei în cauză asistența adecvată, inclusiv asistența medicală imediată necesară în vederea protejării intereselor sale vitale, precum și de a asigura continuitatea protecției și drepturilor conferite de prezentul regulament și de alte instrumente juridice relevante în materie de azil. Aceste date sunt comunicate statului membru responsabil într-un termen rezonabil înainte de efectuarea transferului, pentru a garanta faptul că autoritățile sale competente, în conformitate cu dreptul național, dispun de suficient timp pentru a lua măsurile necesare.

(2) Statul membru care efectuează transferul transmite statului membru responsabil, în măsura în care informațiile respective se află la dispoziția autorității competente, în conformitate cu dreptul național al statului membru responsabil, toate informațiile esențiale în vederea conservării drepturilor și nevoilor speciale imediate ale persoanei supuse transferului, mai ales:

- (a) orice măsuri imediate pe care statul membru responsabil trebuie să le ia pentru a asigura respectarea corespunzătoare a nevoilor speciale ale persoanei care urmează să fie transferată, inclusiv orice formă de asistență medicală imediată care ar putea fi necesară;
- (b) datele de contact ale membrilor de familie, ale rudelor sau ale oricăror alte persoane aflate în relații de natură familială cu acesta din statul membru de destinație, după caz;
- (c) în cazul minorilor, informații privind educația acestora;
- (d) o evaluare a vârstei solicitantului.

(3) Schimbul de informații în temeiul prezentului articol are loc numai între autoritățile notificate Comisiei, în conformitate cu articolul 35 din prezentul regulament, prin intermediul rețelei de comunicare electronică „DubliNet” instituită prin articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003. Informațiile care fac obiectul schimbului sunt utilizate numai în scopul indicat la alineatul (1) al prezentului articol și nu sunt prelucrate suplimentar.

(4) În vederea facilitării schimbului de informații între statele membre, Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, un formular standard pentru transferul datelor cerute în temeiul prezentului articol. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(5) Dispozițiile prevăzute la articolul 34 alineatele (8)-(12) se aplică schimbului de informații în temeiul prezentului articol.

Articolul 32

Schimbul de date medicale înainte efectuării unui transfer

(1) În scopul unic de administrare a unor îngrijiri sau tratamente medicale, în special privind persoanele cu handicap, persoanele vârstnice, femeile însărcinate, minorii și persoanele care au fost victime ale unor acte de tortură, viol sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, statul membru care efectuează transferul transmite statului membru responsabil, în măsura în care respectivetele informații se află la dispoziția autorității competente în conformitate cu dreptul național, informații cu privire la orice nevoi speciale ale persoanei care va fi transferată, care, în cazuri specifice, pot include informații privind starea fizică și mentală a persoanei în cauză. Informațiile respective sunt transferate printr-un certificat medical comun, cu documentele necesare anexate. Statul membru responsabil se asigură că aceste nevoi speciale sunt tratate corespunzător, inclusiv, în special, orice îngrijiri medicale esențiale care ar putea fi cerute.

Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, un certificat medical comun. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Statul membru care efectuează transferul transmite informațiile menționate la alineatul (1) statului membru responsabil numai după obținerea consimțământului explicit al solicitantului și/sau al persoanei care îl reprezintă sau, în cazul în care solicitantul nu este apt din punct de vedere fizic sau juridic să își exprime consimțământul, atunci când această transmitere este esențială protecției intereselor vitale ale solicitantului sau ale altei persoane. Absența consimțământului, inclusiv refuzul acestuia, nu reprezintă un obstacol în calea desfășurării transferului.

(3) Prelucrarea datelor cu caracter personal privind sănătatea menționate la alineatul (1) este efectuată numai de un cadru medical care, în conformitate cu dreptul național ori cu normele stabilite de autoritățile naționale competente, are obligația păstrării secretului medical sau de altă persoană supusă, de asemenea, unei obligații echivalente în ceea ce privește confidențialitatea profesională.

(4) Schimbul de informații în temeiul prezentului articol are loc numai între cadre medicale sau alte persoane menționate la alineatul (3). Informațiile schimbate pot fi folosite numai în scopurile prevăzute la alineatul (1) și nu sunt prelucrate suplimentar.

(5) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme și modalități practice pentru schimbul informațiilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(6) Normele prevăzute la articolul 34 alineatele (8)-(12) se aplică schimbului de informații în temeiul prezentului articol.

Articolul 33

Un mecanism de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor

(1) În cazul în care Comisia stabilește, în special pe baza informațiilor colectate de EASO în temeiul Regulamentului (UE) nr. 439/2010, că aplicarea prezentului regulament poate fi periclitată de un risc acut de presiune deosebit de mare asupra sistemului de azil al unui stat membru și/sau ca urmare a problemelor survenite în funcționarea sistemului de azil al unui stat membru, aceasta, în cooperare cu EASO, adresează recomandări statului membru vizat invitându-l să întocmească un plan de acțiune preventivă.

Statul membru vizat informează Consiliul și Comisia cu privire la intenția sa de a prezenta un plan de acțiune preventivă cu scopul de a elimina presiunea și/sau problemele în funcționarea sistemului său de azil, asigurând totodată protejarea drepturilor fundamentale ale solicitanților de protecție internațională.

Un stat membru poate elabora, în măsura în care dorește acest lucru și din proprie inițiativă, un plan de acțiune preventivă și revizuirii ulterioare ale acestuia. La elaborarea unui plan de acțiune preventivă, statul membru poate solicita asistență din partea Comisiei, a altor state membre, a EASO și a altor agenții competente ale Uniunii.

(2) Atunci când este elaborat un plan de acțiune preventivă, statul membru vizat îl înaintează Consiliului și Comisiei și înaintează acestora, de asemenea, periodic rapoarte privind punerea sa în aplicare. Comisia informează de asemenea Parlamentul European asupra elementelor-cheie ale planului de acțiune preventivă. Comisia transmite Consiliului și Parlamentului European rapoarte cu privire la punerea în aplicare a acestuia.

Statul membru vizat ia toate măsurile adecvate pentru a rezolva situația de presiune deosebit de mare asupra sistemului său de azil sau pentru a se asigura că deficiențele identificate sunt abordate înainte ca situația să se deterioreze. Atunci când un plan de acțiune preventivă include măsuri menite să răspundă presiunii deosebit de mari exercitate asupra sistemului de azil al unui stat membru, care poate periclita aplicarea prezentului regulament, Comisia solicită avizul EASO înainte de a raporta Parlamentului European și Consiliului.

(3) Atunci când Comisia stabilește, pe baza avizului EASO, că punerea în aplicare a planului de acțiune preventivă nu a remediat deficiențele identificate, sau în eventualitatea unui risc considerabil de declanșare a unei crize în sistemul de azil din statul membru respectiv, care cel mai probabil nu poate fi rezolvată printr-un plan de acțiune preventivă, Comisia, în colaborare cu EASO, după caz, poate solicita statului membru vizat să elaboreze un plan de acțiune în vederea gestionării crizei și, dacă este necesar, revizuirii ale acestuia. Planul de acțiune în vederea gestionării crizei asigură, pe parcursul întregului proces de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor, respectarea acquis-ului Uniunii în domeniul azilului, în special a drepturilor fundamentale ale solicitanților de protecție internațională.

În urma solicitării de a elabora un plan de acțiune în vederea gestionării crizei, statul membru în cauză elaborează cu promptitudine planul respectiv, în colaborare cu Comisia și cu EASO, cel târziu în termen de trei luni de la data cererii.

Statul membru vizat prezintă planul de acțiune în vederea gestionării crizei și, cel puțin o dată la trei luni, raportează Comisiei și altor părți interesate, precum EASO, după caz, cu privire la punerea în aplicare a acestuia.

Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la planul de acțiune în vederea gestionării crizei, la posibilele sale revizui și la punerea sa în aplicare. În aceste rapoarte, statul membru vizat prezintă datele pentru monitorizarea respectării planului de acțiune în vederea gestionării crizei, precum durata procedurii, condițiile de detenție și capacitatea de primire în raport cu fluxul de solicitanți.

(4) Pe parcursul întregului proces de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor, Consiliul monitorizează atent situația și poate solicita informații suplimentare și furniza orientări politice, în special cu privire la urgența și gravitatea situației și, prin urmare, la necesitatea ca un stat membru să elaboreze fie un plan de acțiune preventivă, fie un plan de acțiune în vederea gestionării crizei. Pe parcursul întregului proces, Parlamentul European și Consiliul pot discuta și oferi orientări cu privire la orice măsură de solidaritate pe care o consideră adecvată.

CAPITOLUL VII

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ

Articolul 34

Schimbul de informații

(1) Fiecare stat membru comunică oricărui alt stat membru care cere aceasta date cu caracter personal referitoare la solicitant care sunt adecvate, relevante și neexcesive, pentru:

- (a) determinarea statului membru responsabil;
- (b) examinarea cererii de protecție internațională;
- (c) punerea în aplicare a oricărei obligații în temeiul prezentului regulament.

(2) Informațiile prevăzute la alineatul (1) pot acoperi numai:

- (a) datele de identificare ale solicitantului și, după caz, ale membrilor săi de familie, ale rudelor sale sau ale oricăror alte persoane aflate în relații de natură familială cu acesta (nume complet și, după caz, numele anterior, porecle sau pseudonime, cetățenia actuală și anterioară, data și locul nașterii);
- (b) documentele de identitate și de călătorie (referințe, durata de valabilitate, data eliberării, autoritatea emitentă, locul eliberării etc.);
- (c) alte informații necesare pentru stabilirea identității solicitantului, inclusiv amprente digitale prelucrate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013;

(d) locurile de ședere și itinerarele de călătorie;

(e) permisele de ședere sau vizele eliberate de un stat membru;

(f) locul în care a fost prezentată cererea;

(g) data depunerii oricărei cereri anterioare de protecție internațională, data prezentării actualei cereri, stadiul la care s-a ajuns cu procedura și decizia luată, dacă există.

(3) De asemenea și în măsura în care este necesar pentru examinarea cererii de protecție internațională, statul membru responsabil poate cere altui stat membru să îl informeze asupra motivelor pe care și-a întemeiat solicitantul cererea și, după caz, asupra motivelor oricărei decizii luate în ceea ce privește solicitantul. Acest din urmă stat membru poate refuza să răspundă cererii primite, în cazul în care comunicarea acestor informații este de natură să aducă atingere intereselor sale esențiale sau protecției libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză sau ale altora. În orice caz, comunicarea informațiilor solicitate este subordonată consimțământului scris din partea solicitantului de protecție internațională, obținută de statul membru solicitant. În acest caz, solicitantul trebuie să știe pentru ce informații își dă consimțământul.

(4) Orice cerere de informații se trimite numai în contextul unei cereri individuale de protecție internațională. Aceasta prezintă motivele pe care se întemeiază și, atunci când scopul ei este să verifice dacă există un criteriu care poate determina responsabilitatea statului membru solicitat, menționează pe ce dovezi, inclusiv informații relevante din surse de încredere referitoare la metodele și mijloacele prin care solicitantii intră pe teritoriul statelor membre sau pe ce element specific și verificabil din declarația solicitantului de azil se întemeiază. Se înțelege că astfel de informații relevante din surse de încredere nu sunt suficiente prin ele însele pentru a determina responsabilitatea și competența unui stat membru în temeiul prezentului regulament, dar acestea pot contribui la evaluarea altor indicații referitoare la un solicitant.

(5) Statul membru solicitat este obligat să răspundă în termen de cinci săptămâni. Orice întârziere a răspunsului este justificată în mod corespunzător. Nerespectarea termenului de cinci săptămâni nu exonerează statul membru solicitat de obligația de a răspunde. În cazul în care cercetarea efectuată de statul membru solicitat, care nu a respectat termenul limită maxim, prezintă informații conform cărora acesta este responsabil, acest stat membru nu poate invoca expirarea termenului limită prevăzut la articolele 21, 23 și 24 ca motiv pentru refuzul de a se conforma cererii de preluare sau reprimire. În acest caz, termenele-limită prevăzute la articolele 21, 23 și 24 pentru depunerea unei cereri de preluare sau de reprimire se prelungește cu o perioadă echivalentă cu durata întârzierii în comunicarea răspunsului de către statul membru solicitat.

(6) Schimbul de informații se efectuează la cererea unui stat membru și are loc numai între autoritățile a căror desemnare de către fiecare stat membru a fost comunicată Comisiei, în conformitate cu articolul 35 alineatul (1).

(7) Informațiile schimbate pot fi folosite numai în scopurile prevăzute la alineatul (1). În fiecare stat membru, aceste informații nu pot fi comunicate, în funcție de tipurile lor și de competențele autorităților destinate, decât autorităților și instanțelor judecătorești însărcinate cu:

(a) determinarea statului membru responsabil;

(b) examinarea cererii de protecție internațională;

(c) punerea în aplicare a oricărei obligații în temeiul prezentului regulament.

(8) Statul membru care transmite informația se asigură că este corectă și actualizată. În cazul în care se constată că acesta a transmis informații care nu sunt corecte sau care nu ar fi trebuit transmise, statul membru destinat este informat imediat despre aceasta. Acestea sunt obligate să corecteze astfel de informații sau să le șteargă.

(9) Solicitantul are dreptul de a fi informat, la cerere, asupra oricăror date prelucrate care îl privesc.

În cazul în care acesta constată că datele au fost prelucrate cu încălcarea prezentului regulament sau a Directivei 95/46/CE, în special deoarece sunt incomplete sau inexacte, el are dreptul să obțină rectificarea sau ștergerea acestora.

Autoritatea care corectează sau șterge datele informează, după caz, statul membru care transmite sau primește informația.

Solicitantului are dreptul de a introduce o acțiune sau de a depune o plângere în fața autorităților competente sau a instanțelor din statul membru care i-au refuzat dreptul de acces la datele care îl privesc sau dreptul de rectificare sau ștergere a acestor date.

(10) În fiecare stat membru în cauză se ține o evidență, în dosarul individual al persoanei în cauză sau/și într-un registru, a transmiterii sau primirii informațiilor schimbate.

(11) Informațiile schimbate sunt păstrate pe o perioadă care să nu depășească pe aceea în scopul căreia sunt schimbate.

(12) Atunci când datele nu sunt prelucrate automat sau nu sunt conținute, sau nu se intenționează a fi înregistrate într-un dosar, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura respectarea prezentului articol prin verificări eficiente.

Articolul 35

Autoritățile competente și resursele

(1) Comisiei îi sunt notificate de către fiecare stat membru, de îndată, autoritățile specifice responsabile pentru îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezentul regulament și a oricăror modificări privind aceste autorități. Statele membre se asigură că aceste autorități au resursele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor și în special pentru a răspunde în termenul prevăzut la cererile de informații, cererile de preluare și a cererilor de reprimire a solicitanților.

(2) Comisia publică o listă consolidată a autorităților menționate la alineatul (1) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. În cazul în care există modificări ale listei, Comisia publică o dată pe an o listă consolidată actualizată.

(3) Autoritățile menționate la alineatul (1) primesc pregătirea necesară în ceea ce privește aplicarea prezentului regulament.

(4) Comisia, prin acte de punere în aplicare, instituie mijloace de transmisie electronică sigură între autoritățile menționate la alineatul (1) pentru transmiterea cererilor, răspunsurilor și întregii corespondențe scrise și asigurarea că expeditorii primesc în mod automat o dovadă electronică a recepției. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 36

Înțelegeri administrative

(1) Statele membre pot stabili între ele, pe baze bilaterale, înțelegeri administrative cu privire la detaliile practice de punere în aplicare a prezentului regulament pentru a facilita aplicarea și a mări eficiența acestuia. Astfel de înțelegeri se pot referi la:

(a) schimbul de ofițeri de legătură;

(b) simplificarea procedurilor și scurtarea termenelor referitoare la transmiterea și examinarea cererilor de preluare sau reprimire a solicitanților.

(2) De asemenea, statele membre pot menține înțelegerile administrative încheiate în temeiul Regulamentului (CE) nr.

343/2003. În măsura în care respectivele înțelegeri nu sunt compatibile cu prezentul regulament, statele membre vizate le modifică astfel încât să elimine incompatibilitățile observate.

(3) Înainte de încheierea sau modificarea oricărei înțelegeri menționat la alineatul (1) litera (b), statele membre vizate consultă Comisia cu privire la compatibilitatea acestuia cu prezentul regulament.

(4) În cazul în care Comisia consideră că înțelegerile menționate la alineatul (1) litera (b) sunt incompatibile cu prezentul regulament, aceasta notifică într-un termen rezonabil statul membru vizat. Statul membru ia toate măsurile necesare pentru a modifica măsurile respective într-un termen rezonabil, astfel încât să elimine orice incompatibilități observate.

(5) Statele membre notifică Comisiei toate înțelegerile menționate la alineatul (1), precum și orice denunțare sau modificare a acestora.

CAPITOLUL VIII

CONCILIAREA

Articolul 37

Concilierea

(1) Atunci când statele membre nu pot soluționa un litigiu privind orice alt aspect legat de aplicarea prezentului regulament, acestea pot recurge la procedura de conciliere prevăzută la alineatul (2).

(2) Procedura de conciliere este inițiată la cererea unuia dintre statele membre aflate în litigiu înaintată președintelui comitetului prevăzut la articolul 44. Prin acceptarea de a recurge la procedura de conciliere, statele membre respective se angajează să ia în considerare cât mai mult soluția propusă.

Președintele comitetului desemnează trei membri ai comitetului reprezentând trei state membre neimplicate în litigiu. Aceștia primesc argumentele celor două părți fie în scris, fie oral și, după deliberări, propun o soluție în termen de o lună, dacă este necesar în urma supunerii la vot.

Președintele comitetului sau supleantul acestuia, prezidează deliberările. Acesta își poate exprima opinia, dar nu are drept de vot.

Indiferent dacă este adoptată sau respinsă de către părți, soluția propusă este finală și irevocabilă.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 38

Securitatea datelor și protecția datelor

Statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura securitatea datelor personale transmise și, în special, pentru a evita accesul sau publicarea ilegale sau neautorizate, modificarea sau pierderea datelor personale prelucrate.

Fiecare stat membru prevede că autoritatea sau autoritățile sale naționale de supraveghere, desemnate în temeiul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46/CE, monitorizează în mod independent, în conformitate cu dreptul intern, legalitatea prelucrării, în conformitate cu prezentul regulament, a datelor cu caracter personal de către statul membru respectiv.

Articolul 39

Confidențialitatea

Statele membre se asigură că autoritățile menționate la articolul 35 au obligația de a respecta normele de confidențialitate prevăzute în dreptul intern, cu privire la orice informație obținută în cursul desfășurării activității lor.

Articolul 40

Sancțiuni

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că orice utilizare abuzivă a datelor prelucrate în conformitate cu prezentul regulament se pedepsește prin sancțiuni, inclusiv sancțiuni de natură administrativă și/sau penală în conformitate cu legislația națională, care sunt eficace, proporționale și disuasive.

Articolul 41

Măsurile tranzitorii

Atunci când o cerere de azil a fost prezentată după data menționată la articolul 49 al doilea paragraf, evenimentele care pot atrage responsabilitatea unui stat membru în temeiul prezentului regulament sunt luate în considerare, chiar dacă ele preced acea dată, cu excepția evenimentelor menționate la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 42

Calcularea termenelor

Toate termenele prevăzute de prezentul regulament se calculează după cum urmează:

- (a) atunci când termenul este exprimat în zile, săptămâni sau luni se calculează de la momentul la care apare un eveniment sau este efectuat un act, ziua în care evenimentul apare sau în care este efectuat actul nu este calculată în termenul în cauză;

- (b) un termen exprimat în săptămâni sau luni se încheie la expirarea zilei din ultima săptămână sau lună care reprezintă aceeași zi a săptămânii sau aceeași dată ca ziua în care actul sau evenimentul de la care s-a calculat termenul a avut loc. În cazul în care, într-un termen exprimat în luni, ziua în care ar trebui să expire termenul nu apare în ultima lună, termenul se încheie la expirarea ultimei zile din acea lună;

- (c) termenele includ sâmbete, duminici și sărbătorile oficiale în oricare din statele membre în cauză.

Articolul 43

Domeniul de aplicare teritorial

În ceea ce privește Republica Franceză, prezentul regulament se aplică numai pe teritoriul său european.

Articolul 44

Comitetul

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 45

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 8 alineatul (5) și la articolul 16 alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de 5 ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 8 alineatul (5) și la articolul 16 alineatul (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 8 alineatul (5) și al articolului 16 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de patru luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliul, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 46

Monitorizare și evaluare

Până la 21 iulie 2013, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament și, după caz, propune modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile necesare pentru pregătirea acestui raport, cel târziu cu șase luni înainte de expirarea termenului respectiv.

După prezentarea respectivului raport, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament în același timp cu prezentarea rapoartelor cu privire la punerea în aplicare a sistemului Eurodac prevăzut la articolul 40 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.

Articolul 47

Statisticile

În conformitate cu articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale ⁽¹⁾, statele membre

comunică Comisiei (Eurostat) statisticile privind aplicarea prezentului regulament și a Regulamentului (CE) nr. 1560/2003.

Articolul 48

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 343/2003 se abrogă.

Articolul 11 alineatul (1), articolul 13, articolul 14 și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat sau la articolele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 49

Intrare în vigoare și aplicabilitate

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică cererilor de protecție internațională prezentate începând din prima zi din a șasea lună următoare intrării sale în vigoare și, de la acea dată, se aplică oricărei cereri de preluare sau de reprimire a solicitanților, indiferent de data la care cererea a fost prezentată. Statul membru responsabil cu examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate înainte de acea dată este determinat în conformitate cu criteriile prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 343/2003.

Trimiterile din prezentul regulament la Regulamentul (UE) nr. 603/2013, Directiva 2013/32/UE și Directiva 2013/33/UE se interpretează, până la datele de aplicare ale acestora, ca trimiteri la Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 ⁽²⁾, Directiva 2003/9/CE ⁽³⁾ și respectiv Directiva 2005/85/CE ⁽⁴⁾.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 26 iunie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
A. SHATTER

⁽¹⁾ JO L 199, 31.7.2007, p. 23.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 al Consiliului din 11 decembrie 2000 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Convenției de la Dublin (JO L 316, 15.12.2000, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre (JO L 31, 6.2.2003, p. 18).

⁽⁴⁾ Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO L 326, 13.12.2005, p. 13).

ANEXA I

Regulamente abrogate (menționate la articolul 48)

Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului

(JO L 50, 25.2.2003, p. 1)

Numai articolul 11 alineatul (1), articolul 13, articolul 14 și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei

(JO L 222, 5.9.2003, p. 3)

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 litera (a)
Articolul 2 litera (b)	—
Articolul 2 litera (c)	Articolul 2 litera (b)
Articolul 2 litera (d)	Articolul 2 litera (c)
Articolul 2 litera (e)	Articolul 2 litera (d)
Articolul 2 litera (f)	Articolul 2 litera (e)
Articolul 2 litera (g)	Articolul 2 litera (f)
—	Articolul 2 litera (h)
—	Articolul 2 litera (i)
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 litera (j)
Articolul 2 litera (i)	Articolul 2 litera (g)
—	Articolul 2 litera (k)
Articolul 2 literele (j) și (k)	Articolul 2 literele (l) și (m)
—	Articolul 2 litera (n)
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (3)	Articolul 3 alineatul (3)
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 4 alineatul (1) partea introductivă
—	Articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(f)
—	Articolul 4 alineatele (2) și (3)
Articolul 4 alineatele (1)-(5)	Articolul 20 alineatele (1)-(5)
—	Articolul 20 alineatul (5) al treilea paragraf
—	Articolul 5
—	Articolul 6
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (2)
—	Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 6 primul paragraf	Articolul 8 alineatul (1)
—	Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 6 al doilea paragraf	Articolul 8 alineatul (4)
Articolul 7	Articolul 9

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
Articolul 8	Articolul 10
Articolul 9	Articolul 12
Articolul 10	Articolul 13
Articolul 11	Articolul 14
Articolul 12	Articolul 15
—	Articolul 16
Articolul 13	Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 14	Articolul 11
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 15 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (2) al patrulea paragraf
Articolul 15 alineatul (5)	Articolul 8 alineatele (5)-(6) și articolul 16 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (1) litera (a)	Articolul 18 alineatul (1) litera (a)
Articolul 16 alineatul (1) litera (b)	Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (1) litera (c)	Articolul 18 alineatul (1) litera (b)
Articolul 16 alineatul (1) litera (d)	Articolul 18 alineatul (1) litera (c)
Articolul 16 alineatul (1) litera (e)	Articolul 18 alineatul (1) litera (d)
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (1)
Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (2) primul paragraf
—	Articolul 19 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 16 alineatul (4)	Articolul 19 alineatul (3)
—	Articolul 19 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 17	Articolul 21
Articolul 18	Articolul 22
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 26 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (2)	Articolele 26 alineatul (2) și 27 alineatul (1)
—	Articolul 27 alineatele (2)-(6)
Articolul 19 alineatul (3)	Articolul 29 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (4)	Articolul 29 alineatul (2)
—	Articolul 29 alineatul (3)
Articolul 19 alineatul (5)	Articolul 29 alineatul (4)
Articolul 20 alineatul (1) partea introductivă	Articolul 23 alineatul (1)
—	Articolul 23 alineatul (2)
—	Articolul 23 alineatul (3)

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
—	Articolul 23 alineatul (4)
Articolul 20 alineatul (1) litera (a)	Articolul 23 alineatul (5) primul paragraf
—	Articolul 24
Articolul 20 alineatul (1) litera (b)	Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 20 alineatul (1) litera (c)	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 20 alineatul (1) litera (d)	Articolul 29 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 20 alineatul (1) litera (e)	Articolul 26 alineatele (1), (2), articolul 27 alineatul (1), articolul 29 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 20 alineatul (2)	Articolul 29 alineatul (2)
Articolul 20 alineatul (3)	Articolul 23 alineatul (5) al doilea paragraf
Articolul 20 alineatul (4)	Articolul 29 alineatul (4)
—	Articolul 28
—	Articolul 30
—	Articolul 31
—	Articolul 32
—	Articolul 33
Articolul 21 alineatele (1)-(9)	Articolul 34 alineatul (1) de la primul la al treilea paragraf
—	Articolul 34 alineatul (9) al patrulea paragraf
Articolul 21 alineatele (10)-(12)	Articolul 34 alineatele (10)-(12)
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 33 alineatul (1)
—	Articolul 35 alineatul (2)
—	Articolul 35 alineatul (3)
Articolul 22 alineatul (2)	Articolul 35 alineatul (4)
Articolul 23	Articolul 36
—	Articolul 37
—	Articolul 40
Articolul 24 alineatul (1)	—
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 41
Articolul 24 alineatul (3)	—
Articolul 25 alineatul (1)	Articolul 42
Articolul 25 alineatul (2)	—
Articolul 26	Articolul 43

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
Articolul 27 alineatele (1) și (2)	Articolul 44 alineatele (1) și (2)
Articolul 27 alineatul (3)	—
—	Articolul 45
Articolul 28	Articolul 46
—	Articolul 47
—	Articolul 48
Articolul 29	Articolul 49

Regulamentul (CE) nr. 1560/2003	Prezentul regulament
Articolul 11 alineatul (1)	—
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 17 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 14	Articolul 37
Articolul 17 alineatul (1)	Articolele 9, 10, articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 17 alineatul (2)	Articolul 34 alineatul (3)

DECLARAȚIA CONSILIULUI, A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A COMISIEI

Consiliul și Parlamentul European invită Comisia să analizeze, fără a se aduce atingere dreptului său de inițiativă, posibilitatea unei revizui a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul Dublin reformat de îndată ce Curtea de Justiție va pronunța o hotărâre în cauza C-648/11 MA și alții/Secretary of State for the Home Department și cel mai târziu până la termenul prevăzut la articolul 46 din Regulamentul Dublin. Atât Parlamentul European, cât și Consiliul își vor exercita în acel moment competențele legislative, ținând seama de interesul superior al copilului.

În virtutea spiritului de compromis și pentru a asigura adoptarea imediată a propunerii, Comisia acceptă să analizeze această solicitare, pe care o înțelege ca fiind limitată la prezentele circumstanțe specifice, fără a crea un precedent.

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2013/32/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat ⁽³⁾ trebuie să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea directivei menționate.

(2) O politică comună în domeniul azilului, inclusiv un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a institui în mod progresiv un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, solicită în mod legitim protecție în Uniune. Această politică ar trebui să fie guvernată de principiul solidarității și partajării echitabile a responsabilității, inclusiv a implicațiilor sale financiare, între statele membre.

(3) Consiliul European, la întrunirea sa specială de la Tampere din 15-16 octombrie 1999, a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva”), afirmând astfel principiul nereturnării, asigurându-se că nicio persoană nu este retrimisă într-o zonă unde există riscul de a fi persecutată.

(4) Concluziile de la Tampere prevăd că sistemul european comun de azil ar trebui să includă, pe termen scurt, standarde comune pentru o procedură de azil echitabilă și eficace în statele membre și, pe termen lung, norme ale Uniunii care să conducă la o procedură de azil comună în Uniune.

(5) Prima fază a sistemului european comun de azil s-a încheiat prin adoptarea instrumentelor juridice relevante prevăzute în tratate, inclusiv a Directivei 2005/85/CE care a fost o primă măsură referitoare la procedurile de azil.

(6) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale din 4 noiembrie 2004, a adoptat Programul de la Haga, care stabilește obiectivele ce trebuie puse în aplicare în spațiul de libertate, securitate și justiție în perioada 2005-2010. În acest sens, Programul de la Haga a invitat Comisia Europeană să finalizeze evaluarea instrumentelor juridice aferente primei faze și să transmită Parlamentului European și Consiliului instrumentele și măsurile corespunzătoare celei de-a doua faze. În conformitate cu Programul de la Haga, obiectivul care trebuie urmărit pentru crearea sistemului european comun de azil este instituirea unei proceduri comune de azil și a unui statut uniform, valabil în întreaga Uniune.

(7) În Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat la 16 octombrie 2008, Consiliul European a arătat că există în continuare diferențe considerabile între statele membre în ceea ce privește acordarea protecției și a lansat invitația de a se lua noi inițiative, inclusiv o propunere de instituire a unei proceduri unice de azil, care să includă garanții comune, pentru a finaliza instituirea unui sistem european comun de azil, prevăzut în Programul de la Haga.

⁽¹⁾ JO C 24, 28.1.2012, p. 79.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 6 aprilie 2011 (JO C 296 E, 2.10.2012, p. 184) și poziția Consiliului în primă lectură din 6 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial), Poziția Parlamentului European din 10 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO L 326, 13.12.2005, p. 13.

- (8) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale din 10-11 decembrie 2009, a adoptat Programul de la Stockholm care a reconfirmat angajamentul pentru obiectivul de a institui până în 2012 un spațiu comun de protecție și solidaritate, bazat pe o procedură de azil comună și pe un statut uniform pentru cei cărora li s-a acordat protecție internațională, în temeiul unor standarde ridicate de protecție și al unor proceduri echitabile și eficiente. Programul de la Stockholm a afirmat că persoanelor care au nevoie de protecție internațională trebuie să li se asigure accesul la proceduri de azil sigure și eficiente din punct de vedere juridic. În conformitate cu Programul de la Stockholm, persoanelor ar trebui să li se ofere același tratament în ceea ce privește măsurile procedurale și determinarea statutului indiferent de statutul membru în care își depun cererea de azil. Obiectivul este de a oferi un tratament identic și aceleași rezultate pentru cazuri similare.
- (9) Resursele Fondului european pentru refugiați și ale Biroului European de Sprijin pentru Azil (BESA) ar trebui mobilizate în vederea sprijinirii în mod adecvat a eforturilor depuse de statele membre pentru punerea în aplicare a standardelor stabilite în a doua fază a sistemului european comun de azil, în special de statele membre ale căror sisteme de azil fac obiectul unor presiuni specifice și disproporționate, în principal din cauza poziției lor geografice sau a situației lor demografice.
- (10) La momentul punerii în aplicare a prezentei directive, statele membre ar trebui să ia în considerare orientările relevante elaborate de BESA.
- (11) Pentru a asigura o evaluare exhaustivă și eficientă a necesităților de protecție internațională ale solicitanților, în sensul Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate ⁽¹⁾, cadrul Uniunii privind procedurile de acordare și de retragere a protecției internaționale ar trebui să se bazeze pe conceptul procedurii unice.
- (12) Obiectivul principal al prezentei directive este de a a dezvolta în continuare standarde pentru procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, în vederea instituirii unei proceduri comune de azil în Uniune.
- (13) Apropierea normelor privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de protecție internațională între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează diferențelor de cadru juridic, și la crearea de condiții echivalente pentru aplicarea Directivei 2011/95/UE în statele membre.
- (14) Statele membre ar trebui să aibă competența de a prevedea sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe sau pentru apatrizii care solicită unui stat membru protecție internațională, atunci când se consideră că o astfel de cerere se bazează pe faptul că respectiva persoană are nevoie de protecție internațională în sensul Directivei 2011/95/UE.
- (15) Cu privire la tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentei directive, statele membre sunt ținute de obligațiile care decurg din instrumentele de drept internațional la care sunt parte.
- (16) Este esențial ca deciziile privind toate cererile de protecție internațională să fie luate pe baza faptelor și, în primul rând, de autorități al căror personal are cunoștințe corespunzătoare sau a beneficiat de formarea necesară în materie de protecție internațională.
- (17) Pentru a asigura faptul că cererile de protecție internațională sunt analizate și deciziile aferente sunt luate în mod obiectiv și imparțial, este necesar ca specialiștii care acționează în cadrul procedurilor prevăzute de prezenta directivă să își desfășoare activitățile respectând întru totul principiile deontologice.
- (18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.
- (19) Pentru a scurta durata generală a procedurii în anumite cazuri, statele membre ar trebui să aibă flexibilitatea, în conformitate cu nevoile lor naționale, de a acorda prioritate examinării oricărei cereri prin examinarea sa înaintea altor cereri făcute anterior, fără derogare de la termenele, principiile și garanțiile procedurale aplicabile în mod normal.
- (20) În circumstanțe bine definite, atunci când este probabil ca o cerere să nu fie fondată sau atunci când există preocupări serioase privind securitatea națională sau ordinea publică, statele membre ar trebui să poată să accelereze procedura de examinare, în special prin introducerea unor termene mai scurte dar rezonabile pentru anumite etape procedurale, fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate și complete și accesului efectiv al solicitantului la principiile și garanțiile de bază prevăzute de prezenta directivă.

⁽¹⁾ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

- (21) Atât timp cât un solicitant poate demonstra un motiv întemeiat, lipsa documentelor la intrare sau utilizarea unor documente falsificate nu ar trebui să determine *per se* recurgerea automată la procedurile la frontieră sau accelerate.
- (22) De asemenea, este atât în interesul statelor membre, cât și în cel al solicitanților să se asigure o recunoaștere corectă a necesităților de protecție internațională încă din primă instanță. În acest scop, solicitanților ar trebui să li se furnizeze în primă instanță, gratuit, informații juridice și procedurale, luând în considerare situațiile lor personale. Furnizarea unor astfel de informații ar trebui, *inter alia*, să permită solicitanților să înțeleagă mai bine procedura, ajutându-i, astfel, să respecte obligațiile relevante. Ar fi disproporționat să se ceară statelor membre să furnizeze aceste informații numai prin intermediul avocaților calificați. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a utiliza cele mai potrivite mijloace pentru furnizarea acestor informații, cum ar fi prin intermediul organizațiilor neguvernamentale sau al specialiștilor din cadrul autorităților guvernamentale sau al serviciilor specializate ale statului.
- (23) În procedurile privind căile de atac, sub rezerva anumitor condiții, solicitanții ar trebui să beneficieze de asistență juridică gratuită și de reprezentare gratuită din partea unor persoane competente în materie în temeiul legislației interne. În plus, în toate stadiile procedurii, solicitanții ar trebui să aibă dreptul de a consulta, pe cheltuiulă proprie, consilieri juridici sau alt tip de consilieri autorizați sau acceptați în acest scop în conformitate cu legislația internă.
- (24) Noțiunea de ordine publică poate acoperi, *inter alia*, o condamnare pentru comiterea unei infracțiuni grave.
- (25) În interesul unei corecte recunoașteri a acelor persoane care au nevoie de protecție ca refugiați în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva sau ca persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, fiecare solicitant ar trebui să aibă acces efectiv la proceduri, posibilitatea de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile competente, astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii. În plus, pe parcursul procedurii în cadrul căreia este examinată o cerere de protecție internațională, în mod normal, solicitantul ar trebui să beneficieze cel puțin de dreptul de a rămâne pe teritoriu până când autoritatea decizională adoptă o decizie, de acces la serviciile unui interpret pentru a-și prezenta argumentele în cazul în care este interviu de autorități, de posibilitatea de a comunica cu un reprezentant al Înaltului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) și cu organizațiile care oferă consultanță sau consiliere solicitanților de protecție internațională, de dreptul la notificarea corectă a unei decizii și de o motivare a deciziei respective în drept și în fapt; de posibilitatea de a consulta un consilier juridic sau un alt tip de consilier; de dreptul de a fi informat despre situația sa juridică în momente decisive din cursul procedurii, într-o limbă pe care o înțelege sau se presupune în mod rezonabil că o înțelege și, în cazul unei decizii negative, de dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești.
- (26) În vederea asigurării unui acces efectiv la procedura de examinare, funcționarii care vin în primul rând în contact cu persoane care solicită protecție internațională, în special aceia care desfășoară activități de supraveghere a frontierelor terestre sau maritime sau care efectuează controale la frontieră, ar trebui să primească informații relevante și să beneficieze de formarea necesară privind modul de recunoaștere și de tratare a cererilor de protecție internațională, *inter alia*, ținând seama în mod adecvat de orientările relevante elaborate de BESA. Aceștia ar trebui să poată furniza resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care sunt prezenți pe teritoriu, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, și care solicită protecție internațională, informațiile relevante referitoare la locul și modalitățile de prezentare a cererilor de protecție internațională. Atunci când respectivele persoane se află în apele teritoriale ale unui stat membru, acestea ar trebui debarcate, iar cererile lor ar trebui analizate în conformitate cu prezenta directivă.
- (27) Dat fiind faptul că resortisanții țărilor terțe și apatrizii care și-au exprimat dorința de a solicita protecție internațională sunt solicitanți de protecție internațională, aceștia ar trebui să se conformeze obligațiilor și ar trebui să beneficieze de drepturi în temeiul prezentei directive și al Directivei 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională ⁽¹⁾. În acest sens, statele membre ar trebui să înregistreze cât mai rapid posibil faptul că respectivele persoane sunt solicitanți de protecție internațională.
- (28) Pentru a facilita accesul la procedura de examinare la punctele de trecere a frontierei și în locurile de reținere, ar trebui să se furnizeze informații cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională. Ar trebui să se asigure, prin intermediul serviciilor de interpretare, comunicarea de bază necesară pentru a permite autorităților competente să înțeleagă dacă persoanele doresc să solicite protecție internațională.
- (29) Este posibil ca anumiți solicitanți să necesite garanții procedurale speciale, din cauza, *inter alia*, a vârstei, a sexului, a orientării sexuale, a identității sexuale, a unui handicap, a unei boli grave, a unor afecțiuni sau tulburări mentale sau ca urmare a torturii, violului sau altor forme

⁽¹⁾ A se vedea pagina 96 din prezentul Jurnal Oficial.

- grave de violență psihologică, fizică sau sexuală. Statele membre ar trebui să depună eforturi pentru a identifica solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale înainte de luarea unei decizii în primă instanță. Respectivii solicitanți ar trebui să beneficieze de sprijinul corespunzător inclusiv de timp suficient, în vederea creării condițiilor necesare pentru a avea un acces efectiv la proceduri și pentru a prezenta elementele necesare pentru motivarea cererii lor de protecție internațională.
- (30) În situația în care nu poate fi furnizat sprijin adecvat unui solicitant cu nevoi procedurale speciale în cadrul unor proceduri accelerate sau la frontieră, un astfel de solicitant ar trebui exclus de la respectivele proceduri. Nevoile procedurale speciale de natură să împiedice aplicarea procedurilor accelerate sau la frontieră ar trebui să însemne, de asemenea, faptul că solicitantului i se asigură garanții suplimentare în cazul în care calea sa de atac nu are un efect suspensiv automat, în vederea eficientizării căii sale de atac în contextul său particular.
- (31) Măsurile naționale referitoare la identificarea și documentarea simptomelor și a semnelor de tortură sau a altor acte grave de violență fizică sau psihologică, inclusiv acte de violență sexuală, în procedurile reglementate de prezenta directivă pot să se bazeze, *inter alia*, pe Manualul privind mijloacele eficiente de anchetare și de colectare a probelor privind tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (Protocolul de la Istanbul).
- (32) În vederea asigurării unei egalități reale între cererile depuse de femei și cele depuse de bărbați, procedurile de examinare ar trebui să acorde atenție egalității dintre sexe. În special, interviurile personale ar trebui să fie organizate astfel încât să permită atât solicitanților femei, cât și solicitanților bărbați, să vorbească despre experiențele lor anterioare în cazuri care implică persecuția pe motive legate de sex. Complexitatea plângerilor care au legătură cu egalitatea dintre sexe ar trebui luată în considerare în mod corespunzător în procedurile bazate pe conceptul de țară terță sigură, pe conceptul de țară de origine sigură sau pe noțiunea de cereri ulterioare.
- (33) Interesul superior al copilului ar trebui să fie o prioritate a statelor membre atunci când aplică prezenta directivă, în conformitate cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”) și cu Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului din 1989. În evaluarea interesului superior al copilului, statele membre ar trebui, în special, să țină seama în mod adecvat de bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, inclusiv de mediul său de proveniență.
- (34) Procedurile de examinare a nevoilor de protecție internațională ar trebui să permită autorităților competente să efectueze o analiză riguroasă a cererilor de protecție internațională.
- (35) Atunci când, în cadrul prelucrării unei cereri, solicitantul este percheziționat, acea percheziție ar trebui să fie efectuată de o persoană de același sex. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere unei percheziții efectuate, din motive de securitate, în temeiul legislației interne.
- (36) În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res judicata*.
- (37) În ceea ce privește implicarea personalului unei alte autorități decât autoritatea decizională în desfășurarea în timp rezonabil a interviurilor referitoare la fondul cererii, noțiunea de „în timp rezonabil”, ar trebui evaluată comparativ cu termenele prevăzute la articolul 31.
- (38) Multe cereri de protecție internațională se fac la frontieră sau într-o zonă de tranzit a unui stat membru înainte de adoptarea unei decizii cu privire la intrarea solicitantului. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea proceduri de examinare a admisibilității și/sau a conținutului care să permită luarea unei decizii în acele locuri, în circumstanțe bine definite, referitoare la asemenea cereri.
- (39) Atunci când se stabilește dacă există o situație de incertitudine în țara de origine a unui solicitant, statele membre ar trebui să se asigure că obțin informații precise și actualizate din partea surselor relevante precum BESA, ICNUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante. Statele membre ar trebui să se asigure că orice amânare a încheierii procedurii este în deplină conformitate cu obligațiile pe care și le-au asumat în temeiul Directivei 2011/95/UE și al articolului 41 din Carta, fără a aduce atingere eficienței și echității procedurilor din prezenta directivă.
- (40) Un element esențial pentru aprecierea temeiniciei unei cereri de protecție internațională este siguranța solicitantului în țara sa de origine. În cazul în care o țară terță poate fi considerată drept o țară de origine sigură, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a o desemna ca atare și de a presupune că aceasta este sigură pentru un anumit solicitant, cu excepția cazului în care solicitantul prezintă elemente în sens contrar.

- (41) Dat fiind nivelul de armonizare atins privind obținerea statutului de refugiat sau de persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară de către resortisanții țărilor terțe sau de apatrizi, ar trebui stabilite criterii comune pentru desemnarea țărilor terțe ca țări de origine sigure.
- (42) Desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură în sensul prezentei directive nu poate constitui o garanție absolută de siguranță pentru resortisanții țării respective. Prin natura sa, evaluarea pe care se bazează desemnarea poate lua în considerare numai situația civilă, juridică și politică generală din țara respectivă, precum și dacă cei care comit acte de persecuție, de tortură sau aplică tratamente ori pedepse inumane sau degradante fac efectiv obiectul sancțiunilor atunci când se stabilește că sunt responsabili de aceste fapte în țara respectivă. Din acest motiv, este important ca, atunci când un solicitant arată că există motive valabile pentru ca țara să nu fie sigură în cazul său particular, desemnarea respectivei țări ca țară sigură să nu mai poată fi considerată pertinentă în ceea ce îl privește.
- (43) Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE, cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. Statele membre ar trebui, în special, să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.
- (44) De asemenea, statele membre ar trebui să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională în cazul în care se poate presupune în mod rezonabil că solicitantul, datorită unei legături suficiente cu o țară terță astfel cum este definită de legislația internă, va cere protecție în respectiva țară terță, și în cazul în care există motive să se considere că solicitantul va fi admis sau readmis în țara respectivă. Statele membre ar trebui să acționeze în acest mod numai atunci când solicitantul în cauză ar fi în siguranță în respectiva țară terță. Pentru a se evita circulația secundară a solicitanților, ar trebui stabilite principii comune pentru luarea în considerare sau desemnarea de către statele membre a țărilor terțe ca sigure.
- (45) Pe de altă parte, cu privire la anumite țări terțe europene, care respectă standarde foarte înalte în ceea ce privește drepturile omului și protecția refugiaților, statelor membre ar trebui să li se permită să nu examineze sau să nu examineze în totalitate cererile de protecție internațională ale solicitanților care intră pe teritoriul lor din respectivele țări terțe europene.
- (46) În situația în care statele membre aplică conceptele de țară sigură de la caz la caz sau desemnează țări ca fiind sigure prin adoptarea de liste în acest sens, acestea ar trebui să țină seama, *inter alia*, de orientările și manualele operaționale și de informațiile privind țările de origine și activitățile, inclusiv de metodologia privind raportul de informare referitor la țara de origine al BESA menționate în Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil⁽¹⁾.
- (47) Pentru facilitarea schimbului periodic de informații cu privire la aplicarea națională a conceptelor de țară de origine sigură, de țară terță sigură și de țară terță europeană sigură, precum și o reexaminare periodică de către Comisie a utilizării acestor concepte de către statele membre și pentru pregătirea unei eventuale armonizări suplimentare în viitor, statele membre ar trebui să notifice sau să informeze periodic Comisia referitor la țările terțe cărora li se aplică aceste concepte. Comisia ar trebui să informeze în mod periodic Parlamentul European cu privire la rezultatul acestor reexaminări.
- (48) Pentru a asigura aplicarea corectă a conceptelor de țară sigură în baza unor informații actualizate, statele membre ar trebui să efectueze reexaminări periodice ale situației din respectivele state pe baza unei serii de surse de informație, inclusiv, în special, informații din partea altor state membre, BESA, ICNUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante. Atunci când statele membre devin conștiente de o schimbare semnificativă a situației drepturilor omului dintr-o țară desemnată de către acestea ca fiind sigură, statele membre ar trebui să se asigure că se efectuează o reexaminare a respectivei situații cât mai curând posibil, și, dacă este necesar, să reexamineze desemnarea respectivei țări ca fiind sigură.
- (49) În ceea ce privește retragerea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, statele membre ar trebui să se asigure că persoanele care beneficiază de protecție internațională sunt informate în mod corespunzător despre o posibilă reexaminare a statutului lor și au posibilitatea să își prezinte punctul de vedere înainte ca autoritățile să adopte o decizie motivată de a le retrage statutul.
- (50) În conformitate cu un principiu fundamental al dreptului Uniunii, deciziile adoptate cu privire la o cerere de protecție internațională, deciziile referitoare la refuzul de a redeschide examinarea unei cereri după încheierea sa și deciziile cu privire la retragerea statutului de refugiat sau a protecției subsidiare sunt supuse unei căi de atac eficace în fața unei instanțe judecătorești.

(1) JO L 132, 29.5.2010, p. 11.

- (51) În conformitate cu articolul 72 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), prezenta directivă nu afectează exercitarea responsabilităților care le revin statelor membre cu privire la menținerea ordinii publice și la apărarea securității interne.
- (52) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾ reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în statele membre în temeiul prezentei directive.
- (53) Prezenta directivă nu se aplică procedurilor dintre statele membre reglementate de Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și a mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid ⁽²⁾.
- (54) Prezenta directivă ar trebui să li se aplice solicitanților cărora li se aplică Regulamentul (UE) nr. 604/2013, în plus și fără a aduce atingere dispozițiilor respectivului regulament.
- (55) Punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să fie evaluată la intervale regulate.
- (56) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (57) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative din 28 septembrie 2011 ⁽³⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (58) În conformitate cu articolele 1, 2 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din respectivul protocol, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (59) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (60) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 și 47 din cartă și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (61) Obligația de a transpune prezenta directivă în legislația internă ar trebui să se limiteze la acele dispoziții care reprezintă o modificare substanțială în raport cu Directiva 2005/85/CE. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directiva respectivă.
- (62) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în legislația internă a Directivei 2005/85/CE prevăzut în anexa II, partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scop

Scopul prezentei directive este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95/UE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- (a) „Convenția de la Geneva” înseamnă Convenția din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967;

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽²⁾ A se vedea pagina 31 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (b) „cerere de protecție internațională” sau „cerere” înseamnă cererea depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, și prin care nu se solicită în mod explicit alt tip de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei 2011/95/UE și care poate fi cerut separat;
- (c) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a depus o cerere de protecție internațională cu privire la care nu a fost adoptată încă o decizie finală;
- (d) „solicitant care necesită garanții procedurale speciale” înseamnă un solicitant a cărui capacitate de a beneficia de drepturile și de a-și îndeplini obligațiile prevăzute de prezenta directivă este limitată din cauza unor circumstanțe individuale;
- (e) „decizie finală” înseamnă o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei 2011/95/UE și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din prezenta directivă, indiferent dacă respectiva cale de atac are sau nu ca efect de a permite solicitanților să rămână pe teritoriul statelor membre în cauză până la soluționarea acesteia;
- (f) „autoritate decizională” înseamnă orice organism cvasi-judiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri;
- (g) „refugiat” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care îndeplinește cerințele menționate la articolul 2 litera (d) din Directiva 2011/95/UE;
- (h) „persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care îndeplinește cerințele menționate la articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE;
- (i) „protecție internațională” înseamnă statutul de refugiat sau statutul de protecție subsidiară astfel cum este definit la literele (j) și (k);
- (j) „statut de refugiat” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca refugiat;
- (k) „statut de protecție subsidiară” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară;
- (l) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care nu a împlinit vârsta de 18 ani;
- (m) „minor neînsoțit” înseamnă un minor neînsoțit, astfel cum este definit la articolul 2 litera (l) din Directiva 2011/95/UE;
- (n) „reprezentant” înseamnă o persoană sau o organizație desemnată de organismele competente pentru a asista și a reprezenta un minor neînsoțit în procedurile prevăzute în prezenta directivă în vederea asigurării interesului superior al copilului și a exercitării, dacă este cazul, a capacității juridice a minorului. Atunci când o organizație este desemnată reprezentant, aceasta desemnează o persoană responsabilă de îndeplinirea îndatoririlor de reprezentant în ceea ce privește minorul neînsoțit, în conformitate cu prezenta directivă;
- (o) „retragerea protecției internaționale” înseamnă decizia prin care o autoritate competentă revocă, pune capăt sau refuză să reînnoiască statutul de refugiat sau de protecție subsidiară al unei persoane în conformitate cu Directiva 2011/95/UE;
- (p) „a rămâne în statul membru” înseamnă a rămâne pe teritoriul, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit, al statului membru în care a fost depusă sau este examinată cererea de protecție internațională;
- (q) „cerere ulterioară” înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).

Articolul 3

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică tuturor cererilor de protecție internațională depuse pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, precum și retragerii protecției internaționale.
- (2) Prezenta directivă nu se aplică cererilor privind azilul diplomatic sau teritorial depuse la reprezentanțele statelor membre.
- (3) Statele membre pot hotărî să aplice prezenta directivă procedurilor prin care se decide asupra unor cereri de orice fel de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei 2011/95/UE.

Articolul 4

Autorități responsabile

(1) Statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Statele membre se asigură că autoritatea dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezenta directivă.

(2) Statele membre pot prevedea că o altă autoritate decât cea menționată la alineatul (1) este responsabilă pentru:

(a) prelucrarea cazurilor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013; și

(b) acordarea sau refuzarea permisiunii de a intra în cadrul procedurii prevăzute la articolul 43, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul respectiv, și pe baza avizului motivat al autorității decizionale;

(3) Statele membre se asigură că personalul autorității decizionale menționat la alineatul (1) este format în mod corespunzător. În acest scop, statele membre asigură cursuri de formare relevantă care includ elementele enumerate la articolul 6 alineatul (4) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 439/2010. De asemenea, statele membre iau în considerare formarea relevantă instituită și dezvoltată de Biroul European de Sprijin pentru Azil (BESA). Persoanele care interviuează solicitanții în temeiul prezentei directive trebuie, de asemenea, să fi obținut cunoștințe generale referitoare la probleme care ar putea afecta capacitatea solicitantului de a fi supus unui interviu, precum indicii că solicitantul ar fi putut fi supus torturii în trecut.

(4) În cazul în care o autoritate este desemnată în conformitate cu alineatul (2), statele membre se asigură că personalul autorității respective are cunoștințele corespunzătoare sau beneficiază de formarea necesară pentru îndeplinirea obligațiilor ce le revin atunci când este pusă în aplicare prezenta directivă.

(5) Cererile de protecție internațională depuse într-un stat membru și adresate autorităților altui stat membru care efectuează controale la frontieră sau controale privind imigrația sunt tratate de statul membru pe teritoriul căruia este depusă cererea.

Articolul 5

Dispoziții mai favorabile

Statele membre pot institui sau menține standarde mai favorabile privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale, în măsura în care standardele în cauză sunt compatibile cu prezenta directivă.

CAPITOLUL II

PRINCIPII FUNDAMENTALE ȘI GARANȚII

Articolul 6

Accesul la procedură

(1) Atunci când o persoană înaintează o cerere de protecție internațională unei autorități competente, în temeiul dreptului național, să înregistreze astfel de cereri, înregistrarea are loc în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Dacă cererea de protecție internațională este înaintată altor autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente să le înregistreze în temeiul legislației interne, statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de 6 zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Statele membre se asigură că respectivele autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională, precum poliția și polițiștii de frontieră, autoritățile competente în materie de imigrație și personalul din locurile de reținere, au informațiile relevante și că personalul acestora beneficiază de nivelul necesar de formare corespunzător sarcinilor și responsabilităților lor, precum și că primesc instrucțiuni pentru a informa solicitanții cu privire la locul și modalitatea de depunere a cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre se asigură că persoana care a solicitat protecție internațională are posibilitatea efectivă de a depune cererea sa în cel mai scurt timp posibil. În situația în care solicitantul nu își depune cererea, statele membre pot aplica articolul 28 în mod corespunzător.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot solicita ca cererile de protecție internațională să fie depuse personal și/sau într-un loc desemnat.

(4) În pofida alineatului (3), se consideră că s-a depus o cerere de protecție internațională din momentul în care un formular trimis de solicitant sau, în situația în care se prevede astfel în legislația internă, un raport oficial a parvenit autorităților competente ale statului membru vizat.

(5) În cazul în care cererile simultane de protecție internațională din partea unui număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi fac, în practică, foarte dificilă respectarea termenului prevăzut la alineatul (1), statele membre pot să prevadă ca termenul să fie prelungit la 10 zile lucrătoare.

Articolul 7

Cererile depuse în numele persoanelor aflate în întreținere sau al minorilor

(1) Statele membre iau măsuri pentru ca fiecare persoană majoră având capacitate juridică să aibă dreptul de a depune o cerere de protecție internațională în nume propriu.

(2) Statele membre pot prevedea că o cerere se poate depune de un solicitant în numele persoanelor aflate în întreținerea sa. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că persoanele majore aflate în întreținerea solicitantului își dau consimțământul ca cererea să fie depusă în numele lor, în caz contrar, aceste persoane având posibilitatea de a depune o cerere în nume propriu.

Consimțământul trebuie să fie dat la momentul depunerii cererii sau cel târziu la momentul interviului persoanei majore aflate în întreținerea solicitantului. Înainte de solicitarea consimțământului, fiecare persoană majoră aflată în întreținere este informată în mod individual cu privire la consecințele procedurale ale depunerii cererii în numele lui și la dreptul său de a depune o cerere separată de protecție internațională.

(3) Statele membre se asigură că un minor are dreptul să depună o cerere de protecție internațională fie în nume propriu, în cazul în care are capacitatea juridică de a acționa în cadrul procedurilor conform legislației statului membru în cauză, fie prin intermediul părinților săi, al altor persoane majore care sunt membri ai familiei sale sau al altei persoane majore care este responsabilă pentru el, în temeiul legii sau al practicilor naționale din statul membru în cauză, fie prin intermediul unui reprezentant.

(4) Statele membre se asigură că organismele corespunzătoare menționate la articolul 10 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală⁽¹⁾ au dreptul să depună o cerere de protecție internațională în numele unui minor neînsoțit dacă, pe baza unei evaluări individuale a situației personale a acestuia, organismele respective sunt de părere că minorul s-ar putea să aibă nevoie de protecție în temeiul Directivei 2011/95/UE.

(5) Statele membre pot stabili în cadrul legislației interne:

- (a) cazurile în care un minor poate depune o cerere în nume propriu;
- (b) cazurile în care cererea unui minor neînsoțit trebuie depusă de un reprezentant desemnat în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) litera (a);
- (c) cazurile în care depunerea unei cereri de protecție internațională este considerată ca reprezentând și depunerea unei cereri de protecție internațională pentru orice minor necășătorit.

Articolul 8

Informarea și consilierea la locurile de reținere și la punctele de trecere a frontierei

(1) În situația în care există indicații cu privire la faptul că resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi ținută în locuri de reținere sau care se află la punctele de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe, ar dori să introducă o cerere de protecție internațională, statele membre le furnizează informații cu privire la posibilitatea de a face acest lucru. În respectivele locuri de reținere și puncte de trecere a frontierei, statele membre fac aranjamente pentru asigurarea de interpretare în măsura în care este necesar pentru facilitarea accesului la procedura de azil referitoare la protecția internațională.

(2) Statele membre se asigură că organizațiile și persoanele care oferă consultanță și consiliere solicitanților au acces efectiv la solicitanții aflați la punctele de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe. Statele membre pot să prevadă norme care să reglementeze prezența unor astfel de organizații și persoane la respectivele puncte de trecere a frontierei și în special ca accesul să facă obiectul unui acord cu autoritățile competente ale statelor membre. Se pot impune limite asupra accesului numai în situația în care, în temeiul legislației interne, acestea sunt necesare în mod obiectiv pentru asigurarea securității, a ordinii publice sau a gestionării administrative a punctelor respective de trecere a frontierei, cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să nu facă imposibil accesul.

Articolul 9

Dreptul de a rămâne în statul membru în timpul examinării cererii

(1) Solicitanților li se permite să rămână în statul membru, numai în scopul procedurii, până la adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională în conformitate cu procedurile în primă instanță prevăzute la capitolul III. Prezentul drept de a rămâne în statul membru nu constituie un drept de a primi permis de ședere.

(2) Statele membre pot prevedea excepții de la această normă numai în cazul în care o persoană depune o cerere ulterioară menționată la articolul 41 sau în cazul în care vor preda sau, după caz, extrăda o persoană fie către un alt stat membru, în temeiul obligațiilor care decurg dintr-un mandat european de arestare⁽²⁾ sau din alte considerente, fie către o țară terță, fie către o instanță penală internațională.

(3) Un stat membru poate extrăda un solicitant către o țară terță în temeiul alineatului (2) numai în cazul în care autoritățile competente sunt convinse că o decizie de extrădare nu va duce la o returnare directă sau indirectă, încălcându-se astfel obligațiile internaționale și față de Uniune ale statului membru respectiv.

⁽¹⁾ JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

⁽²⁾ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

Articolul 10

Cerințe privind examinarea cererilor

(1) Statele membre se asigură ca cererile de protecție internațională să nu fie respinse sau excluse de la examinare pe unicul motiv că nu au fost depuse în cel mai scurt termen.

(2) Atunci când examinează cererile de protecție internațională, autoritatea decizională determină mai întâi dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a obține statutul de refugiat și, în caz contrar, dacă solicitanții sunt eligibili pentru protecție subsidiară.

(3) Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de protecție internațională după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

(a) cererile sunt examinate și deciziile sunt adoptate în mod individual, obiectiv și imparțial;

(b) se obțin informații precise și actualizate din surse diferite, cum ar fi BESA, ICNUR și organizații internaționale relevante pentru apărarea drepturilor omului, cu privire la situația generală existentă în țările de origine ale solicitanților și, acolo unde este necesar, în țările pe care aceștia le-au tranzitat, iar aceste informații sunt puse la dispoziția personalului care examinează cererile și adoptă deciziile;

(c) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul și refugiații;

(d) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile are posibilitatea, de fiecare dată când consideră necesar, să consulte experți cu privire la cu anumite aspecte, cum ar fi cele medicale, culturale, religioase, legate de copii sau privind egalitatea între sexe.

(4) Autoritățile menționate la capitolul V au acces, prin autoritatea decizională, prin solicitant sau în alt mod, la informațiile generale menționate la alineatul (3) litera (b), care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin.

(5) Statele membre adoptă norme privind traducerea documentelor relevante pentru examinarea cererilor.

Articolul 11

Cerințe cu privire la decizia autorităților decizionale

(1) Statele membre se asigură că deciziile privind cererile de protecție internațională se comunică în scris.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că, în cazul respingerii unei cereri referitoare la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară, decizia este motivată în fapt și în

drept și se comunică în scris informații despre posibilitățile de a ataca o decizie negativă.

Statele membre nu sunt obligate să comunice în scris, cu privire la o decizie, informații despre modul în care poate fi contestată o decizie negativă atunci când solicitantul a fost informat într-o etapă anterioară fie în scris, fie printr-un mijloc electronic la care acesta are acces.

(3) În sensul articolului 7 alineatul (2) și atunci când cererea se întemeiază pe aceleași motive, statele membre pot adopta o singură decizie privind toate persoanele aflate în întreținere cu excepția cazului în care această modalitate ar duce la divulgarea situației personale a unui solicitant care i-ar putea pune în pericol interesele, în special în cazurile care implică persecuție pe motive legate de sex, orientare sexuală, identitate sexuală și/sau vârstă. În astfel de cazuri se adoptă o decizie separată pentru persoana vizată.

Articolul 12

Garanțiile acordate solicitanților

(1) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul III, statele membre se asigură că toți solicitanții de protecție internațională beneficiază de următoarele garanții:

(a) sunt informați, într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre procedura de urmat și despre drepturile și obligațiile lor în cursul procedurii, precum și despre posibilele consecințe ale nerespectării acestor obligații și ale lipsei de cooperare cu autoritățile. Sunt informați despre termene, despre mijloacele pe care le au la dispoziție pentru a-și îndeplini obligația de a prezenta elementele menționate la articolul 4 din Directiva 2011/95/UE, precum și despre consecințele unei retrageri explicite sau implicite a cererii. Respectivile informații li se comunică în timp util pentru a le permite să își exercite drepturile garantate de prezenta directivă și să se conformeze obligațiilor prezentate la articolul 13;

(b) beneficiază, atunci când este necesar, de serviciile unui interpret pentru a prezenta autorităților competente argumentele lor. Statele membre consideră că este necesar să se furnizeze serviciile unui interpret cel puțin atunci când solicitantul trebuie să fie intervievat, astfel cum se menționează la articolele 14-17 și 34, și, în lipsa unor astfel de servicii, comunicarea nu poate fi asigurată. În acest caz și în alte cazuri în care autoritățile competente doresc să îl intervieveze pe solicitant, serviciile respective se plătesc din fonduri publice;

(c) nu li se refuză posibilitatea de a comunica cu ICNUR sau cu orice altă organizație care oferă consultanță juridică sau alt tip de consiliere solicitanților în conformitate cu statului membru respectiv;

- (d) ei și, dacă este cazul, consilierii lor juridici sau alți consilieri în conformitate cu articolul 23 alineatul (1), au acces la informațiile menționate la articolul 10 alineatul (3) litera (b) și la informațiile furnizate de experții menționați la articolul 10 alineatul (3) litera (d), atunci când autoritatea decizională a luat în considerare aceste informații în scopul adoptării unei decizii cu privire la cererea lor;
- (e) li se comunică într-un termen rezonabil decizia adoptată de autoritatea decizională cu privire la cerere pe care au depus-o. În cazul în care un consilier juridic sau un alt consilier îl reprezintă în mod legal pe solicitant, statele membre îi pot comunica acestuia decizia, în loc să o comunice solicitantului;
- (f) sunt informați despre rezultatul deciziei adoptate de autoritatea decizională într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg în cazul în care nu sunt asistați sau reprezentați de un consilier juridic sau alt consilier. Informațiile comunicate includ date despre modul cum pot contesta o decizie negativă în conformitate cu dispozițiile articolului 11 alineatul (2).
- (2) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul V, statele membre se asigură că toți solicitanții beneficiază de garanții echivalente cu cele menționate la alineatul (1) literele (b)-(e).

Articolul 13

Obligațiile solicitanților

- (1) Statele membre impun solicitanților obligația de a coopera cu autoritățile competente pentru stabilirea identității lor și a altor elemente menționate la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE. Statele membre pot impune solicitanților alte obligații de a coopera cu autoritățile competente în măsura în care aceste obligații sunt necesare pentru prelucrarea cererii.
- (2) În special, statele membre pot prevedea că:
- (a) solicitanții trebuie să informeze autoritățile competente despre prezența lor sau să se prezinte în fața acestora în persoană, fie imediat, fie la o dată precizată;
- (b) solicitanții trebuie să predea documentele aflate în posesia lor care au relevanță pentru examinarea cererii, cum ar fi, de exemplu, pașaportul;
- (c) solicitanții trebuie să informeze autoritățile competente despre reședința sau adresa lor actuală, precum și despre orice modificare a acestora, în cel mai scurt termen posibil. Statele membre pot adopta dispoziții conform cărora solicitantul trebuie să accepte primirea oricărei comunicări la cea mai recentă reședință sau adresă pe care a indicat-o în mod corespunzător;

- (d) autoritățile competente pot efectua o percheziție a solicitantului și a obiectelor pe care le are asupra sa. Fără a aduce atingere niciunei percheziții efectuate din motive de securitate, o percheziție a persoanei solicitantului în temeiul prezentei directive se efectuează de o persoană de același sex cu respectarea deplină a principiilor demnității umane și integrității fizice și mentale;
- (e) autoritățile competente pot fotografia solicitantul; și
- (f) autoritățile competente pot înregistra declarațiile orale ale solicitantului, cu condiția ca acesta să fi fost informat în prealabil.

Articolul 14

Interviul personal

- (1) Înainte de adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională, solicitantului i se dă posibilitatea de a avea un interviu personal cu privire la cererea sa de protecție internațională cu o persoană competentă în temeiul legislației interne să efectueze acest interviu. Interviurile personale cu privire la fondul cererii de protecție internațională sunt efectuate întotdeauna de către personalul autorității decizionale. Prezentul paragraf nu aduce atingere articolului 42 alineatul (2) litera (b).

În cazul în care un număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce în practică nu permite autorității decizionale să efectueze într-un timp rezonabil interviurile cu privire la fondul fiecărei cereri, statele membre pot să prevadă implicarea temporară a personalului unei alte autorități în efectuarea acestor interviuri. În astfel de cazuri, personalul acestei alte autorități beneficiază în prealabil de formarea relevantă, care include elementele enumerate la articolul 6 alineatul (4) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 439/2010. Persoanele care efectuează interviurile personale cu solicitanții în temeiul prezentei directive vor fi obținut, de asemenea, informații generale referitoare la probleme care ar putea afecta capacitatea solicitantului de a fi supus unui interviu, precum indicii că solicitantul ar fi putut fi supus torturii în trecut.

Atunci când o persoană a depus o cerere de protecție internațională în numele persoanelor aflate în întreținerea sa, fiecărei persoane majore aflate în întreținere i se dă posibilitatea de a participa la un interviu personal.

Statele membre pot determina în legislația internă cazurile în care unui minor i se oferă posibilitatea unui interviu personal.

- (2) Interviul personal privind fondul cererii poate fi omis în cazul în care:

- (a) autoritatea decizională este în măsură să adopte o decizie pozitivă în ceea ce privește statutul de refugiat pe baza probelor disponibile; sau
- (b) autoritatea decizională consideră că solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie interviuat din cauza unor circumstanțe durabile independente de voința sa. Atunci când există îndoieli, autoritatea decizională consultă un profesionist în domeniul medical pentru a stabili dacă starea care face ca solicitantul să nu poată sau să nu fie în măsură să fie interviuat este temporară sau are caracter de durată.

În cazul în care nu se efectuează un interviu personal în temeiul literii (b), sau, după caz, cu persoana aflată în întreținere, se fac eforturi rezonabile pentru a permite solicitantului sau persoanei aflate în întreținere să prezinte noi informații.

(3) Lipsa unui interviu personal în conformitate cu prezentul articol nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la o cerere de protecție internațională.

(4) Lipsa unui interviu personal în temeiul alineatului (2) litera (b) nu trebuie să afecteze în mod negativ decizia autorității decizionale.

(5) Independent de articolul 28 alineatul (1), statele membre, atunci când hotărăsc cu privire la o cerere de protecție internațională, pot ține seama de faptul că solicitantul nu s-a prezentat la interviul personal, cu excepția cazului în care a avut motive întemeiate de a nu se prezenta.

Articolul 15

Cerințe cu privire la interviul personal

(1) Interviul personal are loc în mod normal fără prezența membrilor de familie, cu excepția cazului în care autoritatea decizională consideră necesară prezența altor membri de familie, în scopul unei examinări corespunzătoare.

(2) Interviul personal are loc în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare.

(3) Statele membre iau măsuri corespunzătoare pentru a garanta că interviul personal are loc în condiții care îi permit solicitantului să prezinte toate motivele cererii sale. În acest scop, statele membre:

(a) se asigură că persoana care efectuează interviul este competentă pentru a ține seama de situația personală și generală în care se înscrie cererea, inclusiv de originea culturală, sexul, orientarea sexuală, identitatea sexuală sau de vulnerabilitatea solicitantului,

(b) în măsura posibilului, asigură efectuarea interviului cu solicitantul de către o persoană de același sex, dacă solicitantul cere acest lucru, cu excepția cazului în care autoritatea decizională are motive pentru a considera că solicitarea se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultățile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele solicitării sale;

(c) aleg un interpret, capabil să asigure o comunicare corespunzătoare între solicitant și persoana care efectuează interviul. Comunicarea are loc în limba pe care o preferă solicitantul, cu excepția cazului în care există o altă limbă pe care o înțelege și în care poate comunica în mod clar. În măsura posibilului, statele membre pun la dispoziție un interpret de același sex, dacă solicitantul cere acest lucru, cu excepția cazului în care autoritatea decizională are motive pentru a considera că solicitarea se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultățile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele solicitării sale;

(d) se asigură că persoana care efectuează interviul privind fondul unei cereri de protecție internațională nu poartă uniformă militară sau uniforma autorităților de asigurare a respectării aplicării legii;

(e) se asigură că interviurile cu minori se efectuează într-o formă adaptată acestora.

(4) Statele membre pot adopta norme privind prezența unor părți terțe la interviul personal.

Articolul 16

Conținutul interviului personal

Atunci când efectuează interviul personal privind fondul unei cereri de protecție internațională, autoritatea decizională se asigură că solicitantul are în mod corespunzător posibilitatea de a prezenta elementele necesare pentru a-și susține cât mai complet posibil cererea în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE. Aceasta include posibilitatea de a oferi o explicație referitoare la elementele care pot lipsi și/sau referitoare la incoerențele sau contradicțiile din declarațiile solicitantului.

Articolul 17

Întocmirea rapoartelor privind interviurile personale și înregistrarea acestora

(1) Statele membre se asigură că fiecare interviu personal face obiectul fie al unui raport detaliat și factual care conține toate elementele esențiale, fie al unei transcrieri.

(2) Statele membre pot să prevadă înregistrarea audio sau audio-video a interviurilor personale. În cazul în care are loc o astfel de înregistrare, statele membre se asigură că înregistrarea sau o transcriere a interviului personal este pusă la dispoziție în legătură cu dosarul solicitantului.

(3) Statele membre se asigură că solicitantul are posibilitatea să formuleze observații și/sau să ofere clarificări verbal și/sau în scris cu privire la orice erori de traducere sau neînțelegeri care apar în raport sau în transcriere, la încheierea interviului personal sau într-un anumit termen înainte de luarea unei decizii de către autoritatea decizională. În acest scop, statele membre se asigură că solicitantul este pe deplin informat cu privire la conținutul raportului sau al elementelor esențiale ale transcrierii, beneficiind de asistență din partea unui interpret, dacă este necesar. Apoi, statele membre cer solicitantului să confirme faptul că conținutul raportului sau transcrierea reflectă în mod corect interviul respectiv.

Atunci când interviul este înregistrat în conformitate cu alineatul (2) și înregistrarea este admisă ca probă în procedurile privind căile de atac menționate în capitolul V, statele membre nu trebuie să ceară solicitantului să confirme faptul că conținutul raportului sau transcrierea reflectă în mod corect interviul. Fără a aduce atingere articolului 16, atunci când statele membre prevăd atât o transcriere, cât și înregistrarea interviului personal, acestea pot să elimine dreptul solicitantului la comentarii și/sau la clarificări cu privire la transcriere.

(4) În cazul în care solicitantul refuză să confirme faptul că conținutul raportului sau transcrierea reflectă în mod corect interviul personal, motivele refuzului se consemnează la dosarul solicitantului.

Un astfel de refuz nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea acestuia.

(5) Înainte de luarea unei decizii de către autoritatea decizională, solicitanților și consilierului său juridic sau altui consilier al său, astfel cum sunt definiți la articolul 23, au acces la raport sau la transcriere și, dacă este cazul, la înregistrarea acestuia.

În situația în care statele membre prevăd o transcriere și o înregistrare a interviului personal, statele membre nu trebuie să prevadă accesul la înregistrare în procedurile în primă instanță prevăzute la capitolul III. În astfel de cazuri, statele membre prevăd totuși accesul la înregistrare în cadrul procedurilor privind căile de atac menționate la capitolul V.

Fără a aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol, atunci când cererea se examinează în conformitate cu articolul 31 alineatul (8), statele membre pot prevedea faptul că accesul la raport sau la transcrierea acestuia, și, după caz, la înregistrarea acestuia, se acordă în același moment în care se ia decizia.

Articolul 18

Examen medical

(1) Atunci când autoritatea decizională consideră că este relevant pentru evaluarea cererii de protecție internațională, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE și sub rezerva consimțământului solicitantului, statele membre dispun un examen medical al solicitantului cu privire la semne ale unei persecuții sau vătămări grave suferite în trecut. Alternativ, statele membre pot prevedea ca solicitantul să se ocupe de un astfel de examen medical.

Examele medicale menționate la primul paragraf se efectuează de profesioniști calificați în domeniul medical, iar rezultatul acestora se transmite autorității decizionale cât mai rapid posibil. Statele membre pot desemna profesioniștii din domeniul medical care pot efectua aceste examene medicale. Refuzul unui solicitant de a se supune unui astfel de examen medical nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea de protecție internațională.

Examele medicale efectuate în conformitate cu dispozițiile prezentului alineat se plătesc din fondurile publice.

(2) Atunci când nu se efectuează niciun examen medical în conformitate cu alineatul (1), statele membre informează solicitanții că, din proprie inițiativă și pe cheltuiala proprie, pot să facă un examen medical cu privire la semne ale unei persecuții sau vătămări grave suferite în trecut.

(3) Rezultatele examenelor medicale menționate la alineatele (1) și (2) sunt evaluate de autoritatea decizională în coroborare cu alte elemente ale cererii.

Articolul 19

Furnizarea gratuită de informații juridice și procedurale în procedurile în primă instanță

(1) În procedurile în primă instanță prevăzute în capitolul III, statele membre se asigură că, la cerere, solicitanților li se furnizează gratuit informații juridice și procedurale, inclusiv, cel puțin, informații privind procedura luând în considerare situația personală a solicitantului. În eventualitatea unei decizii negative în primă instanță privind o cerere, statele membre furnizează la cerere și solicitanților informații în plus față de cele puse la dispoziție în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) și articolul 12 alineatul (1) litera (f) pentru a clarifica motivele unei astfel de decizii și pentru a explica modul în care poate fi atacată.

(2) Furnizarea gratuită de informații juridice și procedurale face obiectul condițiilor prevăzute la articolul 21.

Articolul 20

Asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită în procedurile privind căile de atac

(1) Statele membre se asigură că asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită se acordă la cerere în procedurile privind căile de atac prevăzute în capitolul V. Acestea includ cel puțin pregătirea documentelor procedurale necesare și participarea la ședința de judecată în fața unei instanțe de fond în numele solicitantului.

(2) Statele membre pot să acorde, de asemenea, asistență juridică gratuită și/sau reprezentare gratuită în procedurile în primă instanță prevăzute în capitolul III. În astfel de cazuri, nu se aplică articolul 19.

(3) Statele membre pot să prevadă ca asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită să nu se acorde în cazul în care o instanță judecătorească sau o altă autoritate competentă consideră că o cale de atac exercitată de solicitant nu are perspective reale de succes.

În cazul în care o autoritate care nu este o instanță judecătorească adoptă o decizie de a nu acorda asistență juridică gratuită și reprezentare gratuită în temeiul prezentului alineat, statele membre se asigură că solicitantul are dreptul la o cale de atac efectivă împotriva acelei decizii înaintea unei instanțe judecătorești.

În aplicarea prezentului alineat, statul membru se asigură că nu se restricționează în mod arbitrar asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită și că nu se împiedică accesul efectiv la justiție al solicitantului.

(4) Asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită fac obiectul condițiilor prevăzute la articolul 21.

Articolul 21

Condițiile furnizării gratuite de informații juridice și procedurale, precum și ale acordării asistenței juridice gratuite și a reprezentării gratuite

(1) Statele membre pot să prevadă ca informațiile juridice și procedurale gratuite menționate la articolul 19 să fie furnizate de organizații neguvernamentale, de experți ai autorităților guvernamentale sau de servicii specializate ale statului.

Asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită menționate la articolul 20 sunt furnizate de astfel de persoane, astfel cum admite sau permite legislația internă

(2) Statele membre pot să prevadă ca informațiile juridice și procedurale gratuite menționate la articolul 19 și acordarea asistenței juridice gratuite și a reprezentării gratuite menționate la articolul 20 se acordă:

(a) numai persoanelor care nu dispun de resurse suficiente; și/sau

(b) numai prin intermediul serviciilor furnizate de consilieri juridici sau alți consilieri special desemnați de legislația internă pentru a asista și reprezenta solicitanții.

Statele membre pot să prevadă ca asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită menționate la articolul 20 să se acorde numai pentru procedurile privind căile de atac în conformitate cu capitolul V în fața unei instanțe de fond, exceptând orice altă cale de atac judiciară sau administrativă prevăzută de legislația internă, inclusiv o reaudiere sau o reexaminare a unei căi de atac.

Statele membre pot, de asemenea, să prevadă faptul că asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită menționate la articolul 20 nu se acordă solicitanților care nu mai sunt prezenți pe teritoriul lor, în aplicarea articolului 41 alineatul (2) litera (c).

(3) Statele membre pot prevedea norme privind modalitățile de depunere și prelucrare a cererilor de informații juridice și procedurale gratuite în temeiul articolului 19 și de asistență juridică gratuită și de reprezentare gratuită în temeiul articolului 20.

(4) De asemenea, statele membre pot:

(a) să impună limite financiare și/sau termene pentru furnizarea gratuită a informațiilor juridice și procedurale menționate la articolul 19 și pentru acordarea asistenței juridice gratuite și a reprezentării gratuite menționate la articolul 20, cu condiția ca limitele respective să nu restrângă în mod arbitrar accesul la informațiile juridice și procedurale și la asistența juridică și la reprezentare;

(b) să prevadă, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, ca solicitanții de azil să nu beneficieze de un tratament mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistența juridică.

(5) Statele membre pot cere rambursarea integrală sau parțială a costurilor acordate în cazul și în momentul în care situația financiară a solicitantului se îmbunătățește considerabil sau în cazul în care decizia de acordare a acestor costuri a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

Articolul 22

Dreptul la asistență juridică și la reprezentare în toate etapele procedurii

(1) Solicitanților li se oferă posibilitatea efectivă de a consulta, pe propria cheltuială, un consilier juridic sau alt consilier, recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în conformitate cu legislația internă, în chestiuni referitoare la cererile lor de protecție internațională, în toate etapele procedurii, inclusiv după adoptarea unei decizii negative.

(2) Statele membre pot permite organizațiilor neguvernamentale să acorde asistență juridică gratuită și/sau reprezentare solicitanților în procedurile prevăzute în capitolul III și capitolul V în conformitate cu legislația internă.

Articolul 23

Domeniul de aplicare a asistenței juridice și a reprezentării

(1) Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă și care asistă sau reprezintă un solicitant în temeiul legislației interne are acces la informațiile din dosarul solicitantului pe baza cărora este sau va fi luată o decizie.

Statele membre pot face o excepție în cazul în care divulgarea informațiilor sau a surselor ar periclita securitatea națională, securitatea organizațiilor sau a persoanei (persoanelor) care furnizează informațiile sau securitatea persoanei (persoanelor) la care se referă informațiile sau în cazul în care s-ar prejudicia ancheta aferentă examinării cererilor de protecție internațională de către autoritățile competente ale statelor membre sau relațiile internaționale ale statelor membre. În astfel de cazuri, statele membre:

(a) asigură accesul la respectivele informații sau surse autorizate menționate la capitolul V; și

(b) stabilesc în legislația internă proceduri care să garanteze faptul că dreptul la apărare al solicitantului este respectat.

În ceea ce privește litera (b), statele membre pot, în special, să permită accesul la respectivele informații sau surse consilierului juridic sau consilierului care a fost supus unui control de securitate în măsura în care informațiile sunt relevante pentru examinarea cererii sau pentru luarea unei decizii de retragere a protecției internaționale.

(2) Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier care asistă sau reprezintă un solicitant are acces la zone restricționate, precum centrele specializate de cazare pentru persoanele luate în custodie publică și zonele de tranzit, în scopul consultării cu solicitantul, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) și articolul 18 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 2013/33/UE.

(3) Statele membre permit solicitantului să se prezinte la interviul personal însoțit de un consilier juridic sau de un alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în temeiul legislației interne.

Statele membre pot, de asemenea, să stipuleze faptul că consilierul juridic sau alt consilier poate interveni numai la sfârșitul interviului personal.

(4) Fără a aduce atingere prezentului articol și articolului 25 alineatul (1) litera (b), statele membre pot prevedea norme care să reglementeze prezența consilierilor juridici sau a altor consilieri la toate interviurile din cadrul procedurii.

Statele membre pot cere ca solicitantul să fie prezent la interviul personal chiar și atunci când acesta este reprezentat în conformitate cu legislația internă de un astfel de consilier juridic sau alt consilier și pot cere solicitantului să răspundă personal la întrebările adresate.

Fără a aduce atingere articolului 25 alineatul (1) litera (b), absența consilierului juridic sau a altui consilier nu împiedică autoritatea competentă să efectueze interviul personal cu solicitantul.

Articolul 24

Solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale

(1) Statele membre evaluează, într-un termen rezonabil după depunerea unei cereri de protecție internațională, dacă solicitantul este un solicitant care are nevoie de garanții procedurale speciale.

(2) Evaluarea menționată la alineatul (1) poate fi integrată în procedurile naționale existente și/sau în evaluarea menționată la articolul 22 din Directiva 2013/33/UE și nu este necesar să ia forma unei proceduri administrative.

(3) Statele membre se asigură că, în situația în care au fost identificați solicitanți care au nevoie de garanții procedurale speciale, acestora li se furnizează sprijin adecvat pentru a li se permite să beneficieze de drepturile prevăzute de această directivă și să respecte obligațiile prevăzute de această directivă pe toată durata procedurii de azil.

În situația în care nu poate fi furnizat un astfel de sprijin adecvat în cadrul procedurilor menționate la articolul 31 alineatul (8) și la articolul 43, în special în situația în care statele membre consideră că solicitantul are nevoie de garanții procedurale speciale ca urmare a torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, statele membre nu aplică sau încetează să aplice dispozițiile articolului 31 alineatul (8) și ale articolului 43. În situația în care statele membre aplică articolul 46 alineatul (6) solicitanților cărora nu li se pot aplica dispozițiile articolului 31 alineatul (8) și ale articolului 43 în temeiul prezentului paragraf, statele membre furnizează cel puțin garanțiile prevăzute la articolul 46 alineatul (7).

(4) Statele membre se asigură că aceste necesități procedurale speciale sunt satisfăcute, în conformitate cu prezenta directivă, și dacă devin evidente într-un stadiu ulterior al procedurii, fără a reiniția în mod obligatoriu procedura.

Articolul 25

Garanții pentru minorii neînsoțiți

(1) Cu privire la toate procedurile prevăzute de prezenta directivă și fără a aduce atingere dispozițiilor de la articolele 14-17, statele membre:

(a) iau măsuri de îndată ce este posibil pentru a asigura reprezentarea și asistarea minorului neînsoțit de către un reprezentant pentru a permite acestuia să beneficieze de drepturile și să își îndeplinească obligațiile prevăzute în prezenta directivă. Minorul neînsoțit este imediat informat cu privire la numirea reprezentantului. Reprezentantul își îndeplinește îndatoririle în conformitate cu principiul interesului superior al copilului și are expertiza necesară în acest sens. Persoana care acționează în calitate de reprezentant se schimbă numai dacă este necesar. Organizațiile sau persoanele ale căror interese intră în conflict sau ar putea intra în conflict cu cele ale minorilor neînsoțiți nu sunt eligibile pentru a deveni reprezentanți. Reprezentantul poate fi și reprezentantul menționat în Directiva 2013/33/UE.

(b) se asigură că reprezentantului i se dă posibilitatea de a-l informa pe minorul neînsoțit despre semnificația și posibilele consecințe ale interviului personal și, după caz, despre modul în care trebuie să se pregătească pentru interviul personal. Statele membre se asigură că un reprezentant și/sau un consilier juridic sau un alt consilier admis sau autorizat în acest scop în temeiul legislației interne asistă la interviu și au posibilitatea să adreseze întrebări sau să formuleze observații, în cadrul stabilit de persoana care conduce interviul.

Statele membre pot cere ca minorul neînsoțit să fie prezent la interviul personal chiar dacă reprezentantul este prezent.

(2) Statele membre pot să nu desemneze un reprezentant în cazul în care minorul neînsoțit după toate probabilitățile va împlini 18 ani înainte de adoptarea unei decizii în primă instanță

(3) Statele membre se asigură că:

(a) în cazul în care un minor neînsoțit participă la un interviu personal referitor la cererea sa de protecție internațională în conformitate cu articolele 14-17 și 34 interviul respectiv este efectuat de o persoană care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor;

(b) un funcționar care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor redactează decizia autorității decizionale cu privire la cererea de azil a unui minor neînsoțit.

(4) Informațiile juridice și procedurale menționate la articolul 19 sunt furnizate gratuit minorilor neînsoțiți și reprezentanților acestora și în cadrul procedurilor de retragere a protecției internaționale prevăzute în capitolul IV.

(5) Statele membre pot recurge la examene medicale pentru a determina vârsta minorilor neînsoțiți în cadrul examinării unei cereri de protecție internațională în cazul în care, ca urmare a declarațiilor generale sau a altor indicii relevante, statele membre au îndoieli în legătură cu vârsta solicitantului. În cazul în care după aceea statele membre au încă îndoieli cu privire la vârsta solicitantului, acestea prezumă că solicitantul este minor.

Orice examen medical se efectuează cu respectarea deplină a demnității individuale, procedându-se la examinările cele mai puțin invazive și efectuate de profesioniști în domeniul medical calificați, care să permită, în măsura posibilului, un rezultat fiabil.

În cazurile în care se recurge la examene medicale, statele membre se asigură că:

(a) minorii neînsoțiți sunt informați, înainte de examinarea cererii lor de protecție internațională, într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre posibilitatea determinării vârstei lor printr-un examen medical. Aceasta trebuie să cuprindă informații despre metoda de examinare și posibilele consecințe ale rezultatului examenului medical pentru examinarea cererii de protecție internațională, precum și despre consecințele refuzului minorului neînsoțit de a se supune examenului medical;

(b) minorii neînsoțiți și/sau reprezentanții lor sunt de acord cu efectuarea unui examen medical în vederea determinării vârstei minorilor în cauză și

(c) deciziile de respingere a cererii de protecție internațională a unui minor neînsoțit care a refuzat să se supună examenului medical nu se întemeiază exclusiv pe acest refuz.

Faptul că un minor neînsoțit a refuzat să se supună unui examen medical nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea de protecție internațională.

(6) Statele membre țin seama în primul rând de interesul superior al copilului atunci când pun în aplicare prezenta directivă.

În situația în care, în cursul procedurii de azil, statele membre identifică o persoană ca fiind minor neînsoțit, statele membre pot:

(a) să aplice sau să continue să aplice articolul 31 alineatul (8), numai dacă:

(i) solicitantul provine dintr-o țară care îndeplinește criteriile conform cărora această țară poate fi considerată o țară de origine sigură, în sensul prezentei directive; sau

- (ii) solicitantul a introdus o cerere de protecție internațională ulterioară care nu este inadmisibilă în conformitate cu articolul 40 alineatul (5); sau
- (iii) din motive întemeiate, solicitantul poate fi considerat un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru sau solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică sau ordine publică în conformitate cu legislația internă.
- (b) să aplice sau să continue să aplice articolul 43, în conformitate cu articolele 8-11 din Directiva 2013/33/UE, numai dacă:
- (i) solicitantul provine dintr-o țară care îndeplinește criteriile conform cărora această țară poate fi considerată o țară de origine sigură, în sensul prezentei directive; sau
- (ii) solicitantul a introdus o cerere ulterioară; sau
- (iii) din motive întemeiate, solicitantul poate fi considerat un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru sau solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică sau ordine publică în conformitate cu legislația internă; sau
- (iv) există motive serioase de a considera că o țară care nu este stat membru este o țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38; sau
- (v) solicitantul a indus în eroare autoritățile prezentând acte false; sau
- (vi) cu rea-credință, solicitantul a distrus sau îndepărtat acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale.

Statele membre pot aplica dispozițiile de la literele (v) și (vi) numai în cazuri individuale în care există motive întemeiate de a considera că solicitantul încearcă să ascundă elemente relevante care ar duce probabil la adoptarea unei decizii negative și cu condiția ca solicitantului să i se fi dat toate posibilitățile, ținând seama de necesitățile procedurale speciale ale minorilor neînsoțiți, de a-și justifica în mod corespunzător acțiunile menționate la punctele (v) și (vi), inclusiv prin consultarea reprezentantului său;

- (c) să considere cererea ca fiind inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (c), dacă o țară care nu este stat membru este considerată țară terță sigură pentru solicitant în temeiul articolului 38, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al copilului;
- (d) să aplice procedura menționată la articolul 20 alineatul (3) atunci când reprezentantul minorului are pregătirea juridică în conformitate cu legislația internă.

Fără a aduce atingere articolului 41, în aplicarea articolului 46 alineatul (6) minorilor neînsoțiți, statele membre oferă cel puțin garanțiile prevăzute la articolul 46 alineatul (7) în toate cazurile.

Articolul 26

Reținerea

(1) Statele membre nu pot reține o persoană exclusiv pe motiv că aceasta solicită protecție internațională. Motivele și condițiile reținerii, precum și garanțiile aflate la dispoziția solicitanților de protecție internațională reținuți sunt conforme cu Directiva 2013/33/UE.

(2) În cazul în care un solicitant de protecție internațională este reținut, statele membre se asigură că există posibilitatea unui control judiciar rapid, în conformitate cu Directiva 2013/33/UE.

Articolul 27

Procedura în cazul retragerii cererii

(1) În măsura în care statele membre prevăd posibilitatea retragerii explicite a cererii în conformitate cu legislația internă, atunci când un solicitant își retrage în mod explicit cererea de protecție internațională, statele membre se asigură că autoritatea responsabilă cu determinarea adoptă o decizie în sensul încetării examinării cererii, fie al respingerii acesteia.

(2) De asemenea, statele membre pot prevedea că autoritatea decizională poate decide încetarea examinării fără a adopta o decizie. În acest caz, statele membre trebuie să se asigure că autoritatea decizională consemnează această informație la dosarul solicitantului.

Articolul 28

Procedura în cazul retragerii implicite a cererii sau al renunțării implicite la aceasta

(1) În cazul în care există motive serioase să se considere că un solicitant și-a retras implicit cererea sau că a renunțat implicit la aceasta, statele membre iau măsuri pentru ca autoritatea decizională să adopte o decizie în sensul încetării examinării, fie, cu condiția ca autoritatea decizională să considere cererea nefondată pe baza unei examinări corespunzătoare a fondului acesteia în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE, al respingerii cererii.

Statele membre pot prezuma că solicitantul și-a retras implicit cererea de protecție internațională sau a renunțat implicit la aceasta, în special atunci când se stabilește că:

- (a) solicitantul nu a dat curs cererilor de a furniza informații esențiale pentru cererea sa de azil în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE sau nu s-a prezentat la interviul personal prevăzut la articolele 14-17 din prezenta directivă, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează într-un termen rezonabil că aceste situații se datorează unor circumstanțe independente de voința sa;

(b) solicitantul a fugit sau a părăsit fără permisiune locul în care locuia sau era reținut, fără a contacta autoritatea competentă într-un termen rezonabil, sau nu s-a conformat într-un termen rezonabil obligației de a se prezenta la autorități în mod regulat și altor obligații de comunicare, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează că acest lucru s-a datorat unor circumstanțe pe care nu le putea controla.

În scopul punerii în aplicare a prezentelor dispoziții, statele membre pot stabili termene sau orientări.

(2) Statele membre se asigură că solicitantul care se prezintă din nou la autoritatea competentă după adoptarea deciziei de încetare menționate la alineatul (1) din prezentul articol are dreptul să solicite redeschiderea cazului său sau are dreptul să depună o nouă cerere care să nu facă obiectul procedurii prevăzute la articolele 40 și 41.

Statele membre pot prevedea un termen de cel puțin nouă luni după împlinirea căruia cazul solicitantului nu mai poate fi redeschis sau noua cerere poate fi tratată ca o cerere ulterioară și poate face obiectul procedurii menționate la articolele 40 și 41. Statele membre pot prevedea ca redeschiderea cazului să fie posibilă o singură dată.

Statele membre se asigură că o astfel de persoană nu este expulzată contrar principiului nereturnării.

Statele membre pot permite autorității decizionale să reia examinarea din stadiul în care a fost întreruptă.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 604/2013.

Articolul 29

Rolul ICNUR

(1) Statele membre autorizează ICNUR:

- (a) să aibă acces la solicitanți, inclusiv la cei aflați în centrele specializate de cazare pentru persoanele luate în custodie publică, aflați la frontieră și în zonele de tranzit;
- (b) să aibă acces la informații privind cererile individuale de protecție internațională, la desfășurarea procedurii și la deciziile adoptate, cu condiția ca solicitantul să fie de acord cu acest lucru;
- (c) să își prezinte opiniile, în îndeplinirea misiunii sale de supraveghere pe care i-o conferă articolul 35 din Convenția de la Geneva, în fața oricăror autorități competente, cu privire la cererile individuale de protecție internațională, în orice etapă a procedurii.

(2) Alineatul (1) se aplică, de asemenea, unei organizații care activează în numele ICNUR pe teritoriul respectivului stat membru în temeiul unui acord cu acesta.

Articolul 30

Colectarea informațiilor cu privire la cazuri individuale

În scopul examinării cazurilor individuale, statele membre:

- (a) nu divulgă informațiile cu privire la cererile individuale de protecție internațională sau faptul că a fost depusă o cerere, autorului (sau autorilor) presupus (presupuși) al (ai) persecuției sau vătămării grave;
- (b) nu obțin informații de la autorul (sau autorii) presupus (presupuși) al (ai) persecuției sau vătămării grave într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestuia (acestora) despre faptul că solicitantul în cauză a depus o cerere și care ar periclita integritatea fizică a solicitantului sau a persoanelor aflate în întreținerea acestuia sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

CAPITOLUL III

PROCEDURI ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

SECȚIUNEA I

Articolul 31

Procedura de examinare

(1) Statele membre prelucrează cererile de protecție internațională în cadrul unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(2) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie cât mai repede posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.

(3) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie în termen de șase luni de la depunerea cererii.

În situațiile în care o cerere face obiectul procedurii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 604/2013, termenul de șase luni începe din momentul în care se stabilește statul membru responsabil de examinarea cererii în conformitate cu respectivul regulament, iar solicitantul este pe teritoriul respectivului stat membru și a fost preluat de autoritatea competentă.

Statele membre pot prelungi termenul de șase luni prevăzut în prezentul alineat cu o nouă perioadă care nu depășește nouă luni, în cazul în care:

- (a) procedura implică elemente complexe în fapt și/sau în drept;

(b) un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce în practică face foarte dificilă încheierea procedurii în termenul de șase luni;

(c) întârzierea poate fi imputată în mod clar nerespectării de către solicitant a obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 13.

În mod excepțional, în împrejurări temeinic justificate, statele membre pot să depășească termenele prevăzute la prezentul alineat cu maxim trei luni, atunci când este necesar pentru a asigura o examinare adecvată și completă a cererii de protecție internațională.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 13 și 18 din Directiva 2011/95/UE, statele membre pot amâna încheierea procedurii de examinare în cazul în care nu se poate aștepta în mod rezonabil de la autoritatea decizională să ia o decizie în termenele prevăzute la alineatul (3) din cauza unei situații nesigure în țara de origine, care se estimează că este temporară. Într-un astfel de caz, statele membre:

(a) reexaminează situația în respectiva țară de origine cel puțin la fiecare șase luni;

(b) informează, într-un termen rezonabil, solicitanții vizați cu privire la motivele amânării;

(c) informează, într-un termen rezonabil, Comisia cu privire la amânarea procedurilor pentru respectiva țară de origine.

(5) În orice caz, statele membre încheie procedura de examinare într-un termen de maxim 21 de luni de la depunerea cererii.

(6) Statele membre se asigură că, în cazul în care nu se poate lua o decizie în termen de șase luni, solicitantul respectiv:

(a) este informat despre întârziere; și

(b) primește, la cerere, informații privind motivele întârzierii și termenul în care se preconizează adoptarea unei decizii cu privire la cererea sa.

(7) Statele membre pot acorda prioritate examinării unei cereri de protecție internațională în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în special:

(a) în cazul în care este probabil ca cererea să fie fondată;

(b) în cazul în care solicitantul este vulnerabil în sensul articolului 22 din Directiva 2013/33/UE sau are nevoie de garanții procedurale speciale, în special minorii neînsoțiți.

(8) Statele membre pot prevedea accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II și/sau efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43, în cazul în care:

(a) solicitantul, la depunerea cererii și prezentarea faptelor, a invocat doar aspecte care nu sunt relevante pentru a se examina dacă îndeplinește sau nu condițiile necesare pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; sau

(b) deoarece solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură în sensul prezentei directive; sau

(c) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei, sau

(d) există probabilitatea ca solicitantul să fi distrus sau îndepărtat, cu rea-credință, acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale; sau

(e) solicitantul a făcut declarații în mod clar incoerente și contradictorii, în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine, făcând, astfel, în mod clar neconvingătoare cererea sa în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; sau

(f) solicitantul a introdus o cerere ulterioară de protecție internațională care nu este inadmisibilă în conformitate cu articolul 40 alineatul (5); sau

(g) solicitantul depune o cerere numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar duce la expulzarea sa; sau

(h) solicitantul a intrat pe teritoriul statului membru în mod ilegal sau și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, fie nu s-a prezentat la autorități, fie nu și-a depus cererea de protecție internațională cât mai curând posibil, având în vedere circumstanțele intrării sale pe teritoriu, sau

(i) solicitantul refuză să respecte obligația de a i se lua amprente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului Eurodac pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererea autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul aplicării legii ⁽¹⁾, sau

(j) solicitantul poate fi considerat, din motive întemeiate, un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru ori solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică și ordine publică în conformitate cu legislația internă.

(9) Statele membre prevăd termene pentru adoptarea unei decizii în procedura în primă instanță în temeiul alineatului (8). Respectivele termene sunt rezonabile.

Fără a aduce atingere alineatelor (3), (4) și (5), statele membre pot să depășească respectivele termene atunci când este necesar pentru a asigura o examinare corespunzătoare și completă a cererii de protecție internațională.

Articolul 32

Cereri nefondate

(1) Fără a aduce atingere articolului 27, statele membre pot considera o cerere ca nefondată numai în cazul în care autoritatea decizională a stabilit că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE.

(2) În cazul cererilor nefondate în care se aplică oricare dintre situațiile enumerate la articolul 31 alineatul (8), statele membre pot, de asemenea, să considere o cerere ca vădit nefondată în cazul în care este definită ca atare în legislația internă.

SECȚIUNEA II

Articolul 33

Cereri inadmisibile

(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE, în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;

(b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 35;

(c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38;

(d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE;

(e) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există elemente de fapt referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.

Articolul 34

Norme speciale referitoare la interviul privind admisibilitatea

(1) Statele membre permit solicitanților să își prezinte opiniile cu privire la aplicarea motivelor menționate la articolul 33 în situațiile lor personale, înaintea ca autoritatea decizională să decidă cu privire la admisibilitatea cererii. În acest scop, statele membre efectuează interviuri personale privind admisibilitatea cererii. Statele membre pot face o excepție numai în conformitate cu articolul 42, în cazul unei cereri ulterioare.

Prezentul alineat nu aduce atingere articolului 4 alineatul (2) litera (a) di prezenta directivă și articolului 5 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

(2) Statele membre pot prevedea ca personalul altor autorități decât autoritatea decizională să efectueze interviul personal privind admisibilitatea cererii de protecție internațională. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că personalul respectiv primește, în prealabil, formarea de bază necesară, în special în ceea ce privește legislația internațională în domeniul drepturilor omului, *acquis*-ul în materie de azil și tehnicile de interviu.

SECȚIUNEA III

Articolul 35

Conceptul de primă țară de azil

O țară poate fi considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant în cazul în care acesta:

⁽¹⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

(a) a fost recunoscut ca refugiat în țara respectivă și încă se poate prevala de protecția respectivă sau

(b) beneficiază, cu alt titlu, de o protecție suficientă în țara respectivă, inclusiv de principiul nereturnării,

cu condiția să fie readmis în țara respectivă.

La aplicarea conceptului de primă țară de azil la situația personală a unui solicitant, statele membre pot lua în considerare articolul 38 alineatul (1). Solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de primă țară de azil în situația sa personală.

Articolul 36

Conceptul de țară de origine sigură

(1) O țară terță desemnată ca țară de origine sigură în conformitate cu prezenta directivă poate fi considerată țară de origine sigură pentru un anumit solicitant, după o examinare individuală a solicitării, numai în cazul în care:

(a) acesta este resortisant al țării respective; sau

(b) acesta este un apatrid și anterior a avut reședința stabilă în țara respectivă

și nu a prezentat motive serioase pentru ca țara să nu fie considerată țară de origine sigură în situația sa personală, ținând cont de condițiile pe care trebuie să la îndeplinească pentru a fi beneficiar de protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE.

(2) Statele membre prevăd în legislația internă noi norme și modalități de aplicare a conceptului de țară de origine sigură.

Articolul 37

Desemnarea la nivel național a țărilor terțe considerate țări de origine sigure

(1) Statele membre pot menține sau adopta dispoziții legislative care le permit, în conformitate cu anexa I, desemnarea la nivel național a țărilor de origine sigure în scopul examinării cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre asigură o reexaminare periodică a situației din țările terțe desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.

(3) Evaluarea unei țări ca țară de origine sigură în conformitate cu prezentul articol trebuie să se bazeze pe o serie de surse de informație, incluzând în special informații de la alte state membre, BESA, ICNUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante.

(4) Statele membre notifică Comisiei țările care sunt desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 38

Conceptul de țară terță sigură

(1) Statele membre pot să aplice conceptul de țară terță sigură numai atunci când autoritățile competente au certitudinea că în țara terță respectivă un solicitant de protecție internațională va fi tratat în conformitate cu următoarele principii:

(a) viața și libertatea sa nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;

(b) nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în Directiva 2011/95/UE;

(c) principiul nereturnării este respectat în conformitate cu Convenția de la Geneva;

(d) interdicția expulzării, prevăzută de dreptul internațional, cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante, este respectată; și

(e) există posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și, în cazul în care acest statut este acordat, de a beneficia de protecție conform Convenției de la Geneva.

(2) Aplicarea conceptului de țară terță sigură se supune normelor prevăzute de dreptul intern, inclusiv:

(a) normelor care prevăd necesitatea existenței unei legături între solicitant și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să se ducă în țara respectivă;

(b) normelor privind metodologia prin care autoritățile competente se asigură că unei anumite țări sau unui anumit solicitant i se poate aplica conceptul de țară terță sigură. Această metodologie include examinarea de la caz la caz a siguranței țării pentru un anumit solicitant și/sau desemnarea de către statul membru a țărilor considerate, în general, sigure;

(c) normelor conforme cu dreptul internațional, care permit o examinare individuală pentru a stabili dacă respectiva țară terță este sigură pentru un anumit solicitant, ceea ce, cel puțin, permite solicitantului să conteste aplicarea conceptului de țară terță sigură pe motivul că țara terță nu este sigură în situația sa personală. De asemenea, solicitantului i se permite să conteste existența unei legături între el și țara terță în conformitate cu litera (a).

(3) Atunci când pun în aplicare o decizie bazată exclusiv pe prezentul articol, statele membre:

(a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și

(b) îi furnizează un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond.

(4) În cazul în care țara terță nu permite solicitantului să intre pe teritoriul său, statele membre se asigură că are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II.

(5) Statele membre informează periodic Comisia despre țările cărora li se aplică acest concept în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

Articolul 39

Conceptul de țară terță europeană sigură

(1) Statele membre pot prevedea ca nicio examinare sau nicio examinare completă a cererii de protecție internațională și a siguranței solicitantului în situația sa personală, în conformitate cu capitolul II, să nu aibă loc în cazurile în care o autoritate competentă a stabilit, pe baza elementelor de fapt, că solicitantul încearcă să intre sau a intrat ilegal pe teritoriul său venind dintr-o țară terță sigură în conformitate cu alineatul (2).

(2) O țară terță poate fi considerată ca țară terță sigură în sensul alineatului (1) numai în cazul în care:

(a) a ratificat și respectă dispozițiile Convenției de la Geneva fără niciun fel de limitări geografice;

(b) dispune de o procedură de azil prevăzută prin lege și

(c) a ratificat Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și respectă dispozițiile acesteia, inclusiv standardele cu privire la căile de atac efective.

(3) Solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de țară terță europeană sigură pe motiv că țara terță în cauză nu este sigură în situația sa personală..

(4) Statele membre interesate prevăd în legislația internă normele de punere în aplicare a dispozițiilor de la alineatul (1) și consecințele deciziilor adoptate în temeiul acestor dispoziții cu respectarea principiului nereturnării, inclusiv derogări de la aplicarea prezentului articol din motive umanitare sau politice sau din motive referitoare la dreptul internațional public.

(5) Atunci când pun în aplicare o decizie exclusiv în temeiul prezentului articol, respectivele state membre:

(a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și

(b) îi furnizează un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond.

(6) În cazul în care o țară terță sigură nu îl readmite pe solicitant, statele membre se asigură că i se dă acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(7) Statele membre informează periodic Comisia cu privire la țările cărora li se aplică acest concept în conformitate cu prezentul articol.

SECȚIUNEA IV

Articolul 40

Cereri ulterioare

(1) În cazul în care o persoană care a depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv examinează aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare sau în cadrul examinării deciziei care face obiectul unei căi de atac judiciare sau administrative, în măsura în care, în acest cadru, autoritățile competente pot lua în considerare și ține seama de toate elementele care stau la baza noilor declarații sau cererii ulterioare.

(2) În scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d), o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE.

(3) În cazul în care în cadrul examinării preliminare menționate la alineatul (2) se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE, cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II. De asemenea, statele membre pot să prevadă alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare.

(4) Statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol în cadrul procedurii anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 46.

(5) În cazul în care o cerere ulterioară nu este examinată în continuare în temeiul prezentului articol, aceasta este considerată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d).

(6) Procedura menționată la prezentul articol poate fi aplicată și în cazul:

(a) unei persoane aflate în întreținere care depune o cerere după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), a consimțit la soluționarea cazului său în cadrul unei cereri depuse în numele său și/sau

(b) unui minor necăsătorit care depune o cerere după depunerea unei cereri în numele său în temeiul articolului 7 alineatul (5) litera (d).

În aceste cazuri, examinarea preliminară menționată la alineatul (2) va consta în a stabili dacă există fapte referitoare la situația persoanei aflate în întreținere sau a minorului necăsătorit care să justifice o cerere separată.

(7) În cazul în care o persoană cu privire la care trebuie pusă în executare o decizie de transfer în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în statul membru care efectuează transferul, aceste declarații sau cereri ulterioare sunt analizate de statul membru responsabil, astfel cum este definit în regulamentul respectiv, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 41

Excepții de la dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare

(1) Statele membre pot face o excepție de la dreptul de a rămâne pe teritoriu în situația în care o persoană:

(a) a depus o primă cerere ulterioară care nu mai este examinată în temeiul articolului 40 alineatul (5), numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii care ar duce la expulzarea sa iminentă din respectivul stat membru, sau

(b) depune o a doua cerere ulterioară în același stat membru, după adoptarea unei decizii finale care a considerat prima cerere ulterioară inadmisibilă în temeiul articolului 40 alineatul (5) sau după adoptarea unei decizii finale care a respins respectiva cerere ca nefondată,

Statele membre pot face o astfel de excepție numai în situația în care autoritatea decizională consideră că decizia de returnare nu va conduce la returnarea directă sau indirectă prin încălcarea obligațiilor la nivel internațional și la nivelul Uniunii ale statului membru respectiv.

(2) În situațiile menționate la alineatul (1), statele membre pot deroga de asemenea:

(a) de la termenele aplicabile în mod normal în procedurile accelerate, în conformitate cu legislația internă, în situația în care procedura de examinare este accelerată în conformitate cu articolul 31 alineatul (8) litera (g);

(b) de la termenele aplicabile în mod normal în procedurile de admisibilitate prevăzute la articolele 33 și 34, în conformitate cu legislația internă; și/sau

(c) de la articolul 46 alineatul (8).

Articolul 42

Norme de procedură

(1) Statele membre se asigură că solicitanții a căror cerere este supusă unei examinări preliminare în temeiul articolului 40 beneficiază de garanțiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1).

(2) Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 40. Aceste norme pot, *inter alia*:

(a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice elemente de fapt și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;

(b) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal, cu excepția cazurilor menționate la articolul 40 alineatul (6).

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.

(3) Statele membre se asigură că solicitantul este informat în mod corespunzător despre rezultatul examinării preliminare și, în cazul în care cererea sa nu este examinată în continuare, despre motivele acestui fapt și posibilitățile de a intenta o cale de atac împotriva deciziei sau de a cere revizuirea acesteia.

SECȚIUNEA V

Articolul 43

Proceduri la frontieră

(1) Statele membre pot prevedea proceduri, în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în vederea adoptării unei decizii la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre cu privire la:

(a) admisibilitatea unei cereri depuse, în temeiul articolului 33, în aceste locuri și/sau

(b) fondul unei cereri într-o procedură în temeiul articolului 31 alineatul (8).

(2) Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor prevăzute la alineatul (1), se ia o decizie într-un termen rezonabil. În cazul în care nu a fost luată o decizie în termen de patru săptămâni, solicitantului îi este permisă intrarea pe teritoriul statelor membre pentru ca cererea sa de azil să fie soluționată în conformitate cu celelalte dispoziții ale prezentei directive.

(3) În cazul unor sosiri implicând un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi care depun cereri de protecție internațională la frontieră sau într-o zonă de tranzit, care fac în practică imposibilă aplicarea la fața locului a dispozițiilor de la alineatul (1), procedurile respective pot fi aplicate pe perioada în care acești resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi sunt cazați în mod normal în locurile din apropierea frontierei sau a zonei de tranzit.

CAPITOLUL IV

PROCEDURI DE RETRAGERE A PROTECȚIEI INTERNAȚIONALE

Articolul 44

Retragerea protecției internaționale

Statele membre se asigură că examinarea în vederea retragerii protecției internaționale unei anumite persoane poate începe atunci când apar elemente sau date noi care indică existența unor motive pentru reexaminarea validității protecției sale internaționale.

Articolul 45

Norme de procedură

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă examinează retragerea protecției internaționale unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid în conformitate cu articolul 14 sau cu articolul 19 din Directiva 2011/95/UE, persoana în cauză beneficiază de următoarele garanții:

(a) este informată în scris cu privire la faptul că autoritatea competentă reexaminează îndeplinirea de către aceasta a condițiilor pentru a beneficia de protecție internațională și cu privire la motivele reexaminării; și

(b) i se dă posibilitatea de a prezenta, în cadrul unui interviu personal în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (b) și cu articolele 14-17 sau printr-o declarație scrisă, motivele pentru care protecția sa internațională nu ar trebui să fie retrasă.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că, în cadrul procedurii prevăzute la alineatul (1):

(a) autoritatea competentă poate obține informații precise și actualizate cu privire la situația generală predominantă din

țările de origine ale persoanelor în cauză din diverse surse, precum, după caz, BESA și ICNUR; și

(b) în cazul în care informațiile despre un anumit caz sunt obținute în scopul reexaminării protecției internaționale, acestea nu sunt obținute de la autorul (sau autorii) persecuției sau a vătămării grave într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestuia (acestora) despre faptul că respectiva persoană este un beneficiar de protecție internațională, al cărui statut este în curs de reexaminare și nici nu periclitează integritatea fizică a acestuia sau a persoanelor aflate în întreținerea sa sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

(3) Statele membre se asigură că decizia autorității competente de a retrage protecția internațională este notificată în scris. Motivele în fapt și în drept trebuie să fie specificate în decizie, iar informațiile despre modul în care decizia poate fi contestată se comunică în scris.

(4) Odată ce autoritatea competentă a luat decizia de retragere a protecției internaționale, articolul 20, articolul 22, articolul 23 alineatul (1) și articolul 29 se aplică deopotrivă.

(5) Prin derogare de la alineatele (1)-(4) ale prezentului articol, statele membre pot hotărî ca protecția internațională să devină caducă din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a renunțat în mod neechivoc la recunoașterea sa ca beneficiar de protecție internațională. De asemenea, statele membre pot să prevadă că protecția internațională devine caducă din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a devenit cetățean al statului membru respectiv.

CAPITOLUL V

PROCEDURI PRIVIND CĂILE DE ATAC

Articolul 46

Dreptul la o cale de atac efectivă

(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:

(i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară,

(ii) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 33 alineatul (2);

(iii) luată la frontieră sau în zonele de tranzit ale unui stat membru în conformitate cu articolul 43 alineatul (1);

- (iv) de a nu efectua o examinare în temeiul articolului 39.
- (b) refuzului de a redeschide examinarea unei cereri după încheierea sa în conformitate cu articolele 27 și 28;
- (c) unei decizii de retragere a protecției internaționale în conformitate cu articolul 45.
- (2) Statele membre se asigură că persoanele recunoscute de către autoritatea decizională ca fiind eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară au dreptul la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1) împotriva unei decizii de a considera o cerere nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat.
- Fără a aduce atingere alineatului (1) litera (c), în situația în care statutul de protecție subsidiară acordat de un stat membru oferă aceleași drepturi și beneficii ca cele oferite de statutul de refugiat în temeiul legislației Uniunii și legislației naționale, respectivul stat membru poate considera o cale de atac împotriva unei decizii care consideră nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat ca fiind inadmisibilă pe baza interesului insuficient din partea solicitantului pentru menținerea procedurilor.
- (3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE, cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.
- (4) Statele membre prevăd termene rezonabile și alte norme necesare pentru exercitarea de către solicitant a dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1). Termenele respective nu împiedică sau îngreunează în mod excesiv exercitarea de către solicitant a acestui drept.
- De asemenea, statele membre pot să prevadă o reexaminare *ex officio* a deciziilor luate în temeiul articolului 43.
- (5) Fără a aduce atingere alineatului (6), statele membre permit solicitanților să rămână pe teritoriu până la expirarea termenului de prescripție privind exercitarea dreptului lor la o cale de atac efectivă și, în cazul în care acest drept a fost exercitat în termenul respectiv, până la soluționarea căii de atac.
- (6) În cazul unei decizii
- (a) de a considera o cerere vădit nefondată în conformitate cu articolul 32 alineatul (2) sau nefondată după examinarea în conformitate cu articolul 31 alineatul (8), cu excepția cazurilor în care respectiva decizie se bazează pe circumstanțele menționate la articolul 31 alineatul (8) litera (h);
- (b) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a), (b) sau (d);
- (c) de a respinge redeschiderea cazului solicitantului, după ce a fost întrerupt în conformitate cu articolul 28; sau
- (d) de a nu examina sau de a nu examina integral cererea în temeiul articolului 39,
- o instanță judecătorească are competența de a hotărî dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriul statului membru, fie la cererea solicitantului în cauză, fie din proprie inițiativă, în cazul în care decizia luată are drept consecință încetarea dreptului solicitantului de a rămâne în statul membru și când, în asemenea cazuri, dreptul de a rămâne în statul membru până la soluționarea căii de atac nu este prevăzut în legislația internă.
- (7) Alineatul (6) se aplică numai procedurilor menționate la articolul 43 cu condiția ca:
- (a) solicitantul să beneficieze de interpretarea necesară, asistența juridică și de cel puțin o săptămână pentru a-și pregăti cererea și a trimite instanței judecătorești argumentele în favoarea acordării dreptului său de a rămâne pe teritoriu până la soluționarea procedurii; și
- (b) în cadrul examinării cererii menționate la alineatul (6), instanța judecătorească să examineze decizia negativă a autorității decizionale în drept și în fapt.
- Dacă nu sunt îndeplinite condițiile menționate la literele (a) și (b), se aplică alineatul (5).
- (8) Statele membre permit solicitantului să rămână pe teritoriu până la terminarea procedurii prin care se decide dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriu, astfel cum se prevede la alineatele (6) și (7)
- (9) Alineatele (5), (6) și (7) nu aduc atingere articolului 26 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.
- (10) Statele membre pot prevedea termene pentru examinarea de către instanța judecătorească, în temeiul alineatului (1), a deciziei adoptate de autoritatea decizională.
- (11) De asemenea, statele membre pot prevedea în legislația internă condițiile în care se poate presupune că un solicitant și-a retras implicit calea de atac prevăzută la alineatul (1) sau a renunțat implicit la aceasta, împreună cu normele privind procedura care trebuie urmată.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 47

Contestarea de către autoritățile publice

Prezenta directivă nu aduce atingere posibilității autorităților publice de a contesta deciziile administrative și/sau judiciare astfel cum prevede legislația internă.

Articolul 48

Confidențialitatea

Statele membre se asigură că autoritățile care pun în aplicare prezenta directivă au obligația de a respecta principiul confidențialității, astfel cum este definit de legislația internă, în legătură cu orice informații pe care le obțin în cadrul activității lor.

Articolul 49

Cooperare

Fiecare stat membru desemnează un punct de contact național și comunică Comisiei datele de contact ale acestuia. Comisia comunică aceste informații celorlalte state membre.

Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă toate măsurile corespunzătoare pentru a stabili cooperarea directă și un schimb de informații între autoritățile competente.

Atunci când recurg la măsurile menționate la articolul 6 alineatul (5), articolul 14 alineatul (1) al doilea paragraf și articolul 31 alineatul (3) litera (b), statele membre informează Comisia de îndată ce au încetat să mai existe motive pentru aplicarea respectivelor măsuri excepționale și cel puțin o dată pe an. Atunci când este posibil, aceste informații includ date referitoare la procentul cererilor pentru care s-au aplicat derogări din numărul total de cereri prelucrate în cursul respectivei perioade.

Articolul 50

Raportarea

Până la 20 iulie 2017, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre și propune modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile utile pentru întocmirea raportului. După prezentarea raportului, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre cel puțin la fiecare cinci ani.

În cadrul primului raport, Comisia raportează, de asemenea, în special cu privire la aplicarea articolului 17 și a diferitelor instrumente utilizate cu privire la raportarea privind interviul personal.

Articolul 51

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-30, articolului 31 alineatele (1), (2) și (6)-(9), articolelor 32-46, articolului 49 și articolului 50 și anexei I până la cel târziu 20 iulie 2015. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

(2) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 31 alineatele (3), (4) și (5) până la 20 iulie 2018. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

(3) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatele (1) și (2), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune care precizează că trimerile, în acte cu putere de lege și acte administrative în vigoare, la directiva abrogată prin prezenta directivă se interpretează ca trimeri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea acestei mențiuni.

(4) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 52

Dispoziții tranzitorii

Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative menționate la articolul 51 alineatul (1) cererilor de protecție internațională depuse după 20 iulie 2015 sau după o dată anterioară și procedurilor de retragere a protecției internaționale începute după acea dată. Cererile depuse înainte de 20 iulie 2015 și procedurile de retragere a statutului de refugiat începute înainte de acea dată sunt reglementate de actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul Directivei 2005/85/CE.

Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative menționate la articolul 51 alineatul (2) cererilor de protecție internațională depuse după 20 iulie 2018 sau după o dată anterioară. Cererile depuse înainte de acea dată sunt reglementate de actele cu putere de lege și actele administrative în conformitate cu Directiva 2005/85/CE.

Articolul 53

Abrogare

Directiva 2005/85/CE se abrogă pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, începând cu 21 iulie 2015, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în legislația internă a directivei menționate în anexa II partea B.

Trimerile la directiva abrogată se interpretează ca trimeri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

*Articolul 54***Intrarea în vigoare și aplicarea**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolele 47 și 48 se aplică de la 21 iulie 2015.

*Articolul 55***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptă la Bruxelles, 26 iunie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
A. SHATTER

ANEXA I

Desemnarea țărilor de origine sigure în sensul articolului 37 alineatul (1)

O țară este considerată țară de origine sigură în cazul în care, pe baza situației legale, a aplicării legii într-un regim democratic și a situației politice generale, se poate demonstra că în țara respectivă, în general și consecvent, nu se recurge la persecuție, astfel cum este definită la articolul 9 din Directiva 2011/95/UE, la tortură sau la tratamente ori pedepse inumane sau degradante și nici nu există vreo amenințare din motiv de violență nediscriminatorie în situații de conflict armat internațional sau intern.

La efectuarea acestei evaluări, se ține seama, *inter alia*, de măsura în care se asigură protecție împotriva persecuției și relelor tratamente prin:

- (a) legile și reglementările relevante ale țării și modul cum sunt aplicate;
 - (b) respectarea drepturilor și a libertăților prevăzute de Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale și/sau Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și/sau Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii, în special drepturile de la care nicio derogare nu este permisă în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din convenția menționată anterior;
 - (c) respectarea principiului nereturnării în conformitate cu Convenția de la Geneva;
 - (d) existența unui sistem de căi de atac efective împotriva încălcării acestor drepturi și libertăți.
-

ANEXA II

PARTEA A

Directiva abrogată

(menționată la articolul 53)

Directiva 2005/85/CE a Consiliului

(JO L 326, 13.12.2005, p. 13).

PARTEA B

Termenul de transpunere în legislația internă

(menționat la articolul 51)

Directiva	Termene de transpunere
2005/85/CE	Primul termen: 1 decembrie 2007 Al doilea termen: 1 decembrie 2008

ANEXA III

Tabel de corespondență

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
<i>Articolul 1</i>	<i>Articolul 1</i>
Articolul 2 literele (a)-(c)	Articolul 2 literele (a)-(c)
—	Articolul 2 litera (d)
Articolul 2 literele (d)-(f)	Articolul 2 literele (e)-(g)
—	Articolul 2 literele (h) și (i)
Articolul 2 litera (g)	Articolul 2 litera (j)
—	Articolul 2 literele (k) și (l)
Articolul 2 literele (h)-(k)	Articolul 2 literele (m)-(p)
—	Articolul 2 litera (q)
Articolul 3 alineatele (1) și (2)	Articolul 3 alineatele (1) și (2)
Articolul 3 alineatul (3)	—
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 4 alineatul (1) al doilea paragraf	—
Articolul 4 alineatul (2) litera (a)	Articolul 4 alineatul (2) litera (a)
Articolul 4 alineatul (2) literele (b)-(d)	—
Articolul 4 alineatul (2) litera (e)	Articolul 4 alineatul (2) litera (b)
Articolul 4 alineatul (2) litera (f)	—
—	Articolul 4 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 4 alineatul (4)
—	Articolul 4 alineatul (5)
<i>Articolul 5</i>	<i>Articolul 5</i>
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)
—	Articolul 6 alineatele (2)-(4)
Articolul 6 alineatele (2) și (3)	Articolul 7 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 7 alineatul (3)
—	Articolul 7 alineatul (4)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 7 alineatul (5)
Articolul 6 alineatul (5)	—
—	<i>Articolul 8</i>
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 9 alineatele (1) și (2)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 9 alineatul (3)
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
—	Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 8 alineatul (2) literele (a)-(c)	Articolul 10 alineatul (3) literele (a)-(c)
—	Articolul 10 alineatul (3) litera (d)
Articolul 8 alineatele (3) și (4)	Articolul 10 alineatele (4) și (5)
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 11 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf	—
Articolul 9 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 11 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (1) literele (a)-(c)	Articolul 12 alineatul (1) literele (a)-(c)
—	Articolul 12 alineatul (1) litera (d)
Articolul 10 alineatul (1) literele (d) și (e)	Articolul 12 alineatul (1) literele (e) și (f)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (2)
<i>Articolul 11</i>	<i>Articolul 13</i>
Articolul 12 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 14 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 12 alineatul (2) al doilea paragraf	—
—	Articolul 14 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 14 alineatul (1) al patrulea paragraf
Articolul 12 alineatul (2) litera (a)	Articolul 14 alineatul (2) litera (a)
Articolul 12 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 12 alineatul (2) litera (c)	—
Articolul 12 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 14 alineatul (2) litera (b)
Articolul 12 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 12 alineatele (4)-(6)	Articolul 14 alineatele (3)-(5)
Articolul 13 alineatele (1) și (2)	Articolul 15 alineatele (1) și (2)
Articolul 13 alineatul (3) litera (a)	Articolul 15 alineatul (3) litera (a)
—	Articolul 15 alineatul (3) litera (b)
Articolul 13 alineatul (3) litera (b)	Articolul 15 alineatul (3) litera (c)
—	Articolul 15 alineatul (3) litera (d)
—	Articolul 15 alineatul (3) litera (e)
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 15 alineatul (4)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 13 alineatul (5)	—
—	Articolul 16
Articolul 14	—
—	Articolul 17
—	Articolul 18
—	Articolul 19
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 20 alineatul (1)
—	Articolul 20 alineatele (2)-(4)
—	Articolul 21 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (3) litera (a)	—
Articolul 15 alineatul (3) literele (b) și (c)	Articolul 21 alineatul (2) literele (a) și (b)
Articolul 15 alineatul (3) litera (d)	—
Articolul 15 alineatul (3) al doilea paragraf	—
Articolul 15 alineatele (4)-(6)	Articolul 21 alineatele (3)-(5)
—	Articolul 22 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf prima teză	Articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf cuvintele introductive
—	Articolul 23 alineatul (1) litera (a)
Articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf a doua teză	Articolul 23 alineatul (1) litera (b)
Articolul 16 alineatul (2) prima teză	Articolul 23 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (2) a doua teză	—
—	Articolul 23 alineatul (3)
Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 23 alineatul (4) primul paragraf
Articolul 16 alineatul (4) primul paragraf	—
Articolul 16 alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf	Articolul 23 alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf
—	Articolul 24
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 17 alineatul (2) litera (a)	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (2) literele (b) și (c)	—
Articolul 17 alineatul (3)	—
Articolul 17 alineatul (4)	Articolul 25 alineatul (3)
—	Articolul 25 alineatul (4)
Articolul 17 alineatul (5)	Articolul 25 alineatul (5)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 25 alineatul (6)
Articolul 17 alineatul (6)	Articolul 25 alineatul (7)
Articolul 18	Articolul 26
Articolul 19	Articolul 27
Articolul 20 alineatele (1) și (2)	Articolul 28 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 28 alineatul (3)
Articolul 21	Articolul 29
Articolul 22	Articolul 30
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 31 alineatul (1)
Articolul 23 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 31 alineatul (2)
—	Articolul 31 alineatul (3)
—	Articolul 31 alineatele (4) și (5)
Articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 31 alineatul (6)
—	Articolul 23 alineatul (3)
—	Articolul 31 alineatul (7)
Articolul 23 alineatul (4) litera (a)	Articolul 31 alineatul (8) litera (a)
Articolul 23 alineatul (4) litera (b)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (c) punctul (i)	Articolul 31 alineatul (8) litera (b)
Articolul 23 alineatul (4) litera (c) punctul (ii)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (d)	Articolul 31 alineatul (8) litera (c)
Articolul 23 alineatul (4) litera (e)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (f)	Articolul 31 alineatul (8) litera (d)
Articolul 23 alineatul (4) litera (g)	Articolul 31 alineatul (8) litera (e)
—	Articolul 31 alineatul (8) litera (f)
Articolul 23 alineatul (4) literele (h) și (i)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (j)	Articolul 31 alineatul (8) litera (g)
—	Articolul 31 alineatul (8) literele (h) și (i)
Articolul 23 alineatul (4) literele (k) și (l)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (m)	Articolul 31 alineatul (8) litera (j)
Articolul 23 alineatul (4) literele (n) și (o)	—
—	Articolul 31 alineatele (9)
Articolul 24	—
Articolul 25	Articolul 33
Articolul 25 alineatul (1)	Articolul 33 alineatul (1)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 25 alineatul (2) literele (a)-(c)	Articolul 33 alineatul (2) literele (a)-(c)
Articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e)	—
Articolul 25 alineatul (2) literele (f) și (g)	Articolul 33 alineatul (2) literele (d) și (e)
—	<i>Articolul 34</i>
<i>Articolul 26</i>	<i>Articolul 35</i>
Articolul 27 alineatul (1) litera (a)	Articolul 38 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 38 alineatul (1) litera (b)
Articolul 27 alineatul (1) literele (b)-(d)	Articolul 38 alineatul (1) literele (c)-(e)
Articolul 27 alineatele (2)-(5)	Articolul 38 alineatele (2)-(5)
<i>Articolul 28</i>	<i>Articolul 32</i>
<i>Articolul 29</i>	—
Articolul 30 alineatul (1)	Articolul 37 alineatul (1)
Articolul 30 alineatele (2)-(4)	—
—	Articolul 37 alineatul (2)
Articolul 30 alineatele (5) și (6)	Articolul 37 alineatele (3) și (4)
Articolul 31 alineatul (1)	Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 31 alineatul (2)	—
Articolul 31 alineatul (3)	Articolul 36 alineatul (2)
Articolul 32 alineatul (1)	Articolul 40 alineatul (1)
Articolul 32 alineatul (2)	—
Articolul 32 alineatul (3)	Articolul 40 alineatul (2)
Articolul 32 alineatul (4)	Articolul 40 alineatul (3) prima teză
Articolul 32 alineatul (5)	Articolul 40 alineatul (3) a doua teză
Articolul 32 alineatul (6)	Articolul 40 alineatul (4)
—	Articolul 40 alineatul (5)
Articolul 32 alineatul (7) primul paragraf	Articolul 40 alineatul (6) litera (a)
—	Articolul 40 alineatul (6) litera (b)
Articolul 32 alineatul (7) al doilea paragraf	Articolul 40 alineatul (6) al doilea paragraf
—	Articolul 40 alineatul (7)
—	<i>Articolul 41</i>
<i>Articolul 33</i>	—
Articolul 34 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a)	Articolul 42 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a)
Articolul 34 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 34 alineatul (2) litera (c)	Articolul 42 alineatul (2) litera (b)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 34 alineatul (3) litera (a)	Articolul 42 alineatul (3)
Articolul 34 alineatul (3) litera (b)	—
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 43 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 43 alineatul (1) litera (b)
Articolul 35 alineatul (2) și alineatul (3) literele (a)-(f)	—
Articolul 35 alineatul (4)	Articolul 43 alineatul (2)
Articolul 35 alineatul (5)	Articolul 43 alineatul (3)
Articolul 36 de la alineatul (1) până la alineatul (2) litera (c)	Articolul 39 de la alineatul (1) până la alineatul (2) litera (c)
Articolul 36 alineatul (2) litera (d)	—
Articolul 36 alineatul (3)	—
—	Articolul 39 alineatul (3)
Articolul 36 alineatele (4)-(6)	Articolul 39 alineatele (4)-(6)
—	Articolul 39 alineatul (7)
Articolul 36 alineatul (7)	—
<i>Articolul 37</i>	<i>Articolul 44</i>
<i>Articolul 38</i>	<i>Articolul 45</i>
—	Articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (i)
Articolul 39 alineatul (1) litera (a) punctele (i) și (ii)	Articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctele (ii) și (iii)
Articolul 39 alineatul (1) litera (a) punctul (iii)	—
Articolul 39 alineatul (1) litera (b)	Articolul 46 alineatul (1) litera (b)
Articolul 39 alineatul (1) literele (c) și (d)	—
Articolul 39 alineatul (1) litera (e)	Articolul 46 alineatul (1) litera (c)
—	Articolul 46 alineatele (2) și (3)
Articolul 39 alineatul (2)	Articolul 46 alineatul (4) primul paragraf
—	Articolul 46 alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 39 alineatul (3)	—
—	Articolul 46 alineatele (5)-(9)
Articolul 39 alineatul (4)	Articolul 46 alineatul (10)
Articolul 39 alineatul (5)	—
Articolul 39 alineatul (6)	Articolul 41 alineatul (11)
<i>Articolul 40</i>	<i>Articolul 47</i>
<i>Articolul 41</i>	<i>Articolul 48</i>
—	<i>Articolul 49</i>
<i>Articolul 42</i>	<i>Articolul 50</i>

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 43 primul paragraf	Articolul 51 alineatul (1)
—	Articolul 51 alineatul (2)
Articolul 43 al doilea și al treilea paragraf	Articolul 51 alineatele (3) și (4)
Articolul 44	Articolul 52 primul paragraf
—	Articolul 52 al doilea paragraf
—	Articolul 53
Articolul 45	Articolul 54
Articolul 46	Articolul 55
Anexa I	—
Anexa II	Anexa I
Anexa III	—
—	Anexa II
—	Anexa III

DIRECTIVA 2013/33/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 26 iunie 2013****de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (reformare)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (f),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Sunt necesare mai multe schimbări de fond ale Directivei 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre ⁽⁴⁾. Din motive de claritate, trebuie să se procedeze la reformarea directivei menționate.
- (2) O politică comună în domeniul azilului, cuprinzând un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de stabilire progresivă a unui spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, caută în mod legitim protecție în Uniune. O astfel de politică ar trebui să fie guvernată de principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, inclusiv pe plan financiar.
- (3) La reuniunea sa specială de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, Consiliul European a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea integrală și globală a

Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva”), afirmând astfel principiul nereturnării. Prima fază a sistemului european comun de azil a fost realizată prin adoptarea instrumentelor juridice relevante, inclusiv a Directivei 2003/9/CE, prevăzute în tratate.

- (4) Cu ocazia reuniunii sale din 4 noiembrie 2004, Consiliul European a adoptat Programul de la Haga, stabilind astfel obiectivele care trebuiau realizate în domeniul libertății, securității și justiției în perioada 2005-2010. În acest sens, Programul de la Haga a invitat Comisia Europeană să încheie evaluarea instrumentelor din prima fază și să înainteze Parlamentului European și Consiliului instrumentele și măsurile aferente celei de a doua faze.

- (5) În cadrul reuniunii din 10-11 decembrie 2009, Consiliul European a adoptat Programul de la Stockholm care reiterează angajarea la obiectivul de a institui, până în 2012, un spațiu comun de protecție și solidaritate, bazat pe o procedură de azil comună și pe un statut uniform pentru cei care beneficiază de protecție internațională, în temeiul unor standarde de protecție înalte și al unor proceduri echitabile și eficiente. Programul de la Stockholm prevede, de asemenea, faptul că este esențial ca persoanele, indiferent de statul membru în care este depusă cererea de protecție internațională, să beneficieze de un tratament echivalent în ceea ce privește condițiile de primire.

- (6) Resursele Fondului european pentru refugiați și ale Biroului European de Sprijin pentru Azil ar trebui mobilizate pentru a se acorda sprijinul corespunzător statelor membre în eforturile lor de punere în aplicare a standardelor stabilite în cea de a doua fază a sistemului european comun de azil, în special acelor state membre al căror sistem național de azil este supus unor presiuni deosebite și disproporționate, cauzate în special de situația lor geografică sau demografică.

⁽¹⁾ JO C 317, 23.12.2009, p. 110 și JO C 24, 28.1.2012, p. 80.

⁽²⁾ JO C 79, 27.3.2010, p. 58.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 7 mai 2009 (JO C 212 E, 5.8.2010, p. 348) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 6 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 10 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ JO L 31, 6.2.2003, p. 18.

- (7) În lumina rezultatelor evaluărilor efectuate cu privire la punerea în aplicare a instrumentelor din prima fază, este oportună, în acest stadiu, confirmarea principiilor care stau la baza Directivei 2003/9/CE în vederea asigurării unor condiții de primire îmbunătățite pentru solicitanții de protecție internațională („solicitanți”).

- (8) Pentru a asigura tratamentul egal al solicitanților în întreaga Uniune, prezenta directivă ar trebui să se aplice în decursul tuturor fazelor și tipurilor de proceduri ale cererilor de protecție internațională, în toate centrele de cazare a solicitanților, atât timp cât acestora li se permite să rămână pe teritoriul statelor membre în calitate de solicitanți.
- (9) În aplicarea prezentei directive, statele membre ar trebui să depună eforturi pentru a asigura deplina conformitate cu principiile apărării interesului superior al copilului și unității familiei, în conformitate cu dispozițiile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ale Convenției Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului din 1989 și, respectiv, ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.
- (10) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, statele membre trebuie să respecte anumite obligații care le revin în temeiul instrumentelor de drept internațional la care sunt părți.
- (11) Este necesară adoptarea unor standarde pentru primirea solicitanților care să fie suficiente pentru a le garanta un nivel de trai demn și condiții de viață comparabile în toate statele membre.
- (12) Armonizarea condițiilor de primire a solicitanților ar trebui să contribuie la limitarea mișcărilor secundare ale solicitanților, influențate de diversitatea condițiilor de primire.
- (13) În vederea asigurării unui tratament egal între toți solicitanții de protecție internațională și a garantării coerenței cu acquis-ul actual al Uniunii în domeniul azilului, în special cu Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate⁽¹⁾, este necesară extinderea domeniului de aplicare al prezentei directive în scopul includerii persoanelor care solicită protecție subsidiară.
- (14) Primirea persoanelor cu nevoi speciale de primire ar trebui să fie o preocupare majoră a autorităților naționale pentru a asigura faptul că o astfel de primire este concepută special pentru a putea răspunde nevoilor speciale ale acestora în materie de primire.
- (15) Măsura plasării în detenție a solicitanților ar trebui aplicată în conformitate cu principiul fundamental conform căruia o persoană nu ar trebui să fie supusă unei măsuri de detenție pentru unicul motiv că solicită protecție internațională, în special în conformitate cu obligațiile juridice internaționale ale statelor membre și cu articolul 31 din Convenția de la Geneva. Solicitanții pot fi plasați în detenție numai în condiții excepționale, foarte clar definite, prevăzute de prezenta directivă și respectând principiului necesității și proporționalității cu privire atât la modalitatea, cât și la scopul unei astfel de detenții. Un solicitant aflat în detenție ar trebui să aibă acces efectiv la garanțiile procedurale necesare, precum introducerea unei căi de atac în fața unei autorități judiciare naționale.
- (16) În ceea ce privește procedurile administrative referitoare la motivele de detenție, noțiunea de „atenție cuvenită” impune statelor membre, ca o condiție minimă, să facă pași concreți și semnificativi pentru a se asigura că timpul necesar pentru verificarea motivelor de detenție este cât mai scurt posibil, precum și că există o perspectivă reală pentru ca o astfel de verificare să fie realizată cu succes în cel mai scurt interval de timp. Detenția nu depășește timpul care este necesar în mod rezonabil pentru finalizarea procedurilor respective.
- (17) Motivele pentru detenție prevăzute în prezenta directivă nu aduc atingere altor motive de detenție, inclusiv motivelor de detenție din cadrul procedurilor penale, care sunt aplicabile în temeiul dreptului intern și care nu sunt legate de cererea pentru protecție internațională a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid.
- (18) Solicitanții care se află în detenție ar trebui să primească un tratament care să respecte pe deplin demnitatea umană și primirea acestora ar trebui să fie concepută special pentru a răspunde nevoilor acestora în situația respectivă. În special, statele membre ar trebui să asigure aplicarea articolului 37 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1989 privind drepturile copilului.
- (19) Pot exista cazuri în care nu este posibil, în practică, să se asigure imediat anumite garanții în materie de primire în detenție, de exemplu din cauza amplasamentului geografic sau a structurii specifice a centrului de detenție. Cu toate acestea, orice derogare de la garanțiile respective ar trebui să aibă un caracter temporar și ar trebui să se aplice numai în circumstanțele cuprinse în prezenta directivă. Derogările ar trebui să se aplice numai în circumstanțe excepționale și să fie justificate în mod corespunzător, ținând seama de circumstanțele fiecărui caz în parte, inclusiv de nivelul de gravitate al derogării aplicate, durata acesteia și impactul acesteia asupra solicitantului.

(¹) JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

- (20) În vederea unei mai bune asigurări a integrității fizice și psihologice a solicitanților, detenția ar trebui să fie o ultimă soluție și poate fi aplicată numai după ce au fost examinate în mod corespunzător toate măsurile neprivative de libertate alternative detenției. Orice măsură alternativă detenției trebuie să respecte drepturile fundamentale ale omului ale solicitanților.
- (21) Pentru a asigura respectarea garanțiilor de procedură care constau în posibilitatea de a contacta organizații sau grupuri de persoane care acordă asistență juridică, este necesară furnizarea informațiilor privind organizațiile și grupurile de persoane respective.
- (22) Atunci când iau decizii cu privire la condițiile de cazare, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de interesul superior al copilului, precum și de situațiile speciale ale oricărui solicitant care depinde de membrii familiei sau de alte rude apropiate, cum ar fi frații/surorile minori/minore necăsătoriți/necăsătorite, care sunt prezenți/prezente deja în statul membru.
- (23) Pentru a promova autonomia solicitanților și a limita discrepanțele mari între statele membre, este esențial să se stabilească norme clare privind accesul solicitanților la piața muncii.
- (24) Pentru a asigura că sprijinul material acordat solicitanților respectă principiile prevăzute în prezenta directivă, este necesar ca statele membre să stabilească nivelul unui astfel de sprijin pe baza unor referințe relevante. Aceasta nu înseamnă că suma acordată ar trebui să fie aceeași ca pentru resortisanți. Statele membre pot aplica un tratament mai puțin favorabil solicitanților față de resortisanți, după cum se specifică în prezenta directivă.
- (25) Este necesară limitarea posibilităților de abuz al sistemului de primire prin specificarea circumstanțelor în care condițiile de primire materială pentru solicitanți pot fi limitate sau retrase, garantând în același timp un nivel de trai demn pentru toți solicitanții.
- (26) Ar trebui să fie asigurate eficiența sistemelor de primire naționale și cooperarea dintre statele membre în ceea ce privește primirea solicitanților.
- (27) Ar trebui să fie încurajată coordonarea adecvată între autoritățile competente cu privire la primirea solicitanților și, prin urmare, ar trebui să fie favorizate relațiile armonioase între comunitățile locale și centrele de cazare.
- (28) Statele membre ar trebui să poată prevedea sau menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe și pentru apatrizii care solicită unui stat membru protecție internațională.
- (29) În acest sens, statele membre sunt invitate să aplice dispozițiile prezentei directive procedurilor de examinare a solicitărilor altor forme de protecție decât cea prevăzută în Directiva 2011/95/UE.
- (30) Punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui evaluată periodic.
- (31) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea unor standarde pentru primirea solicitanților în statele membre, nu poate fi suficient îndeplinit de statele membre și, prin urmare, datorită dimensiunilor sau efectelor prezentei directive, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității menționat la articolul 5 al Tratatului privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.
- (32) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să anexeze, în cazuri justificate, la notificarea măsurilor lor de transpunere, unul sau mai multe documente care explică relația dintre componentele unei directive și părțile corespondente din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (33) În conformitate cu articolele 1 și 2 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (34) În conformitate cu articolele 1 și 2 ale Protocolului nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.

⁽¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (35) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Prezenta directivă urmărește, în special, garantarea respectării depline a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 și 47 din Cartă și trebuie să fie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (36) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu Directiva 2003/9/CE. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directiva menționată.
- (37) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în dreptul intern a Directivei 2003/9/CE menționat în partea B din anexa II,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

OBIECTIV, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiectiv

Prezenta directivă are ca obiectiv stabilirea unor standarde pentru primirea solicitanților de protecție internațională („solicitanți”) în statele membre.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- (a) „cerere de protecție internațională” înseamnă o cerere de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95/UE;
- (b) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a făcut o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a pronunțat încă o hotărâre definitivă;
- (c) „membrii familiei” înseamnă, în măsura în care familia era deja constituită în țara de origine, următorii membri ai familiei solicitantului, care sunt prezenți în același stat membru, în legătură cu cererea de protecție internațională:
- soțul/soția solicitantului sau partenerul (partenera) său (sa) necăsătorit(ă) cu care se află într-o relație stabilă, atunci când dreptul sau practica statului membru în cauză tratează cuplurile necăsătorite într-un mod comparabil cu cel al cuplurilor căsătorite, în temeiul dreptului său privind resortisanții țărilor terțe;
 - copiii minori ai cuplurilor menționate la prima liniuță sau ai solicitantului, cu condiția să fie necăsătoriți, indiferent dacă sunt născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau dacă au fost adoptați, în conformitate cu legislația internă;
 - tatăl, mama sau alt adult răspunzător pentru solicitant în temeiul dreptului sau al practicii naționale din statul membru în cauză, în cazul în care solicitantul este minor și necăsătorit;
- (d) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani;
- (e) „minor neînsoțit” înseamnă un minor care sosește pe teritoriul statelor membre neînsoțit de un adult responsabil pentru acesta în temeiul dreptului sau al practicii statului membru în cauză și cât timp nu este efectiv în întreținerea unei astfel de persoane; definiția include un minor care este lăsat neînsoțit după intrarea sa pe teritoriul statelor membre;
- (f) „condiții de primire” înseamnă ansamblul măsurilor luate de statele membre în favoarea solicitanților, în conformitate cu prezenta directivă;
- (g) „condiții materiale de primire” înseamnă condițiile de primire incluzând cazarea, hrana și îmbrăcăminte, furnizate în natură sau sub formă de alocații financiare sau tichete, ori printr-o combinație a acestor trei elemente, precum și o alocație zilnică;
- (h) „detenție” înseamnă orice măsură de izolare a unui solicitant de către un stat membru într-un loc determinat, în care solicitantul este lipsit de libertatea de circulație;
- (i) „centru de cazare” înseamnă orice loc utilizat pentru cazarea colectivă a solicitanților;
- (j) „reprezentant” înseamnă o persoană sau o organizație numită de organele competente pentru a asista și a reprezenta un minor neînsoțit în procedurile prevăzute de prezenta directivă, în scopul de a asigura interesul superior al copilului și de a exercita, dacă este cazul, capacitatea juridică pentru minor. În cazul în care o organizație este numită în calitate de reprezentant, aceasta desemnează o persoană responsabilă de îndeplinirea sarcinilor de reprezentant în ceea ce privește minorul neînsoțit, în conformitate cu prezenta directivă;
- (k) „solicitant cu nevoi speciale de primire” înseamnă o persoană vulnerabilă, în conformitate cu articolul 21, care are nevoie de garanții speciale pentru a beneficia de drepturi și a-și îndeplini obligațiile în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor resortisanților țărilor terțe și apatrizilor care depun o cerere de protecție internațională pe teritoriul unui stat membru, inclusiv la frontiera, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale unui stat membru, cât timp aceștia sunt autorizați să rămână pe teritoriul respectiv în calitate de solicitanți, precum și membrilor familiilor acestora, în cazul în care sunt incluși în cererea de protecție internațională respectivă, în conformitate cu dreptul intern.

(2) Prezenta directivă nu se aplică cererilor de azil diplomatic sau teritorial prezentate reprezentanțelor statelor membre.

(3) Prezenta directivă nu este aplicabilă atunci când se aplică Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane deplasate și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri ⁽¹⁾.

(4) Statele membre pot decide să aplice prezenta directivă procedurilor de examinare a solicitărilor unor alte forme de protecție decât cea care decurge din Directiva 2011/95/UE.

Articolul 4

Dispoziții mai favorabile

Statele membre pot adopta sau menține dispoziții mai favorabile cu privire la condițiile de primire a solicitanților și a rudelor apropiate ale solicitantului care se află în același stat membru, atunci când depind de acesta, sau din motive umanitare, în măsura în care dispozițiile respective sunt compatibile cu prezenta directivă.

CAPITOLUL II

DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND CONDIȚIILE DE PRIMIRE

Articolul 5

Informarea

(1) Statele membre informează solicitanții, într-un termen rezonabil, care să nu depășească cincisprezece zile de la data depunerii cererii de protecție internațională, cel puțin despre avantajele de care pot beneficia și despre obligațiile pe care trebuie să le respecte cu privire la condițiile de primire.

⁽¹⁾ JO L 212, 7.8.2001, p. 12.

Statele membre se asigură că solicitanților le sunt furnizate informații despre organizațiile sau grupurile de persoane care acordă asistență juridică specifică și despre organizațiile care îi pot ajuta sau informa cu privire la condițiile de primire disponibile, inclusiv îngrijirile medicale.

(2) Statele membre se asigură că informațiile prevăzute la alineatul (1) sunt furnizate în scris și într-o limbă pe care solicitanții o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg. După caz, informațiile respective pot fi furnizate și oral.

Articolul 6

Documente

(1) Statele membre se asigură că solicitanții primesc, într-un termen de trei zile de la depunerea unei cereri de protecție internațională, un document emis pe numele lor, care să ateste statutul acestora de solicitant sau care să ateste că sunt autorizați să rămână pe teritoriul statului membru cât timp cererea lor este în așteptare sau în curs de examinare.

În cazul în care titularul nu este liber să circule pe întreg teritoriul sau pe o parte a teritoriului statelor membre, documentul atestă, de asemenea, acest lucru.

(2) Statele membre pot exclude aplicarea prezentului articol atunci când solicitantul este în detenție și în timpul examinării unei cereri de protecție internațională prezentate la frontieră sau în cadrul unei proceduri de stabilire a dreptului solicitantului de azil de a intra pe teritoriul unui stat membru. În cazuri specifice, în timpul examinării cererii de protecție internațională, statele membre pot furniza solicitanților alte documente echivalente cu documentul menționat la alineatul (1).

(3) Documentul menționat la alineatul (1) nu atestă neapărat identitatea solicitantului.

(4) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a furniza solicitanților documentul menționat la alineatul (1), care trebuie să fie valid în toată perioada în care aceștia sunt autorizați să rămână pe teritoriul statului membru în cauză.

(5) Statele membre pot furniza solicitanților un document de călătorie, atunci când aceștia trebuie să fie prezenți în alt stat din motive umanitare grave.

(6) Statele membre nu impun solicitanților o documentație inutilă sau disproporționată sau o altă cerință administrativă înainte de a le acorda drepturile care le revin în temeiul prezentei directive, pentru unicul motiv că solicită protecție internațională.

Articolul 7

Șederea și libertatea de circulație

(1) Solicitanții pot circula liber pe teritoriul statului membru gazdă sau în interiorul unei zone care le-a fost stabilită de acest stat membru. Zona stabilită nu aduce atingere sferei inalienabile a vieții private și oferă suficientă libertate de acțiune pentru a garanta accesul la toate avantajele prevăzute de prezenta directivă.

(2) Statele membre pot stabili locul reședinței solicitantului, din motive de interes public sau de ordin public sau, după caz, în vederea examinării rapide și a monitorizării eficiente a cererii de protecție internațională a acestuia.

(3) Statele membre pot prevedea că, pentru a beneficia de condițiile materiale ale primirii, solicitanții trebuie să-și aibă efectiv reședința într-un loc determinat, stabilit de statele membre. Deciziile respective, care pot fi cu caracter general, sunt adoptate de la caz la caz și se întemeiază pe dreptul intern.

(4) Statele membre prevăd posibilitatea de a acorda solicitanților de azil o autorizație temporară de a părăsi locul de reședință prevăzut la alineatele (2) și (3) și/sau zona care le-a fost atribuită, prevăzută la alineatul (1). Deciziile se iau de la caz la caz, obiectiv și imparțial și sunt motivate în cazul în care sunt negative.

Solicitantul nu trebuie să ceară o autorizație pentru a se prezenta în fața autorităților și instanțelor, în cazul în care prezența sa este necesară.

(5) Statele membre cer solicitanților de azil să le comunice autorităților competente adresa lor și să le notifice orice schimbare de adresă în cel mai scurt timp.

Articolul 8

Detenția

(1) Statele membre nu plasează o persoană în detenție pentru unicul motiv că aceasta este un solicitant în conformitate cu Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale ⁽¹⁾.

(2) Atunci când se dovedește a fi necesar și pe baza analizei individuale a fiecărui caz în parte, statele membre pot plasa un solicitant în detenție, în cazul în care nu se pot aplica efectiv măsuri mai puțin coercitive.

(3) Un solicitant poate fi plasat în detenție numai în următoarele situații:

(a) pentru a stabili sau verifica identitatea sau cetățenia acestuia;

(b) pentru a stabili elementele pe care se bazează solicitarea de protecție internațională, care nu ar putea fi obținute fără a se lua măsura detenției, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului;

(c) pentru a decide, în cadrul unei proceduri, asupra dreptului solicitantului de a intra pe teritoriu;

(d) în cazul în care acesta este plasat în detenție, supus procedurii de returnare, în temeiul Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ⁽²⁾, în vederea pregătirii returnării și/sau a desfășurării procesului de îndepărtare și în cazul în care statul membru respectiv poate demonstra, pe baza unor criterii obiective, inclusiv faptul că acesta a avut deja posibilitatea să aibă acces la procedura de azil, că există motive întemeiate să se creadă că acesta introduce solicitarea de protecție internațională numai pentru a întârzia sau a submina executarea deciziei de returnare;

(e) în cazul în care este necesar din rațiuni de protejare a securității naționale sau a ordinii publice;

(f) în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid ⁽³⁾.

Motivele de detenție se prevăd în dreptul intern.

(4) Statele membre se asigură că normele referitoare la alternative la măsura detenției, precum prezentarea cu regularitate în fața autorităților, depunerea unei garanții financiare sau obligația de a rămâne într-un loc determinat, sunt prevăzute în dreptul intern.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 60 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽²⁾ JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

⁽³⁾ A se vedea pagina 31 din prezentul Jurnal Oficial.

Articolul 9

Garanții pentru solicitanții aflați în detenție

(1) Un solicitant se plasează în detenție pentru o perioadă cât mai scurtă posibil și este menținut în detenție numai atât timp cât sunt aplicabile motivele prevăzute la articolul 8 alineatul (3).

Procedurile administrative relevante în contextul motivelor de detenție prevăzute la articolul 8 alineatul (3) sunt executate cu atenția cuvenită. Întârzierile aferente procedurilor administrative care nu se pot imputa solicitantului nu pot justifica o continuare a detenției.

(2) Măsura plasării în detenție a solicitanților se dispune în scris de către autoritățile judiciare sau administrative. Ordinul de plasare în detenție precizează motivele în fapt și în drept pe care se întemeiază.

(3) În cazul în care detenția se dispune de către autoritățile administrative, statele membre asigură o cale de atac judiciară rapidă privind legalitatea plasării în detenție, care să fie desfășurată din oficiu și/sau la cererea solicitantului. În cazul desfășurării din oficiu, o astfel de cale de atac se soluționează cât mai repede posibil de la începutul detenției. În cazul desfășurării la cererea solicitantului, acesta se soluționează cât mai rapid posibil după lansarea procedurii relevante. În acest scop, statele membre definesc în dreptul intern termenul în care se desfășoară calea de atac judiciară din oficiu și/sau calea de atac judiciară la cererea solicitantului.

În cazul în care, în urma exercitării căii de atac judiciare, se hotărăște că plasarea în detenție este ilegală, solicitantul în cauză este eliberat imediat.

(4) Solicitanților aflați în detenție li se comunică imediat în scris, într-o limbă pe care o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, motivele detenției și procedurile prevăzute în dreptul intern pentru contestarea ordinului de detenție, precum și posibilitatea de a solicita asistență juridică și reprezentare gratuite.

(5) Plasarea în detenție face obiectul unei revizui de către o autoritate judiciară, la intervale rezonabile de timp, din oficiu și/sau la cererea solicitantului în cauză, în special ori de câte ori durata acesteia este prelungită, când apar circumstanțe relevante sau noi informații care ar putea afecta legalitatea detenției.

(6) În cazurile de revizuire judiciară a ordinului de plasare în detenție, prevăzute la alineatul (3), statele membre asigură accesul solicitanților la asistență juridică și reprezentare gratuite. Aceasta include, cel puțin, pregătirea documentelor procedurale necesare și participarea la audiere în fața autorităților judiciare în numele solicitantului.

Asistența juridică și reprezentarea gratuite se acordă de către persoane calificate corespunzător, astfel cum este admis sau permis în dreptul intern, ale căror interese nu intră în conflict sau nu ar putea eventual intra în conflict cu cele ale solicitanților.

(7) De asemenea, statele membre pot prevedea acordarea de asistență juridică și reprezentare gratuite:

- (a) numai acelor persoane care nu dispun de resurse suficiente; și/sau
- (b) numai prin serviciile acordate de către consilieri juridici sau alți consilieri special desemnați în dreptul intern pentru a acorda asistență solicitanților și pentru a-i reprezenta.

(8) Statele membre pot, de asemenea:

- (a) impune limite pecuniare și/sau termene pentru acordarea de asistență juridică și reprezentare gratuite, cu condiția ca acestea să nu restricționeze în mod arbitrar accesul la asistență juridică și reprezentare;
- (b) prevedea, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, ca solicitanții de azil să nu beneficieze de un tratament mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistență juridică.

(9) Statele membre pot cere rambursarea integrală sau parțială a costurilor acordate în cazul și în momentul în care situația financiară a solicitantului se îmbunătățește considerabil sau în cazul în care hotărârea de acordare a acestor costuri a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

(10) Procedurile de acces la asistență juridică și reprezentare se stabilesc în dreptul intern.

Articolul 10

Condițiile de detenție

(1) Detenția solicitanților se efectuează, de regulă, în centre specializate de detenție. În situația în care un stat membru nu poate furniza cazare într-un centru specializat de detenție și este obligat să recurgă la cazarea în cadrul unui penitenciar, solicitantul aflat în detenție este separat de deținuții obișnuiți și se aplică condițiile de detenție prevăzute în prezenta directivă.

De regulă, solicitanții aflați în detenție sunt separați de alți resortisanți din țări terțe care nu au depus o cerere de protecție internațională.

În situația în care solicitanții aflați în detenție nu pot fi separați de alți resortisanți din țări terțe, statul membru respectiv asigură aplicarea condițiilor de detenție prevăzute în prezenta directivă.

(2) Solicitanții aflați în detenție trebuie să aibă acces la spații deschise.

(3) Statele membre asigură că reprezentanții Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) au posibilitatea să comunice cu solicitanții și să-i viziteze în condiții care respectă viața privată. Acest lucru se aplică, de asemenea, organizațiilor care activează în numele ICNUR pe teritoriul statului membru în cauză, în temeiul unui acord cu statul respectiv.

(4) Statele membre se asigură că membrii familiei, consilierii juridici și reprezentanții organizațiilor neguvernamentale relevante recunoscute de statul membru respectiv au posibilitatea să comunice cu solicitanții și să-i viziteze în condiții care respectă viața privată. Pot fi impuse limitări ale accesului în centrul de detenție numai atunci când acestea reprezintă, în temeiul dreptului intern, o necesitate obiectivă din motive de securitate, ordine publică sau gestionare administrativă a centrului de detenție, cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să împiedice accesul.

(5) Statele membre asigură faptul că solicitanților aflați în detenție le sunt comunicate în mod sistematic informații care explică normele aplicabile în centrul respectiv și care privesc drepturile și obligațiile acestora într-o limbă pe care o înțeleg sau se presupune, în mod rezonabil, că o înțeleg. În cazuri justificate în mod corespunzător și pentru o perioadă rezonabilă și cât mai scurtă posibil, statele membre pot deroga de la această obligație atunci când solicitantul se află în detenție într-un post de frontieră sau într-o zonă de tranzit. Această derogare nu se aplică în cazurile prevăzute la articolul 43 din Directiva 2013/32/UE.

Articolul 11

Detenția persoanelor vulnerabile și a solicitanților cu nevoi speciale de primire

(1) Sănătatea, inclusiv sănătatea mintală, a solicitanților aflați în detenție care sunt persoane vulnerabile constituie o preocupare principală a autorităților naționale.

În cazul în care persoane vulnerabile sunt plasate în detenție, statele membre asigură că acestea sunt monitorizate în mod regulat și beneficiază de sprijinul corespunzător, ținând seama de situația lor individuală, inclusiv de starea lor de sănătate.

(2) Minorii se plasează în detenție numai ca o măsură la care se recurge în ultimă instanță și după ce s-a stabilit că nu s-ar putea aplica efectiv măsuri alternative mai puțin coercitive. O astfel de plasare în detenție se aplică pe cea mai scurtă perioadă de timp și se depun toate eforturile pentru a-i elibera pe minorii aflați în detenție și a-i plasa în centre de cazare adecvate pentru minori.

Interesul superior al minorului, astfel cum este prevăzut la articolul 23 alineatul (2), prevalează.

În cazul în care minorii sunt plasați în detenție, aceștia au posibilitatea de a participa la activități de agrement, inclusiv la joacă și la activități recreative adaptate vârstei lor.

(3) Minorii neînsoțiți sunt plasați în detenție numai în situații excepționale. Se depun toate eforturile pentru a-i elibera cât mai rapid posibil pe minorii neînsoțiți aflați în detenție.

Minorii neînsoțiți nu sunt niciodată plasați în detenție în penitenciar.

În măsura posibilului, minorilor neînsoțiți li se oferă cazare în instituții dotate cu personal și cu facilități care țin seama de nevoile unor persoane de vârsta lor.

În cazul detenției minorilor neînsoțiți, statele membre asigură că acestora li se oferă cazare separată de adulți.

(4) Familiile aflate în detenție beneficiază de cazare separată, fiindu-le garantat un nivel adecvat de intimitate.

(5) În cazul plasării în detenție a femeilor solicitante, statele membre se asigură că acestora li se oferă cazare separată de bărbații solicitanți, cu excepția cazurilor în care aceștia din urmă aparțin aceleiași familii și toate persoanele vizate și-au dat consimțământul.

De asemenea, se pot aplica excepții de la primul paragraf în ceea ce privește utilizarea spațiilor comune destinate activităților recreative sau sociale, inclusiv servirea meselor.

(6) În cazuri justificate în mod corespunzător și pentru o perioadă rezonabilă și cât mai scurtă posibil, statele membre pot deroga de la alineatul (2) al treilea paragraf, alineatul (4) și alineatul (5) primul paragraf, atunci când solicitantul este plasat în detenție într-un punct de frontieră sau într-o zonă de tranzit, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 43 din Directiva 2013/32/UE.

Articolul 12

Famiile

Statele membre iau măsurile necesare pentru a menține, pe cât posibil, unitatea familiei care este prezentă pe teritoriul lor, în cazul în care solicitanții primesc locuință de la statul membru respectiv. Astfel de măsuri se pun în aplicare cu acordul solicitantului.

Articolul 13

Examenе medicale

Statele membre pot impune solicitanților să se supună unui examen medical, din motive de sănătate publică.

Articolul 14

Școlarizarea și educația minorilor

(1) Statele membre acordă copiilor minori ai solicitanților și solicitanților minori accesul la sistemul educațional, în condiții similare celor prevăzute pentru resortisanții săi proprii, cât timp nu se execută o măsură de expulzare a acestora sau a părinților lor. Educația poate fi furnizată în centrele de cazare.

Statele membre pot stipula că acest acces trebuie să fie limitat la sistemul educațional de stat.

Statele membre nu pot interzice accesul la studiile secundare pentru singurul motiv că minorul a ajuns la vârsta majoratului.

(2) Accesul la sistemul educațional nu poate fi amânat cu mai mult de trei luni de la data la care a fost prezentată cererea de protecție internațională de către minor sau în numele acestuia.

Minorii beneficiază de cursuri de pregătire, inclusiv de cursuri de limbă, atunci când acestea sunt necesare în vederea facilitării accesului și participării acestora în sistemul de educație, astfel cum este prevăzut la alineatul (1).

(3) În cazul în care accesul la sistemul educațional prevăzut la alineatul (1) nu este posibil din cauza situației specifice a minorului, statul membru respectiv propune alte modalități de educație în conformitate cu legislația și practicile naționale.

Articolul 15

Ocuparea forței de muncă

(1) Statele membre se asigură că solicitanții au acces la piața muncii în cel mult 9 luni de la data la care s-a depus cererea de protecție internațională, dacă autoritatea competentă nu a luat o hotărâre în primă instanță și dacă întârzierea nu poate fi atribuită solicitantului.

(2) Statele membre decid în ce condiții se acordă solicitantului accesul la piața muncii, în conformitate cu dreptul lor intern, asigurând în același timp accesul efectiv al solicitanților pe piața muncii.

Din motive legate de politicile privind piața forței de muncă, statele membre pot acorda prioritate cetățenilor Uniunii și resortisanților statelor părți la Acordul privind Spațiul Economic European, precum și resortisanților din țările terțe care au reședință legală.

(3) Accesul la piața muncii nu poate fi refuzat în perioada exercitării căilor de atac, atunci când acțiunea împotriva unei decizii negative adoptate printr-o procedură normală are efect suspensiv, până la notificarea unei decizii de respingere a căii de atac.

Articolul 16

Formarea profesională

Statele membre pot autoriza accesul solicitanților la formarea profesională, indiferent dacă aceștia au sau nu acces la piața muncii.

Accesul la o formare profesională în legătură cu un contract de muncă depinde de posibilitatea solicitantului de a avea acces la piața muncii, în conformitate cu articolul 15.

Articolul 17

Normele generale privind condițiile materiale de primire și îngrijirile medicale

(1) Statele membre se asigură că solicitanții de azil au acces la condițiile materiale de primire din momentul prezentării cererii lor de protecție internațională.

(2) Statele membre asigură prin condițiile materiale de primire un nivel de trai pentru solicitanți, care garantează subzistența acestora și protejează sănătatea fizică și mintală a acestora.

Statele membre se asigură că nivelul de trai respectiv este garantat în cazul persoanelor vulnerabile, în conformitate cu articolul 21, precum și în cazul persoanelor aflate în detenție.

(3) Statele membre pot subordona acordarea în totalitate sau parțială a condițiilor materiale de primire și a îngrijirilor medicale condiției ca solicitanții să nu dispună de mijloace suficiente pentru a avea un nivel de trai adecvat pentru sănătate și pentru asigurarea subzistenței acestora.

(4) Statele membre pot pretinde solicitanților să suporte sau să contribuie la costul condițiilor materiale de primire și al îngrijirilor medicale prevăzute în prezenta directivă, în conformitate cu alineatul (3), în cazul în care aceștia au resurse suficiente, de exemplu, în cazul în care aceștia au muncit o perioadă rezonabilă.

În cazul în care se dovedește că un solicitant dispunea de resurse suficiente pentru a-și acoperi condițiile materiale de primire și îngrijirile medicale la data la care nevoile respective de bază i-au fost acoperite, statele membre îi pot cere rambursarea.

(5) Atunci când statele membre oferă condițiile materiale de primire sub formă de alocații financiare sau de tichete, valoarea acestora se fixează pe baza nivelului (nivelurilor) stabilit(e) de statul membru în cauză fie prin lege, fie în practică, pentru a asigura un nivel de trai adecvat pentru resortisanți. În acest sens, statele membre pot aplica un tratament mai puțin favorabil solicitanților în comparație cu resortisanții, în special atunci când sprijinul material se acordă parțial în natură sau atunci când nivelul (nivelurile) respectiv(e), aplicat(e) resortisanților, are (au) scopul de a garanta un nivel de trai mai bun decât cel prevăzut pentru solicitanți în temeiul prezentei directive.

Articolul 18

Modalitățile condițiilor materiale de primire

(1) Atunci când cazarea se acordă în natură, aceasta trebuie să fie sub una dintre următoarele forme sau într-o combinație a acestora:

(a) localuri folosite pentru cazarea solicitanților pe durata examinării cererii de protecție internațională depuse la frontieră sau în zonele de tranzit;

(b) centre de cazare oferind un nivel de trai adecvat;

(c) case, apartamente, hoteluri private sau alte localuri adaptate pentru cazarea solicitanților.

(2) Fără a aduce atingere condițiilor specifice de detenție prevăzute la articolele 10 și 11, în legătură cu formele de

cazare prevăzute la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) de la prezentul articol, statele membre se asigură că:

(a) solicitanților li se garantează protecția vieții lor de familie;

(b) solicitanții au posibilitatea de a comunica cu rudele lor, cu consilierii juridici, cu reprezentanții ICNUR și cu organizații sau organisme naționale, internaționale și neguvernamentale relevante;

(c) membrii familiei, consilierii juridici și reprezentanții ICNUR și ai organizațiilor neguvernamentale relevante care sunt recunoscute de statul membru în cauză au acces pentru a le acorda asistență solicitanților menționați. Nu se pot impune limite unui astfel de acces decât pentru motive de securitate a localurilor respective și a solicitanților.

(3) Statele membre iau în considerare problemele specifice legate de sex și vârstă, precum și situația persoanelor vulnerabile, în ceea ce privește solicitanții din interiorul localurilor și centrelor de cazare prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b).

(4) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a preveni agresiunile și violența de gen, inclusiv violența sexuală și hărțuirea în interiorul localurilor și centrelor de cazare prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b).

(5) Statele membre se asigură, în măsura posibilului, că solicitanții adulți dependenți, cu nevoi speciale de primire, sunt cazați împreună cu rude adulte apropiate care sunt deja prezente în același stat membru și care răspund de aceștia, în conformitate cu dreptul sau cu practica statului membru în cauză.

(6) Statele membre se asigură că solicitanții de azil nu sunt transferați de la un loc de cazare la altul decât atunci când este absolut necesar. Statele membre dau posibilitatea solicitanților de a-și informa consilierii juridici cu privire la transferul lor la o nouă adresă.

(7) Persoanele care lucrează în centrele de cazare au o formare profesională corespunzătoare și au obligația de a respecta normele privind confidențialitatea prevăzute în dreptul intern în ceea ce privește informațiile la care au acces datorită muncii lor.

(8) Statele membre pot implica solicitanții de azil în gestionarea resurselor materiale și a unor aspecte nemateriale ale vieții din centrul de cazare, prin intermediul unui comitet sau consiliu consultativ reprezentativ al persoanelor cazare în centrul respectiv.

(9) În cazuri justificate în mod corespunzător, în ceea ce privește condițiile materiale de primire, statele membre pot stabili, cu titlu excepțional, și alte forme decât cele prevăzute în prezentul articol, pentru o perioadă rezonabilă, cât mai scurtă posibil, atunci când:

(a) este necesară o evaluare a nevoilor speciale ale solicitantului, în conformitate cu articolul 22;

(b) capacitățile de cazare disponibile în mod obișnuit sunt temporar epuizate.

Astfel de condiții diferite satisfac, în oricare dintre cazuri, nevoile de bază.

Articolul 19

Îngrijirile medicale

(1) Statele membre se asigură că solicitanții primesc îngrijirile medicale necesare, care includ, cel puțin, îngrijirile de urgență și tratamentul de bază al bolilor și al afecțiunilor mintale grave.

(2) Statele membre acordă asistența medicală sau de alt tip necesară solicitanților cu nevoi speciale de primire, inclusiv îngrijirea corespunzătoare a sănătății mintale, dacă este cazul.

CAPITOLUL III

LIMITAREA SAU RETRAGEREA BENEFICIULUI CONDIȚIILOR MATERIALE DE PRIMIRE

Articolul 20

Limitarea sau retragerea beneficiului condițiilor materiale de primire

(1) Statele membre pot limita sau retrage, în cazuri excepționale și justificate corespunzător, beneficiul condițiilor materiale de primire atunci când un solicitant:

(a) părăsește locul de reședință stabilit de autoritatea competentă, fără să o fi informat pe aceasta sau fără să fi obținut permisiunea acesteia, în cazul în care o astfel de permisiune este necesară;

(b) nu-și respectă obligația de a se prezenta autorităților, nu răspunde solicitărilor de a furniza informații sau nu participă la întâlnirile personale în legătură cu procedura de azil, într-un termen rezonabil stabilit de dreptul intern; sau

(c) a depus o cerere ulterioară, astfel cum este definită în articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32/UE.

Pentru cazurile (a) și (b), atunci când solicitantul este găsit sau se prezintă de bună voie autorităților competente, se ia o decizie motivată în mod corespunzător, fondată pe motivele dispariției acestuia, în ceea ce privește restabilirea beneficiului acordării anumitor sau tuturor condițiilor materiale de primire care au fost retrase sau limitate.

(2) Statele membre pot, de asemenea, limita condițiile materiale de primire atunci când pot stabili că solicitantul de azil, fără a avea un motiv justificabil, nu a introdus o cerere de protecție internațională cât mai devreme posibil/de îndată ce a avut posibilitatea de a face acest lucru după sosirea în statul membru respectiv.

(3) Statele membre pot limita sau retrage condițiile materiale de primire atunci când un solicitant de azil a ascuns faptul că dispune de resurse financiare și, prin urmare, a beneficiat în mod necorespunzător de condițiile materiale de primire.

(4) Statele membre pot stabili sancțiunile aplicabile încălcărilor grave ale regulilor centrelor de cazare sau comportamentului deosebit de violent.

(5) Deciziile de limitare sau de retragere a beneficiului condițiilor materiale de primire sau a sancțiunilor menționate la alineatele (1), (2), (3) și (4) de la prezentul articol se iau de la caz la caz, obiectiv și imparțial și sunt motivate. Deciziile respective sunt fondate pe situația particulară a persoanei în cauză, în special în cazul persoanelor menționate la articolul 21, ținând cont de principiul proporționalității. Statele membre asigură în orice situație accesul la îngrijiri medicale în conformitate cu articolul 19 și garantează un nivel de trai demn tuturor solicitanților.

(6) Statele membre se asigură că nu sunt limitate sau retrase condițiile materiale de primire înainte de adoptarea unei decizii în conformitate cu alineatul (5).

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII PRIVIND PERSOANELE VULNERABILE

Articolul 21

Principiu general

În dreptul intern care transpune prezenta directivă, statele membre țin seama de situația specială a persoanelor vulnerabile, precum minorii, minorii neînsoțiți, persoanele cu handicap, persoanele în vârstă, femeile însărcinate, părinții singuri cu copii minori, victimele traficului de persoane, persoanele care suferă de afecțiuni grave, persoanele cu afecțiuni mintale și persoanele care au fost supuse torturilor, violurilor sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, cum ar fi victimele mutilării genitale a femeilor.

*Articolul 22***Evaluarea nevoilor speciale de primire ale persoanelor vulnerabile**

(1) În vederea punerii în aplicare eficiente a articolului 21, statele membre evaluează dacă solicitantul este un solicitant cu nevoi speciale de primire. Statele membre indică, de asemenea, natura acestor nevoi.

Respectiva evaluare este inițiată într-un termen rezonabil de la depunerea cererii de protecție internațională și poate fi integrată în procedurile naționale existente. Statele membre se asigură, de asemenea, că aceste nevoi speciale de primire sunt satisfăcute, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, în cazul în care acestea sunt constatate într-o etapă ulterioară a procedurii de azil.

Statele membre se asigură că sprijinul acordat solicitanților cu nevoi speciale de primire în conformitate cu prezenta directivă ia în considerare nevoile speciale de primire ale acestora pe toată durata procedurii de azil și monitorizează corespunzător situația acestora.

(2) Evaluarea prevăzută la alineatul (1) trebuie să nu se prezinte sub forma unei proceduri administrative.

(3) Se poate considera că numai persoanele vulnerabile, în conformitate cu articolul 21, au nevoi de primire speciale și, prin urmare, acestea beneficiază de sprijinul specific prevăzut în conformitate cu prezenta directivă.

(4) Evaluarea prevăzută la alineatul (1) nu aduce atingere evaluării nevoilor de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE.

*Articolul 23***Minorii**

(1) Interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial pentru statele membre, cu ocazia transpunerii dispozițiilor prezentei directive referitoare la minori. Statele membre asigură un nivel de trai adecvat pentru dezvoltarea fizică, mintală, spirituală, morală și socială a minorului.

(2) În cadrul analizei interesului superior al copilului, statele membre acordă o atenție deosebită următorilor factori:

- (a) posibilitatea de reintregire a familiei;
- (b) bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, ținând cont, în special, de apartenența sa;
- (c) considerente privind siguranța și securitatea, în special atunci când există riscul ca minorul respectiv să fie victimă a traficului de persoane;

(d) opiniile minorului, în acord cu vârsta și maturitatea acestuia.

(3) Statele membre se asigură că minorii au posibilitatea de a participa la activități de agrement, inclusiv la joacă și la activități recreative adaptate vârstei lor, în interiorul localurilor și centrelor de cazare prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (a) și (b), precum și la activități în aer liber.

(4) Statele membre asigură minorilor care au fost victime ale oricărei forme de abuz, neglijență, exploatare, tortură, tratamente crude, inumane și degradante sau ale unor conflicte armate accesul la servicii de reabilitare; ele asigură acordarea pentru victime a îngrijirilor de sănătate mintală adecvate și, după caz, a asistenței calificate.

(5) Statele membre se asigură că copiii minori ai solicitanților sau solicitanții minori sunt cazați cu părinții lor, cu frații/surorile minori/minore necăsătoriți/necăsătorite sau cu membrul adult al familiei responsabil pentru aceștia, prin lege sau prin practica statului membru în cauză, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorilor respectivi.

*Articolul 24***Minorii neînsoțiți**

(1) Statele membre adoptă cât mai repede posibil măsurile necesare pentru a asigura că un reprezentant îl reprezintă pe minorul neînsoțit sau îi acordă asistență pentru a-i permite acestuia să beneficieze de drepturile și să își respecte obligațiile prevăzute în prezenta directivă. Minorul neînsoțit este informat imediat de numirea reprezentantului. Reprezentantul își îndeplinește sarcinile în conformitate cu principiul interesului superior al copilului, astfel cum este prevăzut la articolul 23 alineatul (2), și dispune de expertiza necesară în acest scop. În vederea asigurării bunăstării și dezvoltării sociale a minorului, prevăzute la articolul 23 alineatul (2) litera (b), persoana desemnată ca reprezentant este schimbată numai atunci când este necesar. Organizațiile sau persoanele ale căror interese intră în conflict sau ar putea eventual intra în conflict cu cele ale minorului neînsoțit nu sunt eligibile pentru a deveni reprezentanți.

Autoritățile competente evaluează periodic situația acestor minori, inclusiv disponibilitatea mijloacelor necesare pentru reprezentarea minorului neînsoțit.

(2) Minorii neînsoțiți care prezintă o cerere de protecție internațională sunt plasați, de la data la care sunt admiși pe teritoriul respectiv până în momentul în care trebuie să părăsească statul membru în care a fost prezentată sau este examinată cererea de protecție internațională:

- (a) cu membrii adulți ai familiilor lor;

(b) într-o familie gazdă;

(c) în centre de cazare specializate pentru primirea minorilor;

(d) în alte locuri de cazare adecvate pentru minori.

Statele membre pot plasa minorii neînsoțiți în vârstă de minimum 16 ani în centre de cazare destinate solicitanților adulți, dacă acest lucru este în interesul lor superior, astfel cum se prevede la articolul 23 alineatul (2).

Pe cât posibil, frații și surorile din aceeași familie sunt ținuti împreună, ținând cont de interesul superior al minorului în cauză și, în special, de vârsta și gradul de maturitate al acestuia. În cazul minorilor neînsoțiți, schimbările de rezidență sunt limitate pe cât posibil.

(3) Statele membre încep căutarea membrilor familiei minorului neînsoțit, dacă este cazul, cu ajutorul organizațiilor internaționale sau al altor organizații relevante, cât mai repede posibil după introducerea cererii de protecție internațională, protejând în același timp interesul superior al minorului. În cazurile în care integritatea fizică sau viața unui minor sau a apropiaților săi ar putea fi amenințate, în special în cazul în care au rămas în țara de origine, colectarea, prelucrarea și difuzarea informațiilor privind persoanele respective trebuie să fie făcute confidențial, pentru a evita punerea în pericol a siguranței acestora.

(4) Personalul care se ocupă de minorii neînsoțiți a avut și continuă să beneficieze de o formare profesională corespunzătoare, ținând cont de nevoile acestora, și are obligația de respectare a normelor privind confidențialitatea prevăzute în dreptul intern în ceea ce privește informațiile la care are acces datorită muncii sale.

Articolul 25

Victimele torturii sau violenței

(1) Statele membre se asigură că persoanele care au suferit torturi, violuri sau alte forme de violență gravă primesc tratamentul necesar pentru prejudiciile cauzate de astfel de acte, în special accesul la un tratament sau la îngrijiri medicale și psihologice adecvate.

(2) Personalul care se ocupă de victime ale torturii, ale violurilor sau ale altor forme grave de violență trebuie să fi beneficiat și continuă să beneficieze de pregătire profesională corespunzătoare în ceea ce privește nevoile acestora și are obligația de a respecta normele de confidențialitate prevăzute în dreptul intern în legătură cu informațiile la care are acces datorită muncii sale.

CAPITOLUL V

CĂI DE ATAC

Articolul 26

Căi de atac

(1) Statele membre se asigură că deciziile cu privire la acordarea, retragerea sau reducerea avantajelor prevăzute în prezenta directivă sau deciziile adoptate în temeiul articolului 7 care afectează în mod individual solicitanții pot face obiectul unei căi de atac în cadrul procedurilor prevăzute în dreptul intern. Cel puțin în ultimă instanță, este prevăzută posibilitatea unor căi de atac, în fapt și în drept, în fața unei autorități judiciare.

(2) În cazurile unor căi de atac în fața unei autorități judiciare, astfel cum este prevăzut la alineatul (1), statele membre se asigură că asistența juridică și reprezentarea gratuite sunt puse la dispoziție la cerere, în măsura în care un astfel de ajutor este necesar pentru a asigura accesul efectiv la justiție. Aceasta include, cel puțin, pregătirea documentelor procedurale necesare și participarea la audiere în fața autorităților judiciare în numele solicitantului.

Asistența juridică și reprezentarea gratuite se acordă de către persoanele calificate în mod adecvat, admise sau autorizate în temeiul dreptului intern și ale căror interese nu se află în conflict și nu ar putea fi potențial în conflict cu cele ale solicitantului.

(3) De asemenea, statele membre pot prevedea acordarea de asistență juridică și reprezentare gratuite:

- (a) numai acelor persoane cărora le lipsesc resursele/care nu dispun de resurse suficiente; și/sau
- (b) numai prin serviciile acordate de către consilieri juridici sau alți consilieri special desemnați în dreptul intern pentru a acorda asistență solicitanților și pentru a-i reprezenta.

Statele membre pot să prevadă că nu se acordă asistență juridică și reprezentare gratuite dacă căile de apel sunt considerate de către o autoritate competentă ca neavând nicio perspectivă concretă de succes. În acest caz, statele membre se asigură că asistența juridică și reprezentarea nu sunt restricționate în mod arbitrar și că accesul efectiv al solicitantului la justiție nu este obstrucționat.

(4) Statele membre pot, de asemenea:

- (a) impune limite pecuniare și/sau termene pentru acordarea de asistență juridică și reprezentare gratuite, cu condiția ca acestea să nu restricționeze în mod arbitrar accesul la asistență juridică și reprezentare;

(b) prevedea, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, că solicitanții de azil nu beneficiază de un tratament mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistența juridică.

(5) Statele membre pot cere rambursarea integrală sau parțială a costurilor acordate în cazul și în momentul în care situația financiară a solicitantului se îmbunătățește considerabil sau în cazul în care hotărârea de acordare a acestor prestații a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

(6) Procedurile de acces la asistența juridică și reprezentare se stabilesc în dreptul intern.

CAPITOLUL VI

MĂSURI PENTRU CREȘTEREA EFICIENȚEI SISTEMULUI DE PRIMIRE

Articolul 27

Autoritățile competente

Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la autoritățile responsabile cu îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezenta directivă. Statele membre informează Comisia cu privire la orice schimbări privind identitatea acestor autorități.

Articolul 28

Sistemul de orientare, de monitorizare și control

(1) Statele membre se asigură că sunt stabilite mecanisme relevante pentru a garanta orientarea, monitorizarea și controlul corespunzătoare ale condițiilor de primire, respectând structura constituțională a acestora.

(2) Statele membre comunică informațiile relevante Comisiei, utilizând formularul din anexa I, până la 20 iulie 2016 cel târziu.

Articolul 29

Personalul și resursele

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru ca autoritățile și alte organizații care pun în aplicare prezenta directivă să beneficieze de formarea de bază necesară, ținând cont de nevoile solicitanților de ambele sexe.

(2) Statele membre alocă resursele necesare în legătură cu dreptul intern de punere în aplicare a prezentei directive.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 30

Rapoarte

Până la 20 iulie 2017 cel târziu, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive și propune, după caz, modificările necesare.

Până la 20 iulie 2016, statele membre transmit Comisiei orice informație necesară pentru pregătirea raportului.

După prezentarea primului raport, Comisia prezintă, cel puțin o dată la cinci ani, un raport Parlamentului European și Consiliului privind aplicarea prezentei directive.

Articolul 31

Transpunere

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-12, 14-28 și 30 și anexei I până la 20 iulie 2015 cel târziu. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, ele cuprind o referire la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea referire la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei referiri. De asemenea, ele conțin o mențiune în sensul că trimiterile, efectuate în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directiva abrogată prin prezenta directivă se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimeri și modul în care se formulează această mențiune.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor principale de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 32

Abrogare

Directiva 2003/9/CE se abrogă pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive cu efect de la 21 iulie 2015, fără să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern a directivei stabilite în partea B din anexa II.

Trimiterile la directiva abrogată se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

*Articolul 33***Intrare în vigoare și aplicare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolele 13 și 29 se aplică de la 21 iulie 2015.

*Articolul 34***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 26 iunie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
A. SHATTER

ANEXA I

Formular de raportare cu privire la informațiile care trebuie transmise anual de statele membre, în conformitate cu articolul 28 alineatul (2)

După data menționată la articolul 28 alineatul (2), informațiile care trebuie transmise de către statele membre se retrimite Comisiei în cazul în care există schimbări de fond în dreptul sau practica națională, în urma cărora informațiile furnizate anterior nu mai sunt de actualitate.

1. În temeiul articolului 2 litera (k) și al articolului 22, vă rugăm să explicați diferitele etape pentru identificarea persoanelor cu nevoi speciale de primire, precizând momentul identificării și consecințele acestora asupra satisfacerii unor astfel de nevoi, în special în cazul minorilor neînsoțiți, al victimelor torturii, violurilor sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală și al victimelor traficului de persoane.
 2. Vă rugăm să furnizați informații complete privind tipul, natura și formatul documentelor prevăzute la articolul 6.
 3. Cu referire la articolul 15, vă rugăm să precizați în ce măsură accesul pe piața muncii este supus unor condiții specifice pentru solicitanții de azil și să descrieți în detaliu astfel de restricții.
 4. Cu referire la articolul 2 litera (g), vă rugăm să descrieți modul în care sunt oferite condiții materiale de primire (și anume, condițiile materiale de primire oferite în natură, în bani, în tichete sau printr-o combinație a elementelor respective) și să indicați nivelul alocației zilnice oferite solicitanților.
 5. Acolo unde este necesar, cu referire la articolul 17 alineatul (5), vă rugăm să explicați punctul (punctele) de referință aplicat(e) în dreptul sau în practica națională în vederea stabilirii nivelului asistenței financiare oferite solicitanților. În măsura în care se aplică un tratament mai puțin favorabil solicitanților în comparație cu resortisanții, vă rugăm să explicați motivele care stau la baza acestuia.
-

ANEXA II

PARTEA A

Directiva abrogată

(menționată la articolul 32)

Directiva 2003/9/CE a Consiliului

(JO L 31, 6.2.2003, p. 18)

PARTEA B

Termen de transpunere în dreptul intern

(menționat la articolul 32)

Directiva	Termen de transpunere
2003/9/CE	6 februarie 2005

ANEXA III

Tabel de corespondență

Directiva 2003/9/CE	Prezenta directivă
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 fraza introductivă	Articolul 2 fraza introductivă
Articolul 2 litera (a)	—
Articolul 2 litera (b)	—
—	Articolul 2 litera (a)
Articolul 2 litera (c)	Articolul 2 litera (b)
Articolul 2 litera (d) fraza introductivă	Articolul 2 litera (c) fraza introductivă
Articolul 2 litera (d) punctul (i)	Articolul 2 litera (c) prima liniuță
Articolul 2 litera (d) punctul (ii)	Articolul 2 litera (c) a doua liniuță
—	Articolul 2 litera (c) a treia liniuță
Articolul 2 literele (e), (f) și (g)	—
—	Articolul 2 litera (d)
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 litera (e)
Articolul 2 litera (i)	Articolul 2 litera (f)
Articolul 2 litera (j)	Articolul 2 litera (g)
Articolul 2 litera (k)	Articolul 2 litera (h)
Articolul 2 litera (l)	Articolul 2 litera (i)
—	Articolul 2 litera (j)
—	Articolul 2 litera (k)
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5	Articolul 5
Articolul 6 alineatele (1)-(5)	Articolul 6 alineatele (1)-(5)
—	Articolul 6 alineatul (6)
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 7 alineatele (1) și (2)
Articolul 7 alineatul (3)	—
Articolul 7 alineatele (4)-(6)	Articolul 7 alineatele (3)-(5)

Directiva 2003/9/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 8
—	Articolul 9
—	Articolul 10
—	Articolul 11
Articolul 8	Articolul 12
Articolul 9	Articolul 13
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 14 alineatul (1)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 14 alineatul (2) primul paragraf
—	Articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 10 alineatul (3)	Articolul 14 alineatul (3)
Articolul 11 alineatul (1)	—
—	Articolul 15 alineatul (1)
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 15 alineatul (2)
Articolul 11 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (3)
Articolul 11 alineatul (4)	—
Articolul 12	Articolul 16
Articolul 13 alineatele (1)-(4)	Articolul 17 alineatele (1)-(4)
Articolul 13 alineatul (5)	—
—	Articolul 17 alineatul (5)
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 18 alineatul (1)
Articolul 14 alineatul (2) primul paragraf fraza introductivă literele (a) și (b)	Articolul 18 alineatul (2) fraza introductivă literele (a) și (b)
Articolul 14 alineatul (7)	Articolul 18 alineatul (2) litera (c)
—	Articolul 18 alineatul (3)
Articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 18 alineatul (4)
Articolul 14 alineatul (3)	—
—	Articolul 18 alineatul (5)

Directiva 2003/9/CE	Prezenta directivă
Articolul 14 alineatul (4)	Articolul 18 alineatul (6)
Articolul 14 alineatul (5)	Articolul 18 alineatul (7)
Articolul 14 alineatul (6)	Articolul 18 alineatul (8)
Articolul 14 alineatul (8) primul paragraf fraza introductivă prima liniuță	Articolul 18 alineatul (9) primul paragraf fraza introductivă litera (a)
Articolul 14 alineatul (8) primul paragraf a doua liniuță	—
Articolul 14 alineatul (8) primul paragraf a treia liniuță	Articolul 18 alineatul (9) primul paragraf litera (b)
Articolul 14 alineatul (8) primul paragraf a patra liniuță	—
Articolul 14 alineatul (8) al doilea paragraf	Articolul 18 alineatul (9) al doilea paragraf
Articolul 15	Articolul 19
Articolul 16 alineatul (1) fraza introductivă	Articolul 20 alineatul (1) fraza introductivă
Articolul 16 alineatul (1) litera (a) primul paragraf prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 20 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c)
Articolul 16 alineatul (1) litera (a) al doilea paragraf	Articolul 20 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 16 alineatul (1) litera (b)	—
Articolul 16 alineatul (2)	—
—	Articolul 20 alineatele (2) și (3)
Articolul 16 alineatele (3)-(5)	Articolul 20 alineatele (4)-(6)
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 21
Articolul 17 alineatul (2)	—
—	Articolul 22
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 23 alineatul (1)
—	Articolul 23 alineatele (2) și (3)
Articolul 18 alineatul (2)	Articolul 23 alineatul (4)
—	Articolul 23 alineatul (5)
Articolul 19	Articolul 24
Articolul 20	Articolul 25 alineatul (1)
—	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 21 alineatul (1)	Articolul 26 alineatul (1)

Directiva 2003/9/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 26 alineatele (2)-(5)
Articolul 21 alineatul (2)	Articolul 26 alineatul (6)
Articolul 22	—
—	Articolul 27
Articolul 23	Articolul 28 alineatul (1)
—	Articolul 28 alineatul (2)
Articolul 24	Articolul 29
Articolul 25	Articolul 30
Articolul 26	Articolul 31
—	Articolul 32
Articolul 27	Articolul 33 primul paragraf
—	Articolul 33 al doilea paragraf
Articolul 28	Articolul 34
—	Anexa I
—	Anexa II
—	Anexa III

Prețul abonamentelor în 2013
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 300 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, versiunea tipărită + DVD, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 420 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	910 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, DVD, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), DVD, ediție săptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informări).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur DVD multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO